

KALAND NÉLKÜL

Fantasy

DÖRNYEI KÁLMÁN

ISBN: 978-615-01-0551-2

Én Triturus, krónikás és mesterdalnok, világok vándora, aki varázsgömbökön keresztül szemtanúja voltam az eseményeknek, s gondolatolvasás és famulusaim segítségével beleláttam a szereplők múltjába és lelkébe, a magam mesemondó stílusában megörökítettem e történetet, s rendelkezésedre bocsátom, barátom Horius, királyi főtanácsadó, hogy pontos jelentéssel szolgálhass uradnak a fél várost romba döntő démonfejedelemről és a jövőtelét megelőző eseményekről...

Sokféle történet regél hatalmas hősökről, olyasféle kalandozókról, kiknek dicső tettei nemhogy elkoptak volna az évszázadok alatt, hanem éppen ellenkezőleg, újra és újra megelevenedtek, ajakról ajakra szálltak. Az ember, ki oly jártas a nagyotmondásban, kiszínezve a mitikus legendákat, mindig hozzátette a maga történetét. Ezek a hősök az Istenek, a szerencse és a sors kegyelméből országokat és népeket mentettek meg a Gonosztól – s tetteikért valóban őszinte elismerést érdemelnek.

Azonban nem feledkezhetünk meg azokról, kikben valamilyen oknál fogva nem volt meg a hősök adottsága, az elhivatottság, hogy az igaz ügy mellé álljanak. Olyan közönséges kalandozókról beszélek, kik tetteikkel kivívhatták volna, hogy nevük a történelem részévé váljon. Azonban erre nem került sor. Hogy miért?

Egyeseknél származásuk volt a gátló tényező. Másoknál a kellő hozzáállás hiánya nem tette lehetővé. Ők olyan szerzetek voltak, kik nem bíztak magukban, alábecsülték vagy fel sem ismerték valódi értékeiket. Győzelmet győzelemre halmoztak, de az önmagukkal vívott harcban mindig alul maradtak. Különböző bódítószerek hatása mögé rejtőztek, hogy éljék igaz érzelmektől mentes, de gondtalan és valahol irigylésre méltó életüket.

Voltak azonban olyanok, kikben minden megvolt, hogy nagy hősök legyenek – kellő erő és elszántság; de életük során útjukra a balszerencse árnyéka vetült. Az igazán jelentős pillanatokban mindig rosszul döntöttek, vagy egyszerűen csak a körülmények játszottak ellenük. A Szerencse Istennő gonosz praktikáinak áldozataivá váltak, s a kudarc állandó társukul szegődött.

Megint mások egyszerűen túl gyerekesek, szélhámosak voltak ahhoz, hogy igazi hőskké váljanak. Belekontárkodtak mindenbe, tudni akartak mindenről mindent. De nyughatatlan természetük, türelmetlen jellemük izzó parázsként égette talpukat, s nem hagyta, hogy hosszabb időre bármiben is elmélyedjenek. Így tudásuk – akárcsak hatalmuk – felszínes volt, talmi. Hősnek tartották magukat, mint a gyerekek, kik fakardjaikkal megfutamítanak egy macskát, de egyszerű kalandorok voltak. Semmi több. Ha az ember kiismerte őket, a hátuk mögött jót nevetett rajtuk.

Ezen különböző, de mégis hasonló szerzetek e történet főszereplői:

Csibor, a goblin pap, kinek származása állt leküzdhetetlen szakadékként hírneve útjában;

Tölgytövi Zaislo, a kalandos életű, alkoholista kocsmai verekedő, ki nehéz harcok árán megszerzett tapasztalatait oly könnyen és élvezettel feláldozta a Bor és Mámor hatalmas Istenének;

Behemor, a barbár, ki egykor rettenthetetlen harcos hírében állt, de aztán egy alkalommal összetűzésbe került a Szerencse Istennőjével, s magára haragította őt. Onnantól kezdve szerencsecsillaga leáldozóban volt – megindult lefelé a lejtőn;

Végül Yabbagabb, a minden lében kanál, gyerekes, kontár és dilettáns, harcos-varázsló, pszionicista vadtehetség, kinek nyughatatlan természete, szórakozottsága, naivitása és könnyelműsége keserítette meg életét.

Bár meglehetősen kétlem, kedves barátom, Horiusz, de ha mégis előfordulna, hogy betévedsz egy ódon borospincébe, korcsmába vagy borkimérésbe, s ott a gyertya haloványfényénél megpillantasz a sarokban egy ápolatlan, többnapos izzadságtól bűzlő, miazmát árasztó, ellenszenves alakot – mint Behemor, Csibor, Yabbagabb vagy Zaislo –, ne ítéld el őt azonnal, mert könnyen lehet, hogy az a férfi teljesebb életet élt, mint te, a király főtanácsadója. S ha ez a vendég megtisztel, és megszólal, hogy régi, voluminózus emlékeinek beavatottjává tegyen, könnyen lehet, hogy e külsőleg szájalomra méltó lény első néhány szava után tátva marad a szád, és áhítatos figyelemmel merülsz el annak meghökkentő meséiben. Meglehet, hogy Arkania ötdimenziós világának varázsa alatt állok még, s azért e nagy szavak. Szegényes világomba és szülőföldemre visszatérve nem hagytam időt magamnak a búskomorságra, belemélyedtem a Sárga Kígyó, egy találomra kiválasztott fogadó életébe. Meg kell hogy mondjam neked, hatással voltak rám az ott látott események. Ezek a történések hol megnevettettek, hol arra készítettek, hogy elgondolkodjak a lét értelmén, s az individuum világban betöltött helyén és szerepén.

1.fejezet

Összeül az asztaltársaság

Karavan, az öreg város, mely egykor a Mongor Birodalom legjelentősebb központja volt, mostanra magán hordozta az enyészet stigmáit. Rozoga viskói, bérkaszárniai és kastélyai a dicső múlt árnyaiként léteztek csupán. A hosszú évszázadokat megélt épületek majdnem szétestek, akárcsak maga az immáron történelemmé vált, háborúk sújtotta Mongor Birodalom.

A város málladozó, időkoptatta védfalainak árnyékában, közvetlenül a főkapu mellett, az őrtornyok takarásában természetes fogadó állt, a Sárga Kígyó. Az épület előtt nagy volt a csődület. Karavant többnyire emberek lakták, de ebben az összeverődött tömegben rajtuk kívül előfordultak tündék és törpék, sőt még egy goblin is!

A fogadó fából épült, kétemeletes, mindenfajta díszítést nélkülöző tákolmány volt, a tetején sok-sok kéménnyel, melyekből a fülledt, meleg nyári idő ellenére, vaskos füstcsíkok táncoltak az ég felé. S nem csak a kéményekből, hanem a tetőül szolgáló tölgyfadeszkák repedésein keresztül is füst gomolygott elő. Tűz emésztette belülről a szüette deszkákat. Égett a fogadó!

A helyiség gyülelész, szedett-vedett vendégei néhány perccel ezelőtt még az ülőhelyek birtoklásáért versengtek az elviselhetetlen nyári forróságban. A nap egyre erősebben tűzött, s ahogy emelkedett a hőmérséklet, úgy nőtt a feszültség a zsúfolt teremben. A különböző nációk eltérő vallási, politikai nézeteket vallottak. Heves vita alakult ki közöttük; szó szót követett, azonban az ellentétes álláspontok képviselői nem jutottak közös nevezőre. Maradt a legkézenfekvőbb megoldás – a vitapartnerek egymásnak estek.

Csattogtak a pofonok. Ablakok és orrok törtek be. Székek és emberek repkedtek a levegőben.

Grog, a sárga és néhol pikkelyes bőrű, ferdeszemű fogadós – akinek az egyik távoli őse feltehetőleg kígyóember lehetett – ordibált, jobb belátásra próbálta téríteni a vendégeket. Átugrotta a söntést. Kezében tekintélyes klopfolót szorongatott – úgy vélte, megfelelő eszköz lesz a rendrakáshoz. Jobbra-balra csapkodott vele, de áldásos tevékenysége nem vezetett békességhez. Egy székláb csattant a tarkóján. A lendülettől előre zuhant, lefejelt e az asztalt; egy darabig kivonta magát az események alakulásából.

Hogy ki okozta a tüzet, azt utólag nem tudták eldönteni. Voltak találgatások, célozgatások, kevésbé tapintatos gyanúsítgatások, melyek kis híján újabb verekedést eredményeztek, de a vendégek, ha csak néhány órára is, tanultak a kocsmái harc során szerzett sérüléseikből. Jobb veszteg maradni – gondolták. Sebeiket nyaldosták.

Kimásztak az utcára. Kisebb tömeg csatlakozott hozzájuk, hogy együtt bámulják a tűz martalékává váló épületet. Egy fogadó leégése bizony nem akármilyen látványosság!

Idővel a tűz egyre jobban elharapódzott.

Füstölgő, piszkossárga alak vágódott ki a fogadó ajtaján. Istentelen módon káromkodott, átkot szórt mindenkire, öklét a nép felé rázta, míg másik kezével a tarkóját dörzsölgette. Jellegzetes érdes, sziszegő hangján a következőt ordibálta:

– Vödröket ide! Ég á fogadóm! Minden vágyonom! Hossszátok vissszet!

A fogadós a haját tépdelte, pedig már nem sok volt belőle; a feje búbja teljesen kopaszon árválkodott.

A tömeg nevetgélt, tapsikolt.

– Rögvest el kellene oltani a tüzet. Ha nem igyekszünk, a lángok átterjedhetnek más házakra. Leéghet az egész kerület – motyogta a goblin a nagy, ricsajos forgatagban, de szavaira nem adtak az emberek. Kite érdekel egy nyavalyás goblin véleménye?

A fogadós látva, hogy szitkozódása, parancsolgatása nem vezet eredményre, más módszert vetett be. Kreatív elme volt, igazi kereskedő fajzat. Válságos pillanatban sem remegett meg a keze. Mindig megtalálta a helyes kiutat. Rátalált most is a megfelelő szavakra.

Így szólt az egyszerű pórnéphez:

– Figyeljétek, polgárok! Ákik résszt vállalnák á tüsssz oltásában, vendégeim egy hordó nemes tokelnáui borra.

Ez hatott!

De az egyszeri embernek is megvolt a magához való esze.

– Mekkora hordó borra? – kérdezték többen a tömegeből.

Grog összeszorította fogait, és széthúzta ajkait. Vicsorgott. Kilátszottak apró, hegyes szemfogai. Aztán mosolyt erőltetett az arcára. Fölényesen mondta:

– Ötven gállonosra!

A tömeg félresodorta a tulajt. Az emberek és más egyéb szervezetek beözönltek a fogadóba. A sokaság magával rántotta azokat a báméskodókat is, akiknek eszük ágában sem volt a tüzet oltani. A vendégek fanatikus elszántsággal, egyesek saját köpenyegeikkel csapkodva estek neki a lángok megfékezésének. Mások a helyiségben lévő vizeshordóból merítettek vizet, vagy az utcavégi öreg kúthoz rohantak, hogy teli vödrökkel térjenek vissza.

Mint láthatjuk, ötven gallon tokelnai nemes csodákra képes. Ha csak öt ezüstöt számolunk fel messzelyéért, akkor is vagy háromszáz aranyat ért a bűvös hordó. Sokan már egy-két aranyért is egymás torkának esnek. Azt hiszem, nem kell ecsetelnem, hogy háromszáz arany értékű dolog megcsillogtatása – ráadásul, ha ez a valami alkoholtartalmú ital –, mire képes.

Jelen esetben már-már hisztérikus tömegjeleneteknek lehettünk szemtanúi.

Karavan nemes polgárai egymást lökdösve, taszigálva, rugdosva, egymáson olykor-olykor átesve, átszellemült lélekkel oltották a tüzet.

A hadvezéreknek is inkább tokelnai vöröset kellett volna osztogatniuk a harcra induló sereg katonái között. Bort azonban nem láttak a katonák. De még sört se. Voltak viszont fizetett zsoldospapok. De azok a borteremtéshez nem értettek, csak áldást osztottak. Nem csoda, hogy a Mongor Birodalom elvesztette a háborút. De nem akarok politizálni. Visszatérek a kocsmabeli eseményekhez.

A tüzet szikrájában elfojtották. Kiszellőztették a helyiséget, helyreporfolták a székeket-asztaletokat, visszaállították a feldőlt pultot. Kisöpörtek, letisztították az asztaletokat. Mindezt negyed óra alatt.

Mikor végeztek, nagyobbrend volt, mint a verekedés és a tűz előtt.

Elfoglalták a székeket, kakasülőkéket, a söntés mellett illetve az egész fogadóban jóformán minden talpalatnyi helyet.

Akik eddig nem jöttek be, kinnrekedtek. A vendégek senki többet be nem engedtek. Ötven gallon tekintélyes mennyiség, de tekintélyes volt a vendégek létszáma is. Jó, ha fejenként másfél liter bor jutott mindenkinek. Vének lett volna elaprózni.

Grog rosszallóan sandított a bejárat előtt feszítő nagyivók csoportjára, akik nem voltak hajlandók beereszteni több vendéget –, de nem mert fellépni ellenük, mert félt, hogy kidobják saját fogadjából.

Ha maga az egyik kiskirály akarta volna ma a Sárga Kígyóban tölteni az éjszakát, ő se jöhetett volna be. Egy igazi nagyivó nem mérlegel. Ha itálról van szó, se nem lát, se nem hall.

A kocsmá kilencven százaléka ilyen szerzetekből verődött össze.

Így történt, hogy mikor néhány hosszú vándorutat maga mögött tudó neves kalandozó meg akart szállni a fogadóban, nem kaptak bebocsátást. Volt közöttük egy hirtelenharagú, mogorva törpe, aki rögtön a csatabárdjáért kapott. Azzal fenyegetődött, hogy bajtársaival lerombolja az egész fogadót, ha be nem engedik. Márpedig nem engedték be. A fogadót mégsem tudták lerombolni. Pedig volt a törpével egy nagyhatalmú félvér elf mágus és egy valódi lovag is, de ez mit sem számított.

– Most akkor bemehetünk vagy sem?! – kérdezte vészjósló hangon a törpe.

A vendégsereg egy emberként rontott rá, letaposták. A lovat pedig a falhoz kenték. A többivel is úgy istenesen elbántak.

Ennyit a hősokról!

Mikor a még járni képes neves kalandozók kevésbé szerencsés társaikat támogatva eltakarodtak, a vendégek megnyugodtak, visszaballagtak a helyükhöz. Alig győzték kivárni az ingyen ital kimérését.

A történet négy főszereplője ekkor már a fogadóban tartózkodott, és az eddig lezajlott eseményekből is kivették a részüket. Volt, aki csak passzív szerepet vállalt, volt olyan, aki a polgárokkal együtt kiáltozott, ordibált. Trágár szavaitól visszhangzott a fogadó. Keze is eljárt bizony néhányszor, bakancsát pedig egyik embertársa fején tisztította fényesre.

A fogadós felhozatott egy hordót a pincéből, s utasította a felszolgálókat, hogy mérjék ki az adagokat. A helyiségre olyan csönd borult, hogy a fogadó túloldaláról is hallani lehetett, ha egy vendég diszkrétan kieresztette magából gázait.

Senkinek se volt lehetősége, hogy potyázzon – kétszer kapjon a drága nedűből. Mindenki a körülötte állókat illetve ülőket vizslatta árgus szemekkel.

A felszolgálók óriási kancsókkal a kezükben fűgén bejárták a termet, és mindenkinek teletöltötték a kupáját.

Grog maga is segített a felszolgálásban. Ügyelt arra, hogy mindenki pontosan ugyanannyi bort kapjon. Se többet, se kevesebbet. Ehhez nagyon értett.

Hihetetlen gyorsasággal mozgott a keze. Megdöntötte az üveget. A tokelnai vörös bő sugárban bugyogott elő az üveg száján. A gyertyák fényétől varázslatosan csillogott. Színe vérvörös volt.

A fogadós biztos kezekkel dolgozott, soha egy csepp sem folyt mellé. Ez az igazi művészet, nem a kardforgatás! Grog rettentő komolyan vette a mesterségét. Ez látszott minden egyes mozdulatán. Hogy mennyire komolyan, mennyire véresen komolyan, azt azonban akkor még csak kevesen tudták a vendégek közül.

Odalépett egy asztalhoz, melynek két oldalán kétszemélyes padok szolgáltak ülőalkalmatosságul.

Egyelőre hárman ültek az asztalnál. Egy hely üresen árválkodott, ami nem is volt meglepő, mert a három férfi nem volt éppen bizalomgerjesztő jelenség. Ráadásul sajátságos szagfelhő lengte körül őket.

Mindegyikük kalandozó volt! Életük java részében városról városra kóboroltak, kutattak az ismeretlen után. Új kultúrákat, mesébe illő civilizációkat, népeket, fajokat ismertek meg. Olyan területekre eljutottak, melyeket ember lába előttük nem tapodott. A természet egyszerre volt társuk ételt–italt adó folyóival, menedéket nyújtó barlangjaival, gazdag erdőivel, s legádázabb ellenségük kietlen sivatagaival, mérgező mocsaraival, halálos hegyormaival, szurdokaival. A vándorutak során bizony nélkülözniük kellett. Ha nem akadtak rá eldugott csermely vagy forrás vizére, akár szomjan is halhattak. Ha valaki mosakodásról, tisztálkodásról és alapvető higiéniaról beszélt volna nekik, jót röhögtek volna a képébe. Ha időnként lehetőségük adódott megmártózni egy patak vizében, csakis azért fürödtek meg, hogy ne árulja el őket a szaguk, ha ragadozó vagy szörny elől el kellett rejtőzniük. Nem foglalkoztak azzal, hogyan néztek ki. Egyvalamivel törődtek. Azzal, hogy minél veszélyesebb vizekre evezzenek. Megszállottan kutattak az életveszélyes helyzetek után, minél közelebb engedve magukhoz a mögöttük türelmetlenül baktató halált, egyetlen igaz társukat.

Talán e sajátságos, magukra nem adó emberekre jellemző illatfelhőnek volt köszönhető, hogy a három férfi ugyanahhoz az asztalhoz ült, s bár nem ismerték egymást, mégis rokonszenvet éreztek a másik iránt. Jóllehet a későbbiek során kiderül, hogy alapvető vonásaikban különböznek, de sorstársak voltak, ezt rögtön észre lehetett venni a kalandozó életmódról árulkodó elhasznált ruháik és felszereléseik láttán.

Az, akit Yabgababbnak hívtak, egyszerű vándorruhája fölött cirádás rúnákkal díszített szegélyű karmazsinpiros palástot viselt, mely alapján varázslónak lehetett nézni; a székének támasztott ormótlan, szöges harcibunkó azonban arra utalt, hogy gazdája fegyverforgató. A palást több helyen toldozott–foltozott és szakadt volt, néhol meg különös színű pacák éktelenkedtek rajta, melyek még különösebb szagot árasztottak.

Yabgababb gyerekes pajkosságot árasztó sunyi szemével asztaltársait fürkészte.

Mellette ült Tölgytövi Zaislo egy leginkább papi gúnyához hasonlító, fekete köpönyegben, melyet lazán csatolt öv fogott össze a derekán. Az övön kardhüvely lógott, ami egy ősi, gazdájánál is több csatát megélt kardnak szolgált otthonául. Zaislo rendszeres italozástól kiszáradt, pirospozsgás arca most a fogadós felé fordult; elmélyülten, izgatottan figyelte, ahogy a tokelnaui bor az üvegből hatalmas kupájába vándorol.

Kettejükkel szemben – csaknem elfoglalva az egész padot – a medvetermetű barbár, Behemor trónolt. Torzonborz hajában, bozontos szakállában több napos ételmaradékok csüngtek. Fegyvere egy hatalmas kétkezes, rozsdás csatabárd volt, melyet hanyagul az asztal alá hajított, ahol oldaltáskája és asztaltársai hátizsákjai heverték. Behemor egy ágyékkötőt leszámítva semmilyen ruhát nem viselt. Hatalmas ogreméretű izmai voltak; mellkasát sűrű szőrzet fedte. Egyik kezével hónalját vakargatta, a másikkal kupáját szorongatta, s amikor a fogadós teletöltötte, rögvést a szájához emelte. Könnyedén, egy hajtásra itta meg a bort – látszott, hogy erősebb italhoz szokott.

– Ez nem valami sok! – böfögte.

Zaislo a pártjára állt.

– Fogadós! Mi ez a gyerekadag?! Ennél jóval többet ígértél. Az ígéret szép szó, ha betartják úgy jó, vagy felgyújtom az egész kocsmát, minden szentekre mondom, hogy az istenfáját!!!

Grog komoran nézett rá. Megőrizte béketűrését. Visszafogott hangon válaszolt:

– Válóbán nem került kiosztásra mind ássz ötven gállon. De nem emlékszem, hogy tisztáasztuk volna a hátaridőt, amikor is meg kell, hogy vendégeljelek benneteket. Úgy döntöttem, hogy a további adágok éjfélkor kerülnek kiosztásra.

– A pokolba, oly soká?! Miért éjfélkor? Mi értelme ennek?

– Há nem tudod kivárni, akár el is mehetssz, vágy há ván pénsszed, físzessed meg, sssz már hossszom is ássz újabb adágot.

– Szóval erre megy ki a játék! – mérgelődött Zaislo. – Minden szentekre mondom, megvárom én akár a hajnali madárcsicsergést is, ha egy kupa tokelnaui a jutalmam. De addig is hozz hamar valamilyen bort! Mindegy milyet... a legolcsóbbat.

– Rögvést hossszom – mondta a tulaj látszólag illedelmesen; azonban aki jó megfigyelő volt, észrevehette a gyilkos pillantást a szemében. A farkas néz így a bárányra, amit épp felfalni készül.

Miután a fogadós továbbment, másvalaki jött oda. Ez a valaki olyan kicsiny szerzet volt, hogy az asztallapot is alig érte fel. Egy goblin volt. Barnássárga, ráncos bőre, kutyaszerű arca az emberek szemében visszataszítónak tűnt. Orrán és fülén apró csontokat döfött át. Rúnajelek és szimbólumok díszítették egy szakadt köpönyegtől eltekintve teljesen meztelen testét.

– Leülhetek? – kérdezte érdes hangon.

2. fejezet

Az ismerkedés

– Elmégy innen a pokolba te ocsmány, rusnya torzszülött!

E kedves köszöntés Zaislo szájából tört elő, s hogy szavainak nyomatékot adjon, kicsit fölemelkedett ültéből, és megfeszítette izmait.

Az ilyen viselkedés kétféle reakciót szokott kiváltani a kalandozókból – már ha elég bátrak, és nem hátrálnak meg. A goblin nem volt gyáva. Az asztalnál ülők arra számítottak, hogy a kutyaképű elborult arccal előrántja parányi, de feltehetőleg erős méreggel átítatott törét, és gyomron szúrja Zaislot; vagy pedig megpróbálja viccesre venni a dolgot, elereszti füle mellett a durva szavakat, meghívja valamilyen italra a sértegetőt, hogy azután szúrja gyomron egy óvatlan pillanatban.

A goblin azonban egyiket sem tette, nyugodt hangon így szólt:

– Ocsmány, rusnya? Torzszülött?? – tette fel magának a kérdést, és egy pillanat erejéig elmorfondírozott. – Rondaság vagy szépség, mint tengerben a vízcsepp, annyit sem számít. Akkor inkább már legyen szegénység vagy gazdagság a kérdés. Hiszen a gazdag aranyért mágia segedelmével bármilyen külsőt vásárolhat magának. De, ami igazán számít, az az, hogy boldognak tartod-e magad vagy sem. Minden más csak körítés.

Na erre a reakcióra aztán senki sem számított. Zaislo és két asztaltársa találkozott már nemegyszer goblinnal. Ostoba, primitív, agyatlan szolganépként ismerték őket, akik egy-két szavas mondatnál hosszabbra nem képesek, ezért teljesen ledöbbsentette őket válaszával ez a kis szerzet.

– Leülhettek? – kérdezte újra a goblin.

Egyikük sem felelt.

– Hallgatás beleegyezés – mondta az aprónép, és felmászott a padra Behemor mellé. Az óriástermetű barbár mellett még inkább aprónak tűnt.

A meglepődés bárgyú álarcát Yabbagabb törölte le először képéről. Megpróbált némi komolyságot erőltetni magára.

– És te boldognak tartod magad? – kérdezte szórakozottan.

– Aki az adott pillanatnak örülni tud, csak az lehet boldog. Ne a jövő felé figyelj, a pillanatnak örülj, mert ha másképpen teszed, sohasem élsz igazán. Amikor egy fiatal lányra vagy fiúra nézek, látom az elmúlást, előttem lebeg a jövő reménytelensége; s nem vagyok képes hinni a boldogságban.

Yabbagabb mosolygott. Abszurdnak találta a helyzetet, ahogy a goblinnal beszélget.

– Furcsa egy szerzet vagy – szólt Zaislo, és úgy mellbe vágta az apró teremtményt, hogy az majdnem leesett a padról.

A goblin szúrós szemeket meresztett rá.

– Hogy hívnak? – kérdezte Yabbagabb.

– Csibornak. Bennetek kiket tisztelhetek?

– Behemor.

– Zaislo. Tölgytövi Zaislo.

– Yabbagabb – mondta a harcos-varázsló, és hitetlenkedve csóválta fejét. – Szerintem te nem is goblin vagy! Egy goblin nem beszél így. Valld be, illuzionista vagy, aki goblinformát öltött magára!

– Tévedsz! Nem vagyok illuzionista.

– Akkor pedig egy tréfás kedvű varázsló változtatott goblinná, hogy kitoljon veled. Jól ismerem a goblinokat, primitív aljanép. Te nem tartozhatsz közéjük – erősködött Yabbagabb.

– Goblin vagyok – válaszolt nyugodtan Csibor. – Goblinnak születtem. Nincs rajtam se varázslat, se átok.

– Az is lehet, hogy csak nem tudsz róla, hogy átváltoztattak. Lehet, hogy az átváltoztatás mellett feledés varázst is mondott rád egy rosszakaró mágusismerősöd.

A goblin hosszan sóhajtott. Már azon volt, hogy ráhagyja erre az önfejű alakra téveszméit, aztán mégiscsak megmakacsolta magát.

– Nem mondtak rám se felejtést, se átváltoztatást. Világosan emlékszem életem minden egyes mozzanatára. Ha van időtök, elmesélem.

– Van időnk.

– Legyen, elmondom, de előtte rendelék valami harapnivalót.

Egy felszolgáló közeledett asztalukhoz. A goblin felemelte karját, jelzett neki.

– Elnézést, rendelni szeretnék.

A felszolgáló továbbment.

Csibor erre előhalászta erszényét, s tekintélyes mennyiségű ezüstérmét szórt ki az asztalra.

A csengő pénzérmék zajára a felszolgáló megfordult, az asztalhoz lépkedett.

– Mit hozhatok? – tudakolta unott képpel.

– Jóember – kezdte a goblin. – Nincs szebb muzsika a pénzérmék énekénél. Igazam van?

– Igazad van. Pénz beszél, goblin ugat. Ugasd el gyorsan, mit hozzak!

Csibor nyugodtan válaszolt. Megszokta már, hogy úgy bánnak vele, mint egy kutyával. Akik nem ismerték, alsóbbrendű lényként kezelték. Akik egy kicsit ismerték, idegesítő s egyszersmind nevetséges csodabogárnak tartották. Akik jól ismerték... olyanok nem voltak.

– Hozz nyers húst, s valami erdei bogyót.

A férfi furcsán méregette, aztán egy vállrándítással jelezte, hogy talán megoldható. Közben az ezüstérméket vizslatta.

– Mozdulj már, szolgál! – kiáltott rá Zaislo. – És nézz utána, hogy mi van a bor rendelésemmel! A végén kaktusz nő a hasamban. Azt ugye te sem szeretnéd?

A férfi megszeppent. Szinte futva indult teljesíteni feladatát.

– Elkezded a történeted, Csibor? – szólt Yabbagabb, miután a felszolgáló odébbállt.

– Igaz is, mondom. Az én élettörténetem hosszú és néha meglehetősen unalmas, de azért megpróbálom élvezhetően lerövidíteni. Hol is kezdjem?

Képzelték el egy goblin falut, néhány közönséges putrit, földbe vájt, sárból és vályogból rakott, nyomorúságos odút. Az egyik ilyen koszos viskóban látta meg a kis Csibor a napvilágot, szülei huszonegyedik gyermekeként. Apám – elmondása szerint – egy időben más volt, mint a többi goblin. Okosabb, bölcsőbb volt, mint ők, s nyitott szemmel járt a világban. Furcsa természetét – melyet örököltem tőle én is – elnézték neki, mert nagy harcos volt, ogrék és trollok feküdtek lába előtt vérbefagyva, dicső rendek vitézei térdepeltek előtte, életükért szánalmasan könyörögve. Nem is fúvócső vagy parányi tőr volt a fegyvere, de még csak rövidkard se; félelmetes láncosbuzogánnyal osztotta a halált. Fegyvere még most is ott lóg házunk falán, hacsak egyik fivérem el nem lopta, s el nem adta. Apám győzelmet győzelemre halmozott, nem akadt egy ellenfele sem. Az átkozott anthiai csatában mégis oly sérülést szerzett, ami hátralevő életére nyomorékká tette. A sors fintora, hogy a kegyetlen csapást nem ellenség mérte rá, hanem szövetségese, egy hegyióriás, ki nem vette észre őt. A csata hevében véletlenül letaposta, és fél lábára nyomorékká tette. Apámat hősként ünnepezték, mikor visszatért a faluba, de már nem lett a régi. Több csatára vállalkozni nem tudott, a mulatozás és a gyereknemzés lett egyetlen időtöltése. Én az apám életét megváltoztató anthiai csata után két évvel születtem, így az ő hőstetteit csupán hallomásból ismerem. Abban az időben apám már csak az emlékeire, dicső harcoséveire lehetett büszke, mert a tespedtséggel töltött évek alantas, szánalmas, áskálódó, begyöpösödött agyú goblinná tették, olyanná, mint a többi fajtámbeli. Állandó tivornyából, kicsapongásból, kegyetlenkedésből áll a goblin nép élete. Én már egészen kicsi koromban láttam, hogy nem vagyok közéjük való. Elegem lett goblin társaimból; utáltam a düledező viskót, melyben laknom kellett, amiben ti emberek még a disznóitokat is sajnálnátok tartani. Megvettem sámánunkat, aki démonhitről papolt, gyűlöltem az elvadult szertartásokat, az ember-, tünde- és manóáldozatokat. Megcsömöröltem, változásra, nemesebbre vágytam. Valahol lelkem mélyén éreztem, hogy a világ más, mint egy nyamvadt goblin falu, többről szól az élet. Szememet végül egy portya során elfogott öreg tünde pap nyitotta fel. Veszélyes szerzet volt. Kezét-lábát vastagon megkötözték, száját betömték, szent szimbólumát leszakították. Nagyon félték hatalmától, ami nem is csoda, mert negyven goblin harcos hagyta ott a fogát, mire ártalmatlanná tették. A törzsi varázslónk még aznap éjjel fel akarta áldozni.

– Sokáig tart még? – ásított Zaislo.

Csibor legyintett. Aztán nagy levegőt vett, és folytatta:

– Most is emlékszem arra a hűvös éjszakára, mikor odalépett hozzám a sámán, arcán torz, elégedett mosollyal, és azt mondta: "Urunk, a démon meg lesz elégedve az áldozat nagyságával. Vigyázz az elfre, Csibor, míg társaid mulatnak, s el nem kezdődik a szertartás!" Mikor magamra hagyott, csak némán álltam a csípős szélben, és a foglyot fürkésztem. Szemem találkozott a tünde pillantásával, és akkor azt gondoltam, bárcsak a szemét is bekötözték volna! Mert az a pillantás, ahogy rám nézett, a gyomromig hatolt, szívem körül

megolvasztotta a jégfal maradékát, és nem tudtam többé népünk, a goblin nép ellenségeként tekinteni reá – olyan bölcsesség, erő, tudás és tapasztalás áradt belőle! Az öreg pap felfedezte bennem a változást, s szemével arra próbált rávenni, hogy szabadítsam meg béklyóitól. Nem tudtam, mit tegyek. Hiszen, ha engedek kérésének, magam mögött kell hagynom a falut, különben engem is feláldoznának. Kitzsítottá válnék. Egy magányos goblinnak mi esélye a nagyvilágban? Semmi. A goblin hordában kalandozik. Még apámat is, aki hatalmas harcos volt, tucatnyi goblin kísérte útja során. Akkor én egyedül mit érek? De a választ megtaláltam az öreg pap szemében. Minden kételyemet eloszlatta segélykérő és segítőkész, együttérző pillantása. Ha valaki kirángathatott a posványból, e lelki sorvadásra ítélt közegből, melyben eddigi siralmas életemet tengettem, az csakis ő lehetett. "Magaddal viszel?" – kérdeztem a közös nyelven, mert apámtól úgy-ahogy megtanultam mongoriul. Ő lassan, többször is bólintott. Kivettem a tömést a szájából, és eloldoztam kötelékeit. Fürgén talpra ugrott, nem szólt semmit, csak megragadott, akár egy rongybabát, és öreg korát meghazudoló fürgeséggel rohanni kezdett velem. Ott helyben, hirtelen azt hittem, hogy nekivág egy sziklának, mert fajtám gonoszságát vettem alapul, meg azt a tényt, hogy az idegen szemrebbenés nélkül kiontotta negyven fajtámbeli életét. Azt hittem, velem is lelkiismeret furdalás nélkül végez, de a tünde fejében ez meg sem fordult. Amint biztosságos távolságra kerültünk a falutól, letett és hosszas beszélgetésbe kezdtünk, melynek az lett a vége, hogy tanítványává fogadott. A Tudás, a Színtiszta Értelem, a Bölcsesség, a Logikus Beszéd Istenét követte, s mikor felismerte bennem a fogékonyságot hite iránt, elhatározta, hogy alacsony faji származásom ellenére papot farag belőlem. Így kerültem a Tudás Istenének templomába, egy számomra teljesen új, ismeretlen, lenyűgöző világba...

A fogadós tűnt fel meglepetésszerűen, kezében tálcán a rendelést hozva.

– Itt a calquái, a sertéshús nyersen éss néhány erdei bogyó iss volt ráktáron. Még válámit? – kérdezte megszakítva Csibor beszédjét, miközben öblös markában eltüntette az asztalon hagyott pénzérméket, és lepakolt a tálcáról négy fakupát, egy kancsó calquai koboldütőt, a goblin elé pedig egy tányért bogyókkal és a nyers hússal.

Mivel semmi egyebet nem rendeltek, a fogadós odébbment felvenni egy másik rendelést.

– Imádom a calquai koboldütőt – szólalt meg Zaislo a véresbarna italt hangosan szürcsölve. – Tudjátok, hogy készül? A szőlő mellé néhány koboldot is gyömöszölnek a présbe, így aztán jó adag koboldvért tartalmaz; ez jellegzetes mennyei bukét ad az itálnak.

A goblin inkább az elégett bogyókat vizslatta, csodálkozó arccal. Aztán megkóstolta az egyiket, s elégedetten bólintott.

– Jól sejtettem! – mondta. – Ezek druida varázsbogyók. A fogadósunk vagy hülye, vagy nem tudta, hogy mit szolgál fel. Egy darab ilyen bogyó megér akár egy egész aranyat is. Kíváncsi vagyok, hogy jutott hozzá?

– Hadd kóstolom meg! – kiáltott fel Yabbagabb, és már el is vett egy szemet.
– Ez valóban finom – jelentette ki önelégült arccal, miközben szeme úgy csillogott, mint egy kisgyereknek.

Zaislo is bekapott egy szemet.

– És laktató. Mintha egy egész vadkant faltam volna fel!

– Druida varázsereje van. Ha lett volna nyílt sebünk, most begyógyult volna – mondta a goblin, majd biztonságba helyezte batyujában az értékes bogyókat. Aztán így folytatta: – De még nem fejeztem be mondandómat. Megengeditek, hogy tovább meséljek?

– Várj egy kicsit, fogadós! – szolt Yabbagabb a mellette elmenő férfinak. – Hé, nézd már meg, hogy van-e még ilyen erdei bogyótok! Érdekelne engem is!

– Nincsen több. Esss is véletlenül volt.

– Nem is tudsz szerezni?

– Nem hinném.

– Biztos? Sokat fizetnék érte. Nagyon finom bogyó.

– Nem tudok szeresszni. Esetleg hosszhatok gyökereket, enyhén rothadt tobossszokat vagy füvet?

– Ühmm... még korán van hozzá, fogadós.

A kígyóképű kocsmáros odébbállt.

– Folytassad a történeted, Csibor – szolt Yabbagabb. – Látom, szeretsz sokat beszélni.

– Tehát... – köszörilte meg Csibor a torkát. – ... a papokhoz kerültem, s ott töltöttem tíz kerek esztendő. Minden napom ugyanúgy telt. A templomot szinte soha el nem hagytam. Az inasként töltött hónapok után a következőkből állt egy napom: Négy órát töltöttem transz-szerű mélyalvásban, két órát imádkoztam reggel, aztán részt vettem a közös étkezésen, melyet egész álló nap tartó tanulás követett; közben megebédeltünk, és a tanulás végeztével megvacsoráztunk, majd a nap lezárásaképpen ugyancsak két órás ájtatos imát tartottunk. Félelmetes lelki egyensúlyra tettem szert. Együtt tanultam az összes többi pappal, segítettek a gondolkodás összetettebb formáinak megismerésében, magamba szívtam minden létező információt, egyre közelebb éreztem magamat a Tudás Ősi Istenéhez. Egy idő után mérhetetlen, és elképzelhetetlenül hatalmas lett az a szellemi erő, melynek birtokosává váltam. Ez az erő, mely a Tudás Istenétől ered, képessé tesz, hogy varázsoljak.

– Azt én is tudok – vágott közbe Yabbagabb. – Hisz nem csak nagy harcos vagyok, hanem tapasztalt varázsló is.

– Amikor azt mondom, varázsolni – folytatta a goblin –, nem holmi gyerekes trükkvarázslatokra gondolok, hanem a mágia felsőbb szféráira: p engefalakra, tömeges szuggesztióra, időtőcsára, gravitáció-változtatásra, sáskajárásra, hegymozgatásra, vízsztváltásra, dimenziótorzulásra, létsíkváltásra, extradimenziós manipulációra, démonok karistolására, a Sárkány tébolyára, ég karimájának kifordítására és így tovább...

Az asztaltársak egymásra néztek.

– Nem semmi – akceptálta Zaislo, és meghúzta kupájából a koboldütőt.

– Én is hasonló varázslatokat tudok – mondta Yabgababb. – Ezeréves látó szemek az örök sötétség birodalmában, ősi szolgálój megidézése természetesen extradimenzionálisan, a régesrég elveszett mágia feltárása, az ismeretlen mágia megismerése, illetve kedvenceim közé tartozik az Örök Kárhozat rothadó mocsarára és az Ezeréves Háború eleven halottainak áporodott bűzére emlékeztető Yabgababb Rettenetes Böfögtetése varázslat. Ez utóbbi – neve is jelzi – saját kreáció.

– Látom, műveled a nagy szavak forgatásának tudományát. Még senki szájából se hallottam ennyire szépen megnevezni ily közönséges varázslatokat: sötétben látás, famulusidézés, azonosítás, mágia érzékelés vagy, mint a böfögtetés, egy közönséges trükkvarázslat – mondta komoly arccal Csibor, és nem hagyta, hogy Yabgababb a szavába vágjon. – ... én mindössze, annyit akartam mondani, hogy a világ működését ismerő, nagytudású bölcsé váltam. Dolgom a szemlélődés, a tudás keresése, nem pedig használata. Erőmmel csak akkor élek, ha közvetlen veszély fenyeget. Egyébként türelem és alázat szegődött társamul. No, de folytatom történetemet... Sokat kalandoztam, sokat megéltem, láttam és tapasztaltam. Kalandjaim mind-mind hatalmas könyveket töltenének meg, mindegyikről napkeltétől napnyugtáig mesélhetnék. De most kereső utam végállomásáról szeretnék beszélni... Eljött életemben egy nap, mikor megvilágosodásként hasított belém a tudat, egyfajta életcél, direktíva, hogy az Istentől megszerzett tudást meg kell ismertetnem fajtársaimmal, a goblin néppel. Rettentő nehéz, sőt kijelenthetem, életem legnehezebb küldetésére vállalkoztam. Hogy a fejembe vett cél megvalósítása lehetetlen, és nemes hittérítő vállalkozásom fajtám szánalmasan siralmas erkölcsi és lelki sivársága miatt eleve kudarcra ítéltetett, arra akkoriban még nem gondoltam... Hosszú keresés után leltem rá az ideális goblin falura. Néhány százan lakták. Rögtön elkápráztattam őket papi tudományommal, melynek az lett a vége, hogy féltékeny sámánjuk kihívott varázspárviadalra. Biztos lehetett a tudományában, a démona emberfeletti erővel ruházta fel, de azért megérezte, hogy valami nem stimmel nálam. Hogy mennyire nem stimmel, azt a párviadal alatt meg is tapasztalta, Isten nyugosztalja lelkét! Én lettem a falu sámánja, s óvatosan megkezdtem eltévedt báránykáim hitének megreformálását. Sajnos a törzsfőnök áldásos munkámmal nem értett egyet, ahol csak tudott keresztbe tett. Ő hatalmas goblin volt, s mágikus kő védte praktikáimmal szemben, mely állandóan teste körül lebegett. Mivel varázserőm így nem bizonyult elegendőnek ellene, más utat kellett találnom, hogy folytathassam fajom áttérítését a Tudás Istenének hitére. Hamarosan mellém szegődött a szerencse. Egy falunkhoz közeli barlangban félelmetes fenevad vert tanyát. Nem tudtuk pontosan, hogy mi lehet az, de elborzasztott lábnyomának hatalmas mérete. Sárkánylábnyom – suttogták lélegzetvisszafojtva a goblinok, miközben a hegy megremegett és dübörgő morajlás rázta meg az erdőt. A goblinok szívét félelem járta át. A törzsfőnökhöz menekültek, tőle vártak segítséget – mindhiába. Akkor hozzám fordultak. Én

megmondtam nekik, hogy a Tudás Istenének erejével legyőzöm a szörnyeteget. S hogy szavaimat ne hazudtoljam meg, azon nyomban fölkerekedtem, és hamarosan a hegy lábához értem. A barlang szája a fenevad bűzös leheletét okádta reám. Nem haboztam, beléptem, s addig mentem előre a járatban, míg rá nem akadtam a szörnyre. Hatalmas aranyárány volt! De ellenem így is esélytelen. Elég volt ránézni... már halott volt. Levágtam a fejét, dicsőségem zálogát, aztán büszke léptekkel visszamentem a faluba. A trófeát a törzsfőnökünk képébe vágtam, aki erre rettegve lábaim elé omlott, Ég és Föld Isteneire fogadkozott, hogy megtesz mindent, amit csak akarok. Végre érkezett az én időm! A goblin nép engedelmeskedett utasításaimnak, és figyelmesen végighallgatták a Tudás Istenéről szóló tanításaimat. Örömem azonban nem tartott sokáig. Az elégedett vigyor hamar arcomra fagyott, amikor rájöttem, hogy bevehetetlen falakat ostromlok; a goblin agyat ledönthetetlen bástyák védik a tudás erejével szemben. Hiába volt minden igyekezetem és elszánt próbálkozásom, ostoba testvéreim nem tudták magukévá tenni a Tudást, melyet tálcán kínáltam nekik. Sőt, úgy éreztem, hogy primitív gondolkodásmódjukkal képesek és még megfertőzik az én kristálytisza hitemet. Leépülésem kezdetének első jeleire, pánikszerűen hagytam ott népemet, mielőtt teljesen meghülyíthettek volna szellemi degeneráltságukkal. Most itt ülök közöttetek, s próbálom feledni alsóbbrendű fajom fogyatékososságait. Ennyi röviden a történetem!

– Igyál a calquai koboldütőből! Az a legjobb felejtőszer – mondta Zaislo. Nem kis dolog volt, hogy az alkoholisták kocsmái verekedő borral kínált meg egy goblint.

– Addig mesél valaki más – folytatta. – Például te, hogyishívják, na... Yabagabb! Az Isten rogyassza rá az eget, aki kitalálta e hülye nevet! Neked mi volt az utolsó kalandod?

– Az utolsó kalandom? – kérdezett vissza Yabagabb az állát vakargatva, majd sunyi mosoly áradt szét arcán, és egy kicsit felemelkedett ültéből. – Megküzdöttem egy kimérával, a délvidék legpusztítóbb és legerősebb ragadozójával... Te nem tudod, mi az a kiméra? Képzeld el egy elefánt nagyságú, kérges bőrű, háromfejű szörnyeteget! Ne erőlködj, úgyse lehet úgy elképzelni, hogy a valóságnak akár csak egy töredékét is visszakapd. Azt látni kell, ahogy a hatalmas monstrum eltakarja a napot, elsötétül az ég, ereidben megfagy a vér, kardodra nézel, és rájössz, hogy a szörnyeteg bőre vastagabb, mint fegyvered hossza; egyre erősebben hatalmasodik el rajtad az érzés, hogy még el sem kezdődött a harc, máris veszítettél. Aztán megmakacsolod magad, "Bátorság!" – mondod – és nekirontsz piszkafa fegyvereddel a szörnynek. A kiméra feléd kap oroszlán-, kecske- és krokodilfejével, s lesújtasz rá...

– Hé, a kimérának nincs is olyan feje! – szakította félbe a történetet a szomszédos asztalnál ülő férfi. – A kimérának oroszlán-, kecske- és kígyófeje van. Szerintem nem láttál te még soha kimérát. Különbösen is, jóval gyengébb szörny, mint egy sárkány. Van hihetőbb meséd?!

Többen felnevettek az asztalok körül. Yabbagabb csúnya grimaszt vágott az idegenre. Hátranyúlt szöges harcibunkójáért, aztán hirtelen visszarántotta kezét, mert belenyúlt egy szögbe.

– Mit tudsz te ostoba paraszt a kalandozók dolgairól? – kérdezte a fickótól gúnyosan, miközben vérző ujját dörzsölgette.

A férfinál nem volt fegyver, ezért jobbnak látta, ha csöndben marad.

Yabbagabb így folytatta:

– De hogy kielégítem kíváncsiságodat, elmondhatom neked, hogy az én kimerám erősebb volt, mint az itt ülő goblin által legyőzött sárkány. Éppen azért, mert nem nevetséges kígyófeje volt, hanem hatalmas krokodilpofája. Már ha tudod egyáltalán tudatlan paraszt, hogy mi az a krokodil. Nos, én páratlan és vakmerő mozdulattal rávettem magam, majd szétvagdaltam főbb szerveit, s levágtam először az oroszlán-, majd a kecske-, s végül a legveszélyesebbet, a krokodilfejet. Látom, te is hitetlenkedve nézel Behemor. Hát akkor halljuk, neked mi volt az utolsó kalandod?

– Sárkányirtás – felelte tömören a barbár.

– Na persze! Ezt már hallottuk goblin testvérünktől – nevetett Yabbagabb a barbár képébe.

Behemor az asztalra csapott.

– Sárkányirtás!!!

Néhány szomszédos asztalnál abba hagyták a beszélgetést, s a barbárra meredtek.

Behemor letolta az ágyékkötőjét, s nem zavartatva magát, Yabbagabb majd a vendégek felé fordította fenekét. Egy hatalmas sárkány hagyta névjegyét harapásával az ülepén.

Senki sem mert nevetni.

– Ejha! – mondta Zaislo. – Kíváncsi vagyok a részletekre!

A barbár visszahúzta ágyékkötőjét. Lassan bólogatott, szemei a semmibe révedtek, ahogy visszaemlékezett.

– Felbérelt egy varázslólány, hogy szabadítsam ki apját a gonosz feketesárkány fogságából.

– Arannyal vagy egyébvel fizetett a lány? – nyalta meg Zaislo a szája szélét. – És mondd csak, nagy mellei voltak?

– Csönd legyen, ha én beszélek! Felbérelt egy varázslólány, hogy szabadítsam ki apját a gonosz feketesárkány fogságából. Elvezetett a sárkány barlangjához. Védelmes varázslatot mondott rám. Aztán megküzdöttem a szörnyeteggel. Ott szereztem a farsebemet. Huszonkettő szúrás kellett hozzá, hogy megöljem!

– Akkor nem lehet túl nagy erő a szúrásaidban – röhögött Yabbagabb, de a barbár nem figyelt rá, s tovább folytatta a történetet:

– Megmentettem a lány apját. Az öregapó búcsúzásképpen azt mondta, hogy a feketesárkánynál lévő fekete színű pénzeket tegyem el, még jól jöhetnek később. Nagytudású és jóságos lehetett az öreg, mert a pénzek egy idő után arannyá változtak.

A goblin a fejéhez kapott, és hangosan fújtván jajgatott. A többiek értetlenkedve egymásra néztek.

– Ezt meg mi lelte? Megháborodott!?

– Szerintem csak rádöbbsz, hogy mennyire szánalmas egy szerzet – mondta Zaislo.

– Mikor és hol ölted meg a sárkányt? – tudakolta ellentmondást nem tűrően Csibor.

– Négy hete Kalmirtól délkeletre egy tölgyerdővel határolt kopár hegy mélyén.

A goblin most a változatosság kedvéért a fejét csapdosta a vastag tölgyfaasztalba.

– Jól érzed magad? – kérdezte tőle Yabbagabb, mire Csibor valamivel erőteljesebben még egyszer hozzávágta fejét az asztallap végéhez.

– Erősebben! – bízta Zaislo.

De Csibor már le is csillapodott, és mintha mi sem történt volna, nyugodtan, némán üldögélt.

– Nem akarsz valamit mondani? – próbálkozott Yabbagabb.

Csiboron látszott, hogy nem tudja eldönteni, beszéljen-e vagy sem, aztán végül rászánta magát.

– Behemor, te súlyos baklövést követtél el. Téged átverték, de nagyon! Az öregapó lánya, mielőtt megküzdöttél volna a sárkánnyal, nem védelmező varázslatot, hanem illúzió-mágiát olvasott rád. Az aranszint feketének láttad! Ott nem egy gonosz feketesárkány őrizte az ártatlan öregembert, hanem egy aranszárkány vigyázott rá, hogy ki ne szabaduljon foglya. Ezért láttad az aranszallérokat is egy ideig egyszerű fekete pénzérméknek. Fogalmam sincs, hogy ki lehetett az, akit megmentettél, de biztos vagyok benne, hogy egy velejéig gonosz, veszedelmes alakot szabadítottál a világra.

A helybéliek dühös pillantást vetettek a barbárra.

– Nem értem, miről beszélsz? – pislogott értetlenül Behemor. – A sárkány, akit megöltél nem fekete volt, hanem arany, és nem gonosz volt, hanem jó? Akit kiszabadítottam, nem jó volt, hanem gonosz? És nem jót cselekedtem, hanem rosszat? Bahhhh! Honnan veszed ezt a marhaságot?!

– Onnan, hogy egy hónappal ezelőtt jómagam is ott jártam. Az volt az a barlang, ahol a gonosz goblin népet rettegésben tartó szörny tanyázott. Csakhogy, amikor én odaértem, a szörny már halott volt. A barlangban csak egy döglött aranszárkányt találtam. Te voltál az, ki megelőztél, és végeztél a feketesárkánynak hitt szörnyel!

– De pár perccel ezelőtt azt mondtad, hogy amikor beléptél a sárkány barlangjába, még nagyon is élt, és harcban győztél le! – ellenkezett a barbár.

A goblin a fejét rázta:

– Nem, nem azt mondtam. Hogy egészen pontosan idézzem szavaimat, azt mondtam, hogy elég volt ránézni, már halott volt. Ha félreértettétek szavaimat, azért csak saját ostobaságotokat okolhatjátok.

– Ki az ostoba!?! – torzult el Zaislo arca, és összeszorult az ökle.

– Az, aki mindent verekedéssel próbál megoldani – vágta rá a goblin szemrebbenés nélkül, cseppet sem megrettenve.

Yabbagabb csitítólággal Zaislo vállára tette a kezét.

– Vedd le a kezéd, vagy eltöröm! – hörögte szikrákat szóró szemmel Tölgytövi Zaislo, akit nem véletlenül szólítottak ismerősei alkoholistáknak kocsmái verekedőnek.

Yabbagabb fürgén levette kezét a férfi válláról, és hirtelen gondolattól vezérelve, teletöltötte asztaltársa poharát borral, majd közelebb tolta hozzá a kupát.

Zaislo automatikus mozdulattal megragadta a kupát, nagyot húzott belőle, és megnyugodott.

Behemor észre sem vette, hogy konfliktushelyzet volt kialakulóban. Ingerülten morogta:

– Mindegy, hogy gonosz vagy jó sárkányt öltem meg. A sárkány, az sárkány! A lényeg az, hogy én megöltem egy sárkányt, Csibor pedig nem. És egy csomó aranyam is lett!

Az egyik asztalnál ülő átutazó azonban így ordított feléje:

– Te voltál az, te bitang! Te szabadítottad ki Cornutort a szörnyűséges varázslót, és te ölted meg jótévőnket és védelmezőnket, Adamantust, az arany-sárkányt! Ezért térhetett vissza Cornutor azzal az ördögimádó, démonivadék lányával együtt! Ezért irthatták ki a falumat!

– Kicsi a világ! – sóhajtott Yabbagabb.

– Minden ok-okozati összefüggéseken alapszik – jegyezte meg gondterhelten Csibor.

Zaislo csak vedelt. Egyelőre mértékkal.

– Mondjál már valamit!?! – kiáltott a barbárra az idegen férfi zaklatottan, miközben határozott léptekkel odament hozzá.

– Azt hittem, jót cselekszem, mikor megöltem a sárkányt – böfögte a barbár. – Bocsánatodat kérem, jóember!

– Ez nekem kevés! – ordította a paraszt félőrülten Behemor fülébe. Előrántott egy parányi kést, és szinte követhetetlen mozdulattal a barbár torkához nyomta.

– Támaszd fel szegény feleségemet, ártatlan gyermekeimet, különben itt helyben elvágom a torkodat!

Behemor erre már kezdett morcos lenni.

– Nézd jóember! Egy kés- vagy törsvadász kevés ahhoz, hogy meghaljak. Ha pedig sikerülne elvágnod a torkomat, még legalább tíz szívdobbanásnyi idő áll rendelkezésemre a bosszúra. Ezután még mindig van a halálom előtt legalább fele ennyi időm, hogy gyönyörködhessek megtorlásom eredményében. Tedd el ezt a nevetséges kést!

A férfi nem mozdult.

– Ha megölitek egymást, ki áll bosszút Cornutoron és a lányán? – próbálkozott másfajta érveléssel a goblin.

Egy arasznyira eltávolodott a kés Behemor torkától, de Csibor szavai se hatották meg az idegent.

Yabbagabb azonban megkönnyebbülten fellélegzett, és azt mondta:

– Még jó, hogy négyünk közül egyikünk nagyhatalmú pap, akinek nem okozhat nehézséget, hogy feleségednek és gyerekeidnek visszaadja az életét.

Bár Yabbagabb Csibor felé fordult, az idegen egy pillanatra mégis Zaislora nézett, mert megtévesztette Zaislo papi gúnyához hasonlító, fekete köpönyege.

Ez a másodpercnyi figyelemelterelés elég volt Behemornak. Meglendült az ökle...

– Azért sajnálom a fickót – mondta Yabbagabb, miközben nézte, ahogy két kidobó megfogja az ájult férfit, és kihajítja a kocsmá ajtaján. A kidobóemberek számára mindegy volt, hogy valaki az italtól üti ki magát, vagy más üti ki – egy kategóriába vették az ájultakat. Aki nem fogyasztott, annak távoznia kellett.

– Talán egyszer majd sikerül bosszút állnia Cornutoron és démonivadék lányán – ábrándozott Yabbagabb.

– Neki legalább van életcélja – dörmögte a barbár.

– Egyébként fel tudtad volna támasztani a családját? – fordult Zaislo gúnyosan Csiborhoz.

– Természetesen... – mondta komoly képpel a goblin pap. –... ha nincs tizenhat napja, hogy meghaltak.

Egy idő után így szólt Yabbagabb:

– Most te jössz, Zaislo! Meséld el utolsó kalandodat!

Zaislo töprengve a plafonra meredt.

– A minap felgyújtottam egy istenverte fogadót... de ez nem igazán nevezhető kalandnak. Lássuk csak! Előtte megöltem tizenkét sárkányt, ez meg unalmas történet.

– Ha így megy tovább – szakította félbe Yabbagabb –... néhány év múlva kihalnak a sárkányok. Talán ezer év múlva már el sem fogják hinni, hogy léteztek egyáltalán.

– Mi a fenéről meséljek? Kihullik a hajam, mire eszembe jut valami – kezdte Zaislo, és ivott egy kortyot a borból. – Ki ne száradjanak a hajhagymáim; meg kell őket öntözni belülről! Megvan, miről fogok mesélni! Pontosan két hete történt az esemény... Szemtől szembe álltunk a barlangban, az ellenfelem és én. Borzalmas bestia volt. Vastag szőr fedte testét, helyenként a hasa és a válla táján néhány szőrösomó hiányzott; látni lehetett a szörnyeteg kérges bőrét. Rám vicsorgott sárgás agyaraival, elbömbölte magát, s megindult felém – lassú léptekkel, kicsit gyorsítva, majd futva.

Zaislo megborzongott, ahogy folytatta.

– Fonnyadt mellei, amik leginkább egy üres tömlőre emlékeztettek, éles csattanással verődtek hasához. Rám vetette magát! Meghült az ereimben a vér, mert hirtelen az agyamat körülvevő alkoholos felhő eloszlott, s rádöbbsentem, hogy micsoda fürtelemre vállalkoztam. A robusztus ork nőstény röhögő, nyáladzó pofája mind közelebb került arcomhoz, s nem tettem semmit, mert

úgy letepert és rám telepedett, hogy levegőhöz alig jutottam, nemhogy meg tudtam volna mozdulni. Veszettül küzdöttem szabadulásomért, hogy a szörnyű véget valahogy elkerüljem, de mindjobban kiáltoztam és ellenkeztem, a szemét ork szuka annál jobban élvezte a dolgot. Teljesen felizgatta ellenállásom; valami olyasmit böfögött a fülembe primitív ork nyelven, hogy még soha egyetlenegy férfival sem találkozott, aki nemet mondott volna neki, s hogy ellenállásom szokatlan, vad vágyakat ébreszt benne, ezért olyan ajándékkal jutalmaz meg, amit nem feledek el, míg csak élek. Azt hittem ott helyben meghalok! Szerencsétlenségemre nem így történt. Legalább ajultam volna el, vagy ittam volna többet egy hordó pálinkánál, de nem! Végig kellett szenvednem az egész rohadt éjszakát. Valóban nem felejttem el soha. Ocsmány, nyáladzó arc, bibircsókos nyelv. Brööh! Gennyek kelések, sárga kinövések...

Zaislo abbahagyta a beszédet; asztaltársai hosszas unszolására sem volt hajlandó folytatni, hogy mi mindent kellett még átélnie aznap éjszaka.

– Akkor beszélj az előzményekről! – kérlelte Yabbagabb.

– Ha valami jó kis történetre vágysz, ki kell, hogy ábrándítsalak, azzal nem szolgálhatok. Egyszerűen csak leittam magam, és én barom azt mondtam az istenverte cimboráimnak, hogy nincs az az ellenfél, akitől megijedek. Erre ők egymásra kacsintottak – nyilván rögtön ugyanarra gondoltak –, és az egyikük megkérdezte, hogy egy ork nősténnyel meg mernék-e küzdeni az ágyban? Miért is ne! – vágtam rá én ostoba tökkelütött. Az egyik társam elugrott a közeli kőfejtéshez, és megfizetett egy ork bányásznőt a feladat elvégzéséhez. A folytatást már ismeritek...

Asztaltársai együttérzően sóhajtoztak, megpróbálták elképzelni az ork némbor és Zaislo küzdelmét az ágyban, majd amikor ez sikerült, gyorsan elhessegették a gondolatot.

Alig egy perccel később váratlan dolog történt a Sárga Kígyóban. Talán nem is annyira volt váratlan – a kalandok java része így kezdődik. Egy fekete csuklyás varázsló materializálódott a fogadó közepén. A teleportálást kísérő szélroham feldöntött több kupát és összeborzolt néhány haját. Inkább az előbbi volt az, amiért dühösek lettek a vendégek.

– Az anyádat, hülye varázsló! Kiömlött az italom! – üvöltötte Zaislo.

– Kell neked teleportálnod, béna, nyomorék!? A gyaloglás már túl kommersz?! – érdeklődött Yabbagabb.

A goblin csak annyit motyogott:

– A kocsmák vendégei általában nem a saját lábukon hagyják el a fogadót. De hogy valaki már ne is a saját lábán érkezzen?

– Ugye nem az ingyen tokelnai miatt jöttél? – kérdezte Zaislo gyanakvó tekintettel.

Bármennyire is dühösek voltak a vendégek az idegenre, tettlegességre nem mertek vetemedni. Hiszen aki teleportálni tud, annak sokféle szörnyű varázslat rejtőzhet a tarsolyában.

A varázsló nem törődött a részeg bagázssal. Elindult Yabbagabbék asztala felé.

– Na, azt hiszem, eljött a kaland ideje – dörmögte Behemor.

– Nekem már hetvennyolc kalandom kezdődött úgy, hogy egy fekete csuhás varázsló jelent meg a kocsmában, és megbízott valamilyen küldetéssel – mondta Yabbagabb. – Igaz a hetvennyolc esetből csak négy volt olyan, mikor teleportálással érkezett a varázsló.

Aztán még azt motyogta:

– Remélem, nem sárkányölésre akar felbérelni bennünket.

A varázsló már nem volt messze az asztaluktól. Mikor csak pár méter választotta el őket egymástól, Zaislo halkán megjegyezte:

– Ha a fizetésre terelődik a szó, hagyjátok, hogy én beszéljek! Értetek az alkudozáshoz.

A varázsló odaért hozzájuk.

– Isten... – kezdte Zaislo, miközben a fekete csuhás alak elment mellettük. – ... hozott!

Zaislo értetlen grimasszal az arcán a távolodó varázslót bámulta.

– Ez továbbment – motyogta meghökkenve az alkoholista kocsmái verekedő.

– Észre sem vett bennünket! – mérgelődött Yabbagabb.

– Továbbment.

– Még csak nem is köszönt!

– Tovább... ment.

– Hé, varázsló! Itt vagyunk! – integetett Yabbagabb, de a fekete csuklyás idegen nem foglalkozott velük. Odalépett egy asztalhoz, ahol szintén négy kalandozó ült. Kinézetükből ítélve harcos volt az egyik, varázsló a másik, egy pap a harmadik és egy páncél nélküli fickó törökkel az övén – feltehetőleg tolvaj – a negyedik.

– Küldetésem van a számotokra! – szólalt meg a fekete csuklyás varázsló parancsoló hangon.

A négy kalandozó izgatottan meredt az idegenre.

– Van egy torony innen nektek elképzelhetetlenül messze, túl a tengeren, hol feketék a fák, ahol vadtörpék vájják a barlangjaikat a föld mélyében, túl az Obszidián hegyen, Ismordan, a démon börtönén, nem messze a Halál völgyétől, és egészen közel a Létsíkok szakadékához, a Senki Földjén. A torony ura – és egyben a megszerzendő tárgy őrzője – fekete lovagból lett halállovag. Hogy elpusztítjátok-e vagy sem, az engem nem érdekel, de szerezzétek meg a tűzvörös medalliont, melyet fehérarany nyakláncra visel a nyakában, és onnan le nem vesz soha. A lovag minden egyéb kincsét megtarthatjátok. Teleportációval juttatlak el benneteket a toronyhoz. Ha sikerül végrehajtanotok a küldetést, tudni fogok róla, és visszahozlak benneteket a Senki Földjéről. Elvállaljátok?

– Ja, elvállaljuk! – mondta a csapat harcosa.

– Ja, ja... – erősítette meg a csapat varázslója.

– Ütünk, tapasztalatot szerzünk – örült a papuk.

– Van kérdésetek? – kérdezte a fekete csuklyás.

A kalandozók tanácstalanul egymásra néztek.

– Ha nincs, akkor indulhatunk. Odateleportállak benneteket a toronyhoz – mondta, és már kántálta volna a mágikus igéket.

– Egy pillanat! Nekem van kérdésem! – kiabálta Zaislo. – Miért bízod a küldetést zöldfülű kalandozókra, mikor itt vagyunk mi is?

A varázsló, ahogy megfordult, és Zaislora nézett, a fali mécses fénye egy pillanatra megvilágította csuha alá rejtett halottfehér arcát. Pentelor, az ősmágus volt az. Bár a vendégek aligha ismerhették fel, hiszen már több mint hétszáz éve nem bújt elő rejtekhelyéről. Szemöldök nélküli szemével lenézően meredt az alkoholisták kocsmái verekedőre.

– Ittas egyéneket nem alkalmazok – mondta megvető egyszerűséggel.

Zaislonak egy pillanat alatt elborult az agya.

– Ki az ittas?! – hörögte, és erőteljes mozdulattal hozzávágta kupáját. Felpattant a padról, hogy megszorongassa a varázsló gigáját.

A fakupa az idegen férfi homlokán koppant, de nyilván mágia védte, mert nem okozott fájdalmat neki, és ellentámadásként kántálni kezdett varázslatát is végig volt képes mondani.

Egy medvemancs nagyságú szellemkéz jelent meg a levegőben, közvetlenül Zaislo orra előtt. A szellemkéz a magasba emelkedett, majd erőteljesen lecsapott. A pofon elemi erejűre sikeredett. A csattanásra négy házzal arrébb is ijedten rebbentek magasba a galambok.

Zaislo úgy érezte, mintha Sarlat hadtestparancsnok páncélos elefántjai gázoltak volna át a fején. Zúgó-búgó fejjel zuhant vissza padjára, és két percig azt sem tudta, hogy megvan-e még egyáltalán a feje, vagy elgurult valahová a sarokba.

A varázsló több figyelmet nem fordított Zaislora. A kalandozóra nézett, és telepörtáció varázslat kántálásába kezdett.

Egy perc múlva ő és négy társa, mintha csak szappanbuborékok lettek volna, halk pukkanással, az előzőhöz hasonló szélroham kíséretében, eltűntek a fogadóból.

Az üresen maradt asztalt gyorsan elfoglalta néhány részeg helybéli.

– Jól vagy Zaislo? – rázta meg Yabgababb Zaislot a ruhája szegélyénél fogva.

A kocsmái verekedő értetlen, bamba képpel bámult rá.

– ... to... vább... ment? – kérdezte kótyagos fejjel.

– Elteleportált a kalandozókkal.

– Vagy úgy! – sziszegte amaz magához térve a pofon okozta kábulatból. Elöntötte a harag. – Elmenekült a mocskos csótány, hogy az ork némbor kapná el! Megfutamodott a féreg! Csak egyszer adná az Isten – emelte Zaislo a magasba kezeit –, hogy összefussak vele! Szétverném a rohadt fejét! – bömbölte fröcsögő nyállal. – Jó éjszakát kívánnék neki, és olyat mosnék be az arcába, hogy föl nem kelne többé! Mit képzelsz?! Ki ő?! Egy ősmágus? Hát aztán! Leszarom! Térdre ne essek már előtte. Beledöföm a kardomat! Nem tudja még,

kivel húzott ujjat! Nekem összeköttetésem vannak! Ráküldöm a helyi orgyilkoscéhet! De fölidegesített a rohadék!

Yabbagabb fogott egy teli kupa bort, és asztaltársa elé tette. Zaislo egyhajtásra megitta. Még morgott egy darabig, majd megnyugodott.

– Az eszem megáll! – kezdte most meg a goblin. – Micsoda zöldfülű fickók nyúlták le előlünk a küldetést. Azt mondja az egyik: "Ja, elvállaljuk", mire a másik: "Ja, ja". Normálisak ezek? Nem kérdeznek semmit? Mondjuk, hogy miért kell annyira a varázslónak a tűzvörös medalion, vagy miért nem saját maga szerzi meg, amikor jóval erősebb, mint ők? Vagy, hogy ki a halállovag? Mik a gyengéi? Kik a szolgálói? Esetleg, hogy van-e térkép vagy valamilyen információ a torony belsejéről, a szobákról, a titkosajtókról, csapdákról? Ezeket mind-mind meg kellett volna kérdezni!

– Mit vártál tőlük? – szólalt meg morcosan Zaislo. – Még előleget sem kértek, s azt sem kérdezték meg, hogy a medálon kívül mi egyéb kincse van a lovagnak? Lehet, hogy semmi!

– Kaland nélkül maradtunk – mondta Yabbagabb, és kishíján elsírta magát.

– Kaland nélkül... – ismételte meg Behemor a keserű szavakat.

– Azt már nem! – pattant fel Zaislo az asztaltól. – A kocsmá a város központja, a kocsmá központja pedig a kocsmáros. A kocsmáros mindenről kell, hogy tudjon. Ha ő nem hallott semmilyen küldetésről, akkor senki!

Odalépett a pulthoz.

A város központjának a központja egy koszos poharat tisztítgatott. Ráköpött, és egy a pohárnál is koszosabb ronggyal szétkente a köpetet.

– Mi kéne? – mordult Zaislora. Kezdett már elege lenni fegyelmezetlen vendégéből; egyre erősödött benne a gyanú, hogy neki köszönheti, hogy majdnem leégett a fogadója.

Zaislo kedvesen rámosolygott. Ha lett volna kisgyerek a teremben, ettől a mosolytól bizonyára azon nyomban sírva fakad.

– Fogadós! A társaimnak és jómagamnak elégünk lett a semmittevésből. Akad-e valami hozzánk illő feladat?

A tulaj eltöprengett, ajkait lebiggyesztve jobbra-balra ingatta fejét, majd eszébe jutott valami.

– Neked, á melák háverodnak éssz ánnák á sunyi gyerekképű fickónak éppenséggel ákádná munká, de nyiszlett goblinokat nem álkálmásszok.

– Miről lenne szó?

– Fel kell áprítáni á hátsóudvarban lefektetett fátörzseket, ásszán há ezzel megvágytok hordjátok be á fészerbe. Há hájnalra végecssztek, ingyenreggelit és három esszütöt káptok fejenként – mondta ragyogó szemmel. Látszott rajta, nagyon elégedett magával.

Zaislonak a haragtól elvörösödött a képe.

– Minek nézel bennünket?! – kiáltotta, és öklével dühösen a pultra csapott. – Latrinát ne pucoljunk?!

– Éppenséggel... – kezdte a fogadós, de aztán abbahagyta, mert vendége akkorát rúgott a pultba, hogy majdnem pozdorjává tört az egész.

– Vésd az eszedbe, ha élni akarsz, mi kalandozók vagyunk! Fegyverforgatók és mágiahasználók, nem holmi rohadt éhenkórászok, az isten fáját!

– Elnésszést, szegény jó anyámra mondom, esszt nem tudtam – mondta a fogadós. – De a helyzetem nem változott semmit. Feladatom így sincs a számotokrá.

– Adj még egy kancsó koboldütőt meg egy üres kupát!

Zaislo önérzetében mélyen megsértve, kezében a kancsó itallal és a kupával visszaballagott a tömegen át társaihoz, s csak annyit mondott:

– Kaland nélkül maradtunk...

Volt erre nagy sóhajtozás, hitetlenkedés, fejrázás, asztalcsapkodás, káromkodás, sírás-rívás – no azért az mégse, de tény és való, hogy nagyon lesújtotta őket a hír.

– Tudjátok mit? – mondta Yabbagabb. – Ha nincs hát nincs küldetés! Megvagyunk mi kaland nélkül is. A fekete csuklyás varázsló engem személy szerint annyira megsértett azzal, hogy nem minket választott a feladathoz, hogy már nincs is kedvem kalandozni. Ha most idejönne egy varázsló, és megbízná, hogy szerezzek neki valamilyen mágikus növényt a tudomisémen milyen mocsárból, megmondanám neki, hogy tudja hova menjen. És ha annyi aranyat ajánlana fel amennyit el sem tudok képzelni, pedig elhíhetitek elég nagy a képzelőerőm, akkor is csak jót röhögnék a problémáján.

– Ja! – kapta el a hév Zaislot. – Ha idejönne valaki, hogy keressem meg a tudomisémen micsodáját, hát elküldeném a pokolba. A te gondod! – mondanám. Oldd meg magad, publi!

– Úgy van – mormogta a barbár, és unott arccal szétmarcangolt egy szelet nyers húst, amit a goblin tányérjáról vett el. – Szabadságra mentünk! Egy napig nem kalandozunk.

– Egy napig semmi kaland!

– Nem vállalunk el semmit! Nem avatkozunk semmibe! Nem veszünk tudomást semmiről!

– Kaland nélkül! Erre iszunk!

– Dicsőség a Bornak!

– Kaland nélkül!

– Úgy legyen!

Négy kupa csattant egymáshoz, s a négy férfi a calquai koboldütővel pecsételte meg az ünnepélyes kijelentést.

3.fejezet

A karantén

Kezdett besötétedni. A vendégek többségének másnap hajnalban dolgoznia kellett, de csak kevesen tudták rászánni magukat a távozásra. Csendesen iszogattak; szokatlanul nyugodt lett a kocsmá, az emberek halk duruzsolása hallatszott csupán.

A goblin a maradék hús felaprításával bajlódott; Yabagabb egy az asztalon keresztülaraszoló csótánnyal játszadozott. A barbár szemgolyói ütemesen föl-le jártak, ahogy a mellette elhaladó felszolgáló fehérszínű bájait vizslatta. Zaislo boroskupája mélyén kereste a boldogságot.

Csibor megszólalt, mert már több perce nem hallotta a saját hangját, és ez elkedvetlenítette. Hosszú monológba kezdett, amit egy darabig figyelemmel követtek asztaltársai, aztán Yabagabb visszatért a csótánnyal való hadakozáshoz, Zaislo csak ivott és rég volt tivornyák kellemes emlékképeinek felidézésével szórakoztatta magát, Behemor pedig – mivel bögyös macája továbbszökellve beleveszett a tömegbe – kezébe temette arcát, s elbóbiskolt, míg a goblin beszélt.

– Megérdemeljük, hogy a fekete csuklyás varázsló nem ránk bízta a felelősségteljes küldetést – kezdte Csibor. – Az én véleményem szerint még az is elképzelhető, hogy túl kvalifikáltak lettünk volna a feladathoz, de ezt a varázsló nem tudta, mert nem ismerte az erőnket. Egyikünk sem fordít elég időt és energiát hírnevének növelésére. Nektek mond valamit a Csibor név? Nem? Persze, hogy nem! Erről van szó! Nekem sem cseng ismerősen a Behemor, Yabagabb vagy Zaislo név. Mindez azért van, mert nem törődünk a hírnevünkkel. És mivel nem törődünk a hírnevünkkel, nem válogathatunk a küldetések közül. Nincs oly hangzatos élettörténetünk, mint teszem azt Fehérszakállú Borgnak, Anal Natrahnak és Szörnyűséges Agaynak, akik tudatosan előre megtervezték kalandozásaikat, s szétkürtölték a szélrózsa minden irányába sikeres vállalkozásaikat. Különben ki emlékezne még így négyszáz év távlatából is, hogy a 4120. év jég hónap első napján végrehajtotta Agay, az ember pap, Natrah, a tünde varázsló és Borg, a törpe harcos első közös küldetését. A zúgódombbeli gonosz Grifftojás varázsló elpusztítása, és a gyönyörűséges Chelonia, Shador törvényes uralkodónőjének kiszabadítása, ravasz húzás volt a részükről. Egyből felkeltették a figyelmet. A szegényeket és gyengéket sanyargató gonosz varázsló uralmának megtörése révén elnyerték az egyszerű emberek szimpátiáját. Az uralkodónő kiszabadítása pedig hab a tortán, mely a felsőbb körök érdeklődését is rájuk irányította. A kezdeti siker összekovácsolta őket. Egy harcos, egy varázsló és egy pap – hárman egész jól kiegészítették egymást. Még Abrakban megfogadták, hogy mindenhova együtt kalandoznak. Újabb feladatukkal egy gazdag állatkereskedő bízta meg őket, akitől egy gonosz nyomkereső ellopta legértékesebb állatát, hogy eladja mágikus komponensként használható belső szerveit egy boszorkánymesternek. A különleges jószág felkutatása és visszaszerzése jó húzás volt a részükről. Egyből kivívták a Nyomkeresők Szövetsége, a Királyi Állatvédők Egyesülete és a druida rendek rokonszenvét. Ott voltak a 4121. évi Birodalmi Játékokon is, ahol

a világ minden egyes távoli csücskéből érkező nációk megcsodálhatták arénabeli harci jártasságaikat. Borg, a harcos törpe második helyezést ért el, Natrah, a sötétbőrű tünde varázsló pedig harmadik lett. Egyes rosszmájúak véleménye szerint Szörnyűséges Agay azért nem vett részt a játékokon, hogy papi mágiáját felhasználva kívülről, az aréna nézőteréről segítse társai küzdelmét – ami persze teljességgel szabályellenes, és szerintem észrevétlenül nem is megvalósítható. Mindenesetre – ettől az apró tuskétól eltekintve – a Birodalmi Játékok két dobogós helye jót tett a hírnevüknek. A versenyen csak Shador kőóriása bizonyult erősebbnek náluk. De még akkor, az aréna véráztatta kövéhez csapkodva csizmáját, Fehérszakállú Borg a sok ezres tömeg képébe bömbölte a z esküjét, hogy négy év múlva visszatér, és elveszi az óriástól a bajnoki címet. A játékok után – úgy tudom – a három kalandozó egy jégtörpe kérésére észak felé vette az irányt, hogy a Jéghegyek szurdokainak sötét szellemét, Zynorra mágusnő halálontúli szolgáját elpusztítsák, és megmentsek a jégtörpék faluközösségeit. Természetesen ez a vállalkozásuk is sikerrel járt – kivívták az északi aprónép barátságát. A jégtörpék jókívánságaival elhalmozva és a törpe papok áldásával a fejükön maguk mögött hagyták a hideg északot, visszatértek Abrak városba, ahol rögtön új küldetés szakadt a nyakukba – Anal Natrah mesterének, Nagy Dinnek az ellopott varázsgömbjét kellett visszaszerezniük. Az értékes mágikus tárgyat egy Drochrysa nevezetű varázslónő tulajdonította el. Drochrysa a mágikus gömbbel Shadorba menekült, egy rettegett rablóvezérhez, El Haradhoz, a Sivatag Urához. A csapat követte a nyomokat, el is jutottak a rablóvezér fészkébe, azonban a küldetésük nem járt sikerrel – El Harad nem hazudtolta meg félelmetes hírnevét; a vakmerő kalandozók majdnem otthagyták a fogukat, örültek, hogy egyáltalán el tudtak menekülni – El Harad egészen Abrakig kergette őket. A váratlan és szokatlan kudarcon azonban nem értek rá búslakodni – El Haradnál sokkalta nagyobb és sötétebb viharfelhők gyülekeztek ekkorra a birodalom egén. Zordbatyus Khenarr ősmágus és főpap sárkányserege keleten betört a birodalomba, és szörnyű pusztítást végzett. Napok leforgása alatt falvak és városok váltak kísértetlakta romokká. A csapat a sárkányok ellen indult. Útjuk során a nemes cél érdekében sok önfeláldozó lélek csatlakozott hozzájuk. Közülük kiemelkedett egy... mindjárt eszembe jut, hogy is hívják törpe... Trombitás Tark, aki hősi halált halt a sárkányokkal vívott harcban. A csapat megtalálta a sárkányfészket, és elpusztította a több száz sárkánytojást. Megmentették a Hét Királyságot! Ha akkor ezt nem teszik meg, nem lett volna Mongor Birodalom se, városaink helyén most kopár kőhalom és sárkányok fészkei emelkednének. Azt hiszem, így négyszáz év távlatából is hálásak lehetünk, hogy visszaverték keletre a sárkánysereget. Jutalmul a csapatot IV. Hajmeresztő Klós király megajándékozta a Zúgódombbal. Ekkor már egyre gyakrabban nevezte a nép őket hősöknek, és a nekik kijáró tisztelettel fogadták őket mindenfelé, amerre csak jártak. A hősök ezután se pihentek – megtudták, hogy Nagy Din varázslómester a messzi Boo Birodalomban fogságba esett. Azonnal Natrah régi mentorának kiszabadítására indultak. Útjuk a Törpe

Hegységen át veszélyekkel teli és hosszadalmas volt. Nagy Din elrablásának nyomai Zynorra varázslónő piramisába vezettek. A manó mágusnőt egy lovas, Sir Langvartel Gart és egy mágikus ceruzával rendelkező festőművész, Palladios mester segítségével megölték ugyan, de későn érkeztek, Nagy Dinnek már csak földi hamvait találták meg. Elkeseredve, letörten indultak vissza a Hét Királyságba, s egy ideig nem lehetett hallani felőlük. Legközelebb a 4125-ös Birodalmi Játékokon tűntek fel. Az arénában Borgnak és Natrahnak megadott a lehetőség, hogy ismét megküzdjenek a 4121. évi Birodalmi Játékok bajnokával, Shador kőóriásával. Borg esküjét teljesítve végrehajtotta bosszúját, kiütötte a nagyvilág szeme láttára a legyőzhetetlennek hitt, eleddig veretlen kőóriást. Első tudott lenni a világ legnagyobb és legjelentősebb versenyén! Ezután – mintha csak a sorssal játszanának – veszélyesebbnél veszélyesebb feladatokat kerestek maguknak. Futásban megölték a régebben elpusztíthatatlannak hitt El Haradot, szétkergették rablóbandáját, Anal Natrah megszerezte magának Voöl, a néhai lich félelmetes erejű varázsgömbjét... Messzi birodalmaknak vágtak neki; több társ csatlakozott ideig-óraig hozzájuk, de nem maradtak velük – az okosabbak gyorsan odébbálltak, az ostobák elhullottak mellőlük a vakmerő kalandok viharos forgatagában. De ők hárman minden kalandot túléltek: megszerezték az Ifjúság Barackját, behatoltak Gelirdol erdejének legbelső gyűrűjébe, kifosztották Senar, a gonosz Istenek szolgálatában álló főpap templomát, végeztek Urathossal, egy fél birodalmon uralkodó sötét nagyúrral, majd ennél is nagyobb tette vállalkoztak. Betörték egy évszázadok óta féldémonok lakta városba, és kiűzve a démonok sötét ivadékait, felszabadították a várost. Hírt kaptak, hogy Shador törvénytelen nagyura, Véreskezű Drago seregével megtámadta a Hét Királyságot. Ott teremtek, sereget toboroztak. Régi barátok álltak melléjük: jégtörpék, browniek, papok és tündék – s a döntő csatában Véreskezű Drago hadára megsemmisítő csapást mértek. Visszaállították a rendet, ismét békés idő köszöntött a birodalomra. Őket azonban nyughatatlan természetük nem hagyta pihenni, elvitte tengereken és óceánokon túlra, idegen kontinensekre, újabb és újabb akadályokat sodort az útjukba. Sosem vesztek. Győzelmet győzelemre halmoztak. Nem tudták, miért kezdtek el kalandozni, miért vállalták el az első küldetést, jól tették-e, mikor nekivágtak, megbántak-e bármit is, mit tettek, csinálhatták-e volna máshogyan... jobban, megérte-e feláldozni a boldog, gondtalan ifjúságot, a család és a kitartó munka szépségét, az öregkor adományozta nyugalmat az örökös kiszámíthatatlanságért, a feledhetetlen kalandokért, életveszélyben szövődő barátságokért, csalódásokért, annyi temérdek élet kioltásáért, még ha jogosan tették is. Nem tudták, megérte-e. Megérte? Életük utolsó küldetése már nem ránk tartoztak, halandókra. Nem is e világ határain belül zajlottak. Istenek játékaik kedvelt eszközeivé váltak, szolgálták őket, és szórakoztatták, eltűntek előlünk, mint a szivárvány, ha sötét felhő telepszik rá. Meghaltak-e? Vagy halhatatlanok lettek, talán? Ki tudja?

A goblin most elhallgatott, néhány másodpercig búskomoran nézett maga elé, majd feleszmélt.

– Figyelt rám egyáltalán valamelyikötök?!

Behemor felriadt a bóbiskolásból, kitörölte az álmot a szeméből.

– Mi az? Mondtál valamit? – kérdezte.

Csibor haragos tekintettel meredt rá.

– Ne nézz rám ilyen csúnyán – mondta a barbár. – Inkább ismételd el, amit mondtál, mert a bortól elnehezült a fejem, és elszundikáltam egy kicsit.

Csibor sóhajtott.

– Hírnevünk növelésének szóba hozatala kapcsán három igazi hősről meséltem. Név szerint Fehérszakállú Borgról, a törpe harcosról, Anal Natrahról, a tünde varázslóról és Szörnyűséges Agay atyáról. 4120-as év telén, egy az évszakhoz képest is hideg éjszakán Abrak város egyik kocsmájában találkoztak. Első közös küldetésük a zúgódombbeli gonosz...

Zaislo a fegyveréért nyúlt. A goblin elbizonytalanodott.

– ...Griffojás varázsló...

– Ha még egyszer elkezded mesélni annak a három istenverte alaknak a történetét – hörögte Zaislo vöröslő fejjel – isten bizony, nem te leszel a padon, hanem a pad lesz fölötted! Nem bírom ezeket az "ezt tette, azt látta, erre ment, arra ment" történeteket!

– Kérlek! – válaszolta sértődötten a goblin. – Beszélhetünk másról is. Mit akarsz hallani?

Zaislo rögtön rávágta:

– Azt akarom hallani, hogy ki fizeti a következő kancsó calquai koboldütőt!

A goblin elutasítólag széttárta kezeit.

– Az elsőt az én ezüstjeimből vettétek.

Mivel Zaislo is vett már egyet, mindannyian Yabgababra néztek. A harcos-varázsló azonban Behemorra mutatott.

– Ő az, aki egy csomó aranyat szerzett a fekete aranyárkánytól.

– Azt öregkoromra raktam félre – morogta a barbár.

– Pár ezüstöt igazán kibírsz – bízta Zaislo.

– Nincs kedvem felváltani az aranyamat.

– Csak egyet! – kérelték.

– Nem! – rázta meg az a fejét.

– Felszolgáló! – rikkantotta el magát Zaislo. – Egy kancsó calquai koboldütőt!

– Fizeted? – tudakolta a barbár.

– Dehogy, a szentségit! De nem győzöm kivárni, míg eldöntjük, ki lesz az, aki fizet. Behemor, biztos, hogy nem gondoltad meg magad?

– Egészen biztos.

– De mikor annyi aranyad van, nem lehet igaz, hogy sajnálsz azt a néhány ezüstöt?

– Nincs sok aranyam – szabadkozott a barbár. – Nem szoktam magammal hordozni a vagyonomat. Ha nagyobb kincsre teszek szert, mindig elrejttem

valahol. A legközelebbi kincsesraktáram jó száz mérföldre van innen. Nem szeretném, ha elfogyna a pénzem, míg oda nem érek. Utálom, ha nélkülöznom kell.

Mivel látszott, hogy a barbár makacs, mint egy öszvér, és fukarabb, mint egy bankár, ezért Zaislo Yabbagabbnál próbálkozott.

– Fizesd ki, cimbora! – szólt rá kedvesen. – A következőt majd más állja.

De Yabbagabb is tudott önfejű lenni.

– Nem fizetek! Nem fogtok kihasználni, ne nézzetek palimadárnak. Itt elvekről van szó! Te egyedül annyit vedelsz, mint mi hárman.

A felszolgáló, kezében tálcán egy kancsó borral, az asztalhoz közeledett.

– Fizess! – rúgta oldalba Yabbagabbot fenyegetően az alkoholista kocsmai verekedő.

– Miért, neked nincs több pénzed?! – ellenkezett Yabbagabb.

Ekkor ért oda a felszolgáló. Lerakta a kancsót az asztalra, és várta a három ezüstjét.

– De van – válaszolt Zaislo Yabbagabbnak, majd nem törődve a felszolgálóval, így folytatta:

– Igaz volt, amikor sokkal gazdagabb voltam. A seregben heti harmincöt ezüst zsoldot kaptam.

Behemor, nehogy kínos csönd álljon be, s fizetnie kelljen, gyorsan rávágta:

– Az is valami!? Én amikor Gormack gróf testőre voltam Naggakarban, jó másfél évvel ezelőtt, hetven ezüstöt megkerestem hetente.

A goblin is bekapcsolódott a beszélgetésbe, mert a férfi, aki kihozta a rendelést, éppen ránézett, és már akarta felé nyújtani a kezét a pénzért.

– Heti harmincöt vagy hetven ezüst? Annyit sem számít, mint tengerben a vízcsepp! Nézzetek a távlatokba! Az egyikőtöknek körülbelül száz, a másikótoknak körülbelül kétszáz évet kellene dolgoznia, hogy elegendő pénze gyűljön össze ahhoz, hogy jól érezze magát.

A felszolgáló Zaislo felé nyújtotta pénzt kérő kezét. Az alkoholista kocsmai verekedő azonban értetlenül bámult rá, és rögvest a goblinhoz fordult.

– Egyáltalán nem mindegy, hogy naponta öt vagy tíz kupa bort engedhetek-e meg magamnak, és hogy egy rondább vagy egy szebb némbert fektethetek-e meg!

A fiatal felszolgáló idegesen toporgott, de nem mert megszólalni.

– Mit lábatlankodsz itt, kutya! – förmedt rá Zaislo.

– Három ezüst lesz a kancsó bor, uram – mondta bátorságát összeszedve a fiatalember.

– Adj neki öt ezüstöt! – intett Zaislo nagyvonalúan Yabbagabb felé.

A harcos-varázsló ostoba grimasszal asztaltársára meredt, majd egy pillantást a felszolgálóra is vetett. Annak arcán már látszott az elégedett mosoly, ahogy tudatosult benne, hogy két ezüst borralalót kap tőle.

Kínos lenne most leállni vitatkozni vacak öt ezüst miatt – gondolta Yabgababb. De ha kifizetné a pénzt, ennek a kis intermezzónak ő lenne a vesztese. A tekintélyén nem eshet ekkora csorba.

– Ööö... öt ezüst? Öt ezüst... Adom, adom – motyogta, s elkezdte a ruháját tapogatni. – De hová a csudába tettem a pénzesszütyőmet? Hamarjában nem találok sehhol.

– Ott lóg a köpenyed alatt, az öveden – segítette ki Csibor.

– Na... az nem az – mondta dühösen Yabgababb, majd kényszeredett mosolyt erőltetett az arcára. – Abban a kabalakavicsaimat tartom. Ööö... összegyűjtök innen-onnan egy-egy kavicsot, amerre járok. Segít emlékezni, könnyebben fel tudom idézni a kalandjaimat. De ne várassuk meg ezt a szegény fiatalembert! Csibor koma, fizesd ki az öt ezüstöt, mindjárt meglesz a pénzesszütyőm.

A felszolgáló reménykedve fordult a goblinhoz. Csibor kezdte magát kényelmetlenül érezni. Elfogyott a türelme.

– Tessék! – mondta megadóan. Leszámolta a várakozó férfi kezébe az öt ezüstöt.

A felszolgáló megkönnyebbülten felsóhajtott, és odébbállt.

– Mutasd azt a szütyőt! – ripakodott rá Csibor az elégedetten vigyorgó Yabgababbra.

A harc-os-varázsló leszedte övéről a zacskót, kinyitotta, és meglepett arcot vágott.

A szütyője ezüstökkel és aranyakkal volt teli.

– Ez mégiscsak a pénzesszütyőm! – lelkendezett, majd meglátta Csibor vadállatra emlékeztető tekintetét, s gyorsan búskomor arcot vágott. – Akkor viszont, hova a pokolba tűnhetett a kabalakavicsos zacskóm?

– Ide az öt ezüstömmel! – emelte föl hangját a goblin.

Yabgababb nem bírta megállni, hogy el ne nevesse magát.

– Miért adnék öt ezüstöt? Zaislo rendelt négyünknek egy kancsó bort. Ha te ezért pénzt adtál, a te bajod. Ha nem fizetünk, akkor se lett volna semmi.

– Te mondtad, hogy fizessem ki, és mindjárt megadod! – ellenkezett a goblin.

– Én ilyet nem mondtam. Azt mondtam, hogy: fizesd ki, mindjárt meglesz a pénzesszütyőm. De, hogy megadom neked az öt ezüstöt, azt nem mondtam. Ha félreértelmezted szavaimat, azért csak saját ostobaságodat okolhatod.

Behemor és Zaislo ezen jót röhögött, és gyorsan elosztották négyük között a kancsó bort, mielőtt Csibor mérgeiben elragadhatta volna az egészet.

A goblin szótlanul meredt asztaltársaira, látszott rajta, bosszút forral a fejében.

Ha csak egy pillanattal később történik az a bizonyos dolog, amit rögvest leírok, meglehet, hogy a goblin az öt ezüst sérelem miatt megpróbálta volna megölni Behemort, Yabgababbot és Zaislot, aminek azok nem igazán örültek volna; és mivel volt a tarsolyukban egy-két meglepetés, valószínűleg magukkal invitálták volna goblin társukat is a túlvilágra. Ott pedig a hírek szerint meglehetősen hűvös van, vagy ahogy azt mások tudni vélték, éppen hogy

elviselhetetlenül nagy a forróság, ezért kellemetlen lett volna számukra ott folytatni a beszélgetést.

Ekkor azonban a következő dolog történt:

Meglehetősen rossz bőrben lévő fickó vágódott be a fogadó ajtaján. Úgy dülöngélt, mint egy részeg, de nem az italtól voltak koordinációs zavarai. Bár saját testét is alig tudta megtartani, mégsem akadt egyetlen keménylegény sem, aki vette volna a bátorságot, hogy kitessékelye. Éppen ellenkezőleg!

Az idegen közeledtére szétrebbentek, akár a galambok nemrég négy házzal arrébb a Zaislot ért pofon zajától.

A férfi sápatag bőre foszlányokban lógott rothadó, véres, gennyes testén. Úgy nézett ki, mint egy élőholt zombi. A Karavanban évente megrendezett Birodalom Legocsmányabb Szerzete Bajnokságon nagy eséllyel vehette volna fel a versenyt a félszerzet és gnóm nyomorékokkal és torzszülöttekkel szemben, biztos számítva a dobogós helyre, esetleg a közönségdíjra. A férfit azonban láthatólag nem hatotta át e versenyszellem.

– Csak nem az ingyen tokelnai miatt jöttél? – mordult rá sötét szemeket meresztve Tölgytövi Zaislo.

A rothadó bőrű, testén leprára utaló jeleket hordozó fickó vizenyős szemei megakadtak az alkoholista kocsmai verekedőn, és kétségbeesett ábrázattal elvetette magát, megragadva fekete gúnyája szegélyénél.

– Könyörgöm, segíts, jóúram! Rejts el! Ha megtalálnak, megölnék, pedig esküszöm Almandarra, hogy nem követtem el semmit!

Mialatt a köpönyeget rángatta, oszladozó kezéről leszakadt az egyik ujja, és Zaislo ruháján maradt.

Zaislo leokádta a fickót, és akkorát rúgott bele, hogy a szerencsétlen a kocsmá közepéig repült, majd a földdel való találkozást követően, nem mozdult. Elájult vagy meghalt – nem volt, aki meg mert volna bizonyosodni felőle.

Zaislo lerázta magáról a rothadó ujját, a poharáért kapott, és az összes borát egyhajtásra megitta.

– Miféle kór szállta meg ezt a tapló állatot?! – dühöngött felháborodva.

– Ha jól látom, leprás – közölte tárgyilagosan a goblin.

A kocsmá vendégeinek körében futótűzként áradt szét a feszültség és a pánikhangulat; fertőzésről, járványról és halálról kezdtek suttogni az emberek. Az egyszerű polgárok lelkileg nem voltak felkészülve a váratlan fordulatra, ők pihenni és szórakozni tértek be a fogadóba, és ha bármiféle izgalomra is vágytak, az kimerült egy kis kocsmái verekedésben, vagy egy adakozóbb felszolgálólány étlapon nem szereplő különleges szolgáltatásainak igénybevételében. A feltehetőleg leprás alak feltűnése félelemmel töltötte el őket. A fickó a földön feküdt, halottnak tűnt.

Behemort, Csibort, Yabbagabbot és Zaislot azonban nem hatotta meg a dolog. Ők már rengeteg furcsa kalandot megéltek, számtalan szörnyűségben volt részük. E történet kevés volt ahhoz, hogy megzavarja "nyugodt" borozgatásukat.

Sokan a kijárat felé rohantak, úgy hitték, elfuthatnak a fertőző kór elől.

Rosszul gondolták!

Egy nyílvesző fűrődött a földbe a legelől haladó lábától néhány arasznyira. A nyílvesző kintről jött egy harcias kiáltás kíséretében:

– Vissza mindenki! Senki sem hagyhatja el a Sárga Kígyót! Vissza!!!

Tekintélyes távolságot tartva katonák sorfala vont fojtóhurkot a fogadó köré. Lánginges, hosszúkardos, nyílpuskás harcosok voltak, a főváros őrezredének soraiból. Egy hadnagy üvöltözött kezéből tölcserít formálva:

– Sárga Kígyó vendégei! Maradjatok veszteg! Aki menekülni próbál, meghal! Nem tréfálok! Mindenki menjen vissza az épületbe! Azonnal!

A közkatonák mögött fehér csuhás papok tűntek fel, a vesztegzár egy újabb gyűrűjét alkotva a fogadó körül. Ők Almandar, a Védelmes papjai voltak, kiváló harcosok, akik támadó varázslataik félelmetes arzenálja révén méltán tettek szert rettegett hírnevükre.

Hogy nem akármiről lehetett szó, az egyértelművé vált a vendégek számára, mikor felfigyeltek a tömegben serénykedő aranyöves Almandar papra. Aranyövet csak a Védelmes nagymesterei hordtak. A magasrangú pap két centurio – arany mellvértes, vöröspalástos tiszt – kíséretében érkezett, és hevesen vitatkozott velük. Bár a kocsmába szorultak nem hallhatták, de az ő életükről szólt a disputa. A két centurio egymással teljes egyetértésben a fogadó azonnali megsemmisítését követelte:

– Fel kell gyújtani, atyám, porig égetni – érvelt az egyik. – Csak ez jelenthet biztonságot a város számára. Nem kockáztathatjuk meg, hogy elszabaduljon a ragály. Ölessünk meg mindenkit a fogadóban most azonnal!

Az idősebb százados nem volt olyan heves vérmérsékletű, mint a társa, de ugyanazon álláspontot vallotta:

– Tudom, fájdalmas önnek, atyám... mindnyájunknak az. Vérzik a szívem, de meg kell hoznunk az áldozatot a város érdekében. Rendtársa démoni ragálya ennyi idő alatt megfertőzte az egész fogadót. A Sárga Kígyó vendégei már így is, úgy is halottak! Csak meghosszabbítjuk szenvedésüket, ha hagyjuk, hogy napokig marcangolja testüket a kór. Igazából még hálát is adhatnának nekünk, amiért jótékony tűzcsapást bocsátva rájuk, megszabadítjuk őket a hosszú, kínkeserves szenvedéstől.

– Tűzcsapást?! – hökkent meg a pap. – Miféle... tűzcsapást?

Fekete csíkokkal barázdált, vörös arcú alakok tűntek fel ebben a pillanatban a téren; lehettek vagy kétszázan.

Az Almandar mester megértette, hogy miről beszélt a centurio.

A vörösruhás alakok zárt, fegyelmezett alakzatai a tér közepén megtorpantak. Az idősebb centurio biccentett a vezetőjüknek, mire az alakzatok felbomlottak, és a férfiak harmadik gyűrűt vontak a fogadó, a városörök gyűrűje és a papok sorfala köré.

A városörök és a papok még jobban elhúzódtak az épület közeléből. Feszülten tekintettek hátuk mögé, tudták, hogy az újonnan érkezettek mire képesek.

– Farberg centurio! Idehívatta a tűzmágusokat a megkérdezésem nélkül?! – hördült fel az Alamandar mester, vádló szemeket meresztve a tisztre.

A centurio azonban kihúzta magát.

– Így láttam jónak, atyám! Feletteseimtől teljes felhatalmazást kaptam ez ügyben. A tűzmágusok értik a dolgukat, és jelen pillanatban nagy szükség van a tudásukra. Mire végeznek, a Sárga Kígyóból nem marad semmi. Önnek és a papjainak csak annyit kell tenniük, hogy megakadályozzák a tűz esetleges továbbterjedését. A tűzmágusok a parancsomra várnak... Hát, akkor most megkérdezem, atyám, elrendelhetem-e a tűzcsapást, vagy fel tud hozni döntésemmel szemben valamilyen érvet?

Az Alamandar mester gondterhelten dörzsölte izzadtságcseppektől gyöngyöző homlokát.

Egykori rendtársára, Bakefiel atyára gondolt, aki a fogadó falai mögött rejtőzve várja, hogy ő kimondja rá a halálos ítéletet. Miért kellett így történnie? – roppant össze egy pillanatra a mester. Miért kellett tiltott tanokhoz nyúlnod, Bakefiel? Miféle gonosz gondolat vitt rá, hogy tudásod beszennyezd a boszorkánymesterek, manók és koboldok förtelmes igéivel? Honnan vetted a bátorságot, hogy egy démont próbálj meg uralmad alá hajtani? Hogyan lehettél ennyire vakmerő és meggondolatlan? Tudhattad volna, hogy varázserőd nem lesz elég a démon megfékezésére, és te mégis megidézted. Ostoba voltál mindig is... és nagyravágyó. A démon megátkozott, mielőtt száműzhetted volna. Átkod az eleven rothadás lett, rosszabb és pusztítóbb a lepránál, pestisnél. Átkodban osztoznia kell mindazoknak, akik a közeledbe kerülnek, hogy ők is megfertőzve másokat, tovább terjesszék a kórt. Talán meg is érdemled, ami történt veled. Ismerlek annyira, hogy tudjam, ha sikerült volna szolgálatodba állítanod a démont, gonosz dolgokra használtad volna fel. Megérdemled a halált, melyet csakis önző és gyarló mivoltodnak köszönhetsz, de azok ott a fogadóban nem szolgáltak rá a bűnhődésre. Meg kell, hogy vesselek, Bakefiel, amiért nem voltál képes beletörődni sorsodba, és nem vonultál magányba szörnyű betegségeddel a válladon, hanem ameddig csak tudtad, eltitkoltad a sikertelen démonidézést, és ártatlan emberek tucatjait fertőzted meg. Legalább egyszer az életben önzetlenséget tanúsíthattál volna, de te gyáva voltál elmenni, vagy feladni magad és meghalni. A játszmának most vége, a kör bezárult. A tűzmágusok felsorakoztak, hogy kivégezzenek téged... és mindenki mást a fogadóban. Karavan tűzmágusai gyorsak és könyörtelenek. Adjam kezükre... kezükre adhatom-e a rengeteg polgárt bent a fogadóban?

Az Alamandar pap egy pillanat alatt döntött.

– Centurio! Az események szerencsétlen alakulásáért Alamandar egyháza a felelős. Arra kérem, hogy adjon időt a probléma orvoslására. Audienciát kérek a pátriárkától, és megpróbálom rávenni, hogy fáradjon le közénk. A szentatya mágikus hatalma elegendő a démon átkának megszüntetéséhez, és a fogadó fertőtlenítéséhez. Csak arra kérem, adjon egy hetet!

A fiatal centurio a fejét rázta, azonban társa így szólt:

– A helyzet súlyosságára való tekintettel, nem szabadna, hogy engedjek a kérésének. Ha csak egyetlen személy elmenekül a fogadóból, atyám, a következmények beláthatatlanok. Megfertőződhet az egész város! De nem akarom magamra vonni az egyháza haragját: kap egy napot, hogy intézkedhessen.

– Egy napot?! – kérdezte dühösen a fiatalabb centurio és az Alamandar mester egyszerre. Míg az előbbi sokallta az időt, az utóbbi kevesellte.

– Egy napot?! Egy nap rettentően kevés idő – ellenkezett a pap. – Többre van szükségem!

– Sajnálom, atyám! Egy nap. Nem több!

– Egy közönséges centurio nem dönthet ilyen jelentős ügyben – hadonászott öklével az atya mérgesen. – Beszélni fogok a feletteseivel!

– Tegyen belátása szerint! Azonban nem akarom elkészeríteni, de a feletteseim igyekeznek távol maradni e kényes eseménytől, rám ruháztak minden döntési jogot és persze minden felelősséget... Holnap éjfélig szól a haladék, utána bevetem a tűzmágusokat!

Az Alamandar pap látta a centurion, hogy az hajthatatlan, a kialkudott idő pedig egyre fogy, ezért nem késlekedett, hátat fordított a tisztnek, és gyors léptekkel Istene pátriárkája felé indult.

A centurio a Sárga Kígyó felé fordult, és hangosan, hogy mindenki hallja a fogadóban, azt kiabálta:

– Polgárok! Ibrak Farberg centurio vagyok, Ópolk parancsnoka! Elnézésüket kérem a törtétekért, de legfőképpen megértésüket és együttműködésüket! Egy súlyos fertőző betegségben szenvedő törvényenkívülit üldözünk, aki utolsó erejével bemenekült a Kígyóba, és nagy valószínűséggel megfertőzte az egész fogadót! Óvakodjanak tőle, és ne menjenek a közelébe! Legkésőbb holnap éjfélre megérkezik Alamandar, a Védelmesz Isten pátriárkája, és mindenkit meg fog gyógyítani, illetve elvégzi a helyi fertőtlenítést! Addig is őrizték meg a nyugalmaikat, és ne kövessenek el semmilyen ostobaságot! A félreértések elkerülése végett mondom, hogy ha valaki szökni próbál, meg kell, hogy öljük! Ez városunk érdeke! Köszönöm a megértésüket! Most pedig zárják be az utcára néző ablakokat és ajtókat, hogy ezzel is csökkentjük a betegség kiszabadulásának veszélyét!

A vendégek egy rövid ideig farkasszemet néztek a centurioval, a fegyvereiket rájuk szegező nyílpuskásokkal, az Alamandar papokkal és a némán, mozdulatlanul álló, vörösképzű tűzmágusokkal. Sokan megremegtek – ki a félelemtől, ki a dühtől vagy a tehetetlenség nyomasztó kínjától.

A felszolgálók elreteszelték az ablakokat, és becsukták az ajtókat.

Sötét, komor hangulat nyomta rá bélyegét a fogadóra, melynek forrása a rothadó kupac volt a terem közepén, amit már nemigen lehetett embernek nevezni.

– Hamarosan kiszabadulunk! – suttogta reménykedve valaki. – Az a férfi ott kint megígérte!

– Holnap reggel dolgoznom kellett volna! – mérgelődött egy dühös helybéli.

– Meg fog ölni az asszony! – így egy másik.

Nem túl távol tőle két átutazó mélyföldi törpe üldögélt, lehettek vagy egy méter magasak és ugyanannyi szélesek. Az egyikük éppen a másikat szapulta, magából annyira kikelve, hogy észre se vette, mint sérti fel a padlót a bal kezében tartott csákány, ahogy dühösen csapkod vele.

– Nem megmondtam neked, körtefejű, hogy a Mosolygó Pálinkába menjünk!? Nem megmondtam!? De te mindenáron a Sárga Kígyóba akartál jönni. Most jól ittragadtunk, hogy törjön ketté a csákányod! Egy nap veszteség! Fel tudod fogni, mit jelent ez?!

A két törpe aranyásó volt. Úticéljukat és vállalkozásukat titokban tartva, délre tartottak szerencsét próbálni, egy gazdag aranylelőhelyhez, amit nemrég fedeztek fel társaik, és azóta már sokan mások is.

– Valahogyan majdcsak kijutunk. Még ma éjjel Karavan falain kívül leszünk, ahogy elterveztük – suttogta csitítólag a társa. – Nyugodj már meg! Ki fogom találni, hogyan jussunk ki!

– Ide se jövök többet! – zsörtölődött egy ember, aki a Yabbagabb háta mögötti asztalnál ült. – Még ha maga a pátriárka fertőtleníti is a helyet, a kocsma hangulata már nem lesz többé a régi.

– Mi lehetett a fickó bűne? – kérdezte Yabbagabb a társaitól, a földön heverő rothadó férfira bökve. – Mit követhetett el, és mitől betegedhetett meg ilyen csúnyán?

– Nem mindegy?! – mondta Zaislo. – Megállapodtunk, hogy egy napig nem foglalkozunk semmivel. Ebbe se ártsuk bele magunkat! Inkább igyunk!

– Igazad van – értett egyet Behemor. – Az ital a legjobb orvosság. Fertőtleníti minden betegséget. Rendeljünk megint egy kancsó calquait!

Yabbagabb helyeslően bólogatott, majd megkérdezte:

– De ki fog fizetni?

4.fejezet

Az első gyilkosság

– Et ermo de vino – kántálta Csibor, miközben egyik kezében az üres boroskancsót tartotta, a másikkal pedig körkörös mozdulatokat írt a levegőbe, majd mutatóujjával rákoppintott az üvegre, amitől vad légörvény keletkezett benne, s a tomboló vihar vérvörös színű folyadékkal töltötte meg a kancsót.

A goblin asztaltársai hitetlenkedve néztek hol egymásra, hol Csiborra.

– Lehet, hogy hülyeséget kérdezek, és az is lehet, hogy elment az eszem, de jól láttam, hogy bort teremtettél a semmiből? – érdeklődött zavarodottan Zaislo.

– Igen, calquai koboldütőt – felelte Csibor unott arccal. – De ez igazán semmiség. Csak azért tettem, hogy elejét vegyem egy újabb "fizetek, nem fizetek" vitának.

Az alkoholista kocsmái verekedő úgy ledöbbsent, hogy szóhoz se jutott, csak értetlenül pislogott. Elgondolkodott azon, lehetséges-e, hogy a goblin igazat beszélt, mikor nemrég felsorolta hatalmas varázslatait.

– Te értesz a bortermeléshez? – hitetlenkedett Behemor.

– Láthatod. Viszont vannak italok, mint például a nemes tokelnai bor, melyet én sem tudok varázsolni.

– Hogyan tudsz bort teremteni? – kérdezte Zaislo, mikor ismét szóhoz jutott.

– Pap vagyok. Egyszerű emanáció...

– Itt valami nem stimmel – vágott közbe Yabbagabb. – Te a Tudás Istenét szolgálod. Így van?

– Így.

– Akkor, hogy lehet, hogy Istened olyan varázslatot ad neked, amit ha használsz, elbutulsz tőle? És ha már itt tartunk, azt is meg akarom kérdezni, hogy egyáltalán a Tudás Istenének papja, hogyan engedheti meg magának, hogy alkoholt fogyasszon?

Mielőtt azonban a goblin válaszolhatott volna, Behemor a következőket morogta:

– Állj... álljunk meg egy pillanatra... Hadd kérdezzek én valamit! Egész eddig pénzért vásároltuk a bort, sőt az előbb majdnem egymás torkának es tünk, hogy melyikőnk fizesse ki a rendelést, s akkor most azt látom, hogy a goblin barátunk képes bort varázsolni!? Szórakozol velünk, goblin ivócimboránk?!

Csibor felháborodva válaszolt:

– Csak nem képzeled, hogy isteni varázserőmet bor teremtésére fogom elherdálni!? A Tudás Istene nem nézné jó szemmel, ha adományát ilyen alantas varázslatra használnám rendszeresen és céltalanul. Ez egy egyszeri, kivételes alkalom volt, és azt a célt szolgálta, hogy ne kelljen vitatkoznunk, melyikőnk fizeti az italt, mely vitának jellemeteket ismerve az lett volna a vége, hogy feldühítetek, és felindult állapotomban, borgőzös agyam készítésének engedve, kénytelen lettem volna megölni mindnyájókat.

– Ha-ha! – mondta a barbár. – Attól, hogy értesz a bortermeléshez, ne hidd, hogy hasra esünk előtted! A nyers erő többet ér minden fajta mágikus hókusz-pókusznál! – emelte fel hangját, és közben lábával észrevétlenül közelebb húzta magához az asztal alatt heverő csatabárdját.

Zaislo kezdett magához térni a sokkból, amit Csibor a csodatételével okozott lelkében. Falfehér arcszíne újra pirosposztság lett, ahogy a mágikusan teremtett bort szaglászta. A goblinra nézett, és ostobán vigyorgott.

– Igazinak tűnik!

– Mert az is. Nem lehet megkülönböztetni a hagyományos módon készített bortól. Kóstold meg nyugodtan, nem harap!

Zaislonak nem kellett kétszer mondani, már öntötte is magába a nedűt, csak úgy a kancsóból, a pohárral nem is vacakolva. Amikor elegendő mennyiséget ivott, elégedetten böfögött egy olyan hatalmasat, hogy a szemközti falról leesett a díszítésül szolgáló óriási szarvasagancs.

– Hej, kicsi goblin! – kiáltott fel vidáman. – Nem gondolkodtál el még azon, hogy kocsmát nyitsz? Te csinálhatnád a bort, én meg lennék a kocsmáros. Mivel se beszerzési árat nem kellene fizetnünk, se alapanyagköltségünk nem lenne, olcsóbban adhatnánk az italt, mint a konkurencia, így előbb-utóbb mindenki hozzánk jönne vedelni. Amikor vetélytársaink tönkremennének, akkor persze megemelnék az árainkat, és egy-két év alatt meggazdagodnánk! Minden szentekre mondom, hatalmas üzlet lenne! Mit szólsz hozzá? Itt a kezem, csapj bele!

– Istenem, mit vétettem?! – nézett a kocsmá plafonjára Csibor, hangosan sóhajtozva, majd összeszedte magát, és nyugodt hangon így szólt:

– Yabbagabb kérdezte az előbb, hogy hogyan adhatta nekem a Tudás Istene a borteremtés varázslatot. Most válaszolok rá. Azért kaptam, mert az az ember, aki bort fogyaszt, beszédessé válik, és olykor olyan dolgokat is elárul, amit más körülmények között nem tenne. Már sok szerzetből szedtem ki így a titkait, és jutottam értékes információkhoz, melyek nemcsak az én tudásomat növelték, hanem Istenem hatalmát is. Ezen egy okból kaptam a varázslatot, és nem azért, hogy üzleteljek vele.

– Szóval nem társulunk – mondta zordan az alkoholista kocsmái verekedő. Fenyegetően felemelte a kezét, de aztán nem tett semmit, csak legyintett. Fanyar arccal, magába roskadva ült egy darabig, úgy tűnt, hogy elsírja magát, de aztán vonásai megkeményedtek, haragosan a magasba emelte tekintetét, és így káromkodott:

– Istenem, Bor és Mámor Ura! Hogy szakadna rád az ég! Hogy lehet, hogy egy közönséges goblin ért a borteremtéshez, én meg nem? Bár nem vagyok papod, csupán harcosod és követőd, de igazán megajándékozhattál volna ezzel a csodálatos varázslattal... a rohadt életbe! Hogy gondoltad ezt?!

A Bor és Mámor Istene azonban még nem volt annyira részeg, hogy kommentálja hívője kifakadását. Zaislo válasz nélkül maradt.

Mind a négyen tovább ittak.

Amikor Csibor letette az asztalra a kupáját, Yabbagabb megkérdezte tőle:

– A Tudás Istenének papjai ihatnak bort?

– Nem.

– De te éppen azt teszed?

– Vannak szabályok, melyek megszegéséért még nem zárnak ki a rendből. Ez is közéjük tartozik – mondta a goblin, majd rövid töprengés után így folytatta:

– Elmesélem röviden, hogyan kedveltem meg az italozást... Néhány évvel ezelőtt történt, hogy Dél Mongor sötét rengetegekben teljesítettem küldetést. Feladatom egy mágikus erejű vallási kegytárgy felkutatása és megszerzése volt. Most nem részletezem a történeteket. Elég, ha annyit mondok, hogy ha nem is egykönnyen, de ráakadtam a keresett tárgyra. Küldetésem sikeres végrehajtásának útjában csak egy akadály állt – az ereklye gazdája. Furcsa egy torzszülött jószág volt. Életemben nem találkoztam még gusztustalanabb lényvel. Nem gondoltam, hogy bármilyen meglepetést okozhat. Biztos voltam benne, hogy én kerülök ki győztesen az elkerülhetetlennek látszó küzdelem során. Sajnos alábecsültem az erejét. Démoni ellenfelem először a bal karjával suhintott meg, mely nem várt mellékhatással járt. Érintésétől egy hónapra minden erősebb, összetettebb varázslatomat elfelejtettem, csakis a leggyengébb varázslataimat tudtam használni. Aztán észbe se kaphattam, ő már meg is küldött egy mágiával megerősített jobbhorgot, amitől egyrészt felrepedt a szám, másrészt – és itt jön az érdekesebb dolog! – kizuhantam a világból. Mivel forgott körülöttem a mindenség, azt hittem, hogy ellenfelem sikeres találat a padlóra küldött, és éppen jó úton járok, hogy elveszítsem eszméletemet, de meghökkenne tapasztaltam, hogy nem ez történt, hanem a lény mágikus erejű ütése törést okozott a térben, és én kirepültem a világból. Ne nézz rám ilyen ostoba képpel, Behemor! Extradimenzionális örvény rabjaként forogtam egy darabig; nagy szerencsémre, amikor az örvény kivetett magából, nem egy bizarr létsíkra vetődtem, mint a Kilenc Pokol vagy a Tűz Elemi síkja, hanem saját anyagi világom határain belül maradtam, csak éppen Mongortól kerültem rettentő messze, egy fene nagy sivatag közepére. Megörülve, hogy apróbb sérülésekkel megúsztam a harcot, amit a szörnnyel vívtam, nagyhatalmú varázslat kántálásába kezdtem, hogy mielőbb megmenekülhessek a tűző naptól a homoktengerből. Ekkor döbbsentem rá, hogy – mivel az ocsmány kreatúra az érintésével elszívta a varázserőmet – jelenlegi energiám mindössze szánalmasan gyenge varázslatok aktivizálására elegendőek. Például borteremtésre. Legnagyobb sajnálatomra a sima vízteremtéshez akkor még nem értettem, így mardosó szomjúságomat kénytelen voltam azzal az undorító szagú és ízű itallal enyhíteni, amit jómagam varázsoltam, és ami az első napokban igencsak nehezen akaródzott lecsúszni a torkomon, és bizony gyakran ki is jött megnézni, hogy merre járok. Aztán, ahogy múltak a napok, egyre jobban megkedveltem újdonsült társamat, és már nem is hánytam el magam tőle olyan sokszor. Az ital segített, hogy elviseljem az éjszaka hidegét, hogy nappal helyzetem tragikumától meghasonlottan teli torokból zengve a háborús indulókat – vagy olykor csak úgy spontán habzó szájjal visítva a nevetéstől – keljek át az örjítő hőséget árasztó sivatagon. Képzeltetik, milyen rossz volt állandóan bort innom. Ha úgy istenigazából berúgtok, másnap jéghideg vízre vágytok, nem pedig nap tüzétől langyos borra. De nekem nem volt más italom. Egy hónapig

ezzel kellett beélnem. Mikor, Istennek hála, kijutottam a sivatagból, a bor már életmentő igaz cimborám volt, húséges társ a bajban, elválaszthatatlan, igaz barát.

– Minden szentekre mondom, nagyon szépen beszélsz a borról – vidult fel Zaislo, s még hozzátette: – Minden eddigi ostoba fecsegésedet megbocsátom!

– Erre iszunk! – mosolyodott el a goblin pap.

– Igyunk! – értett egyet Zaislo.

Koccintottak és ittak. Sokat ittak! Csibor elégedetten nyújtózkodott, közben szemét lehunyta, arca ismét mosolyra húzódott, hosszan beszívta a kocsmaborgőzös, füstös levegőjét, majd jólesően nagyot sóhajtott.

A közelben törpe társaság pipázott. Lustán tekergődő füstkígyók kúsztak a magasba a mozdulatlan levegőben, melyek sejtelmes, a terem felett gomolygó felhőben egyesültek, és varázslatos hangulatot árasztó, nyugodtan tespedő, mégis örök változékony szellemszörnyeteg, megfáradt légelementál látszatát keltették. A törpék és a többi vendég beszéde hol csendesen megpihenő hegyi patak csobogására, hol – ha az áramlás nő – zavaros tombolásra, zúgó morajra emlékeztetett, mely a bor áztatta lelket harmóniába ringatja, a vagy mámoros, vad örületbe kergeti.

Az egész épület, a nemesen egyszerű, rozszant bútorok, az apró lánggal pislákoló falimécsesek, a sokszínű vendégseregrel mélabús szemeket meresztő vadállatok és szörnyek tróféái, a több helyen is javításra szoruló korhadt, életveszélyes trollfafeljáró, a sötét, ódon pincébe vezető meredek lépcső, a pult mögött pihenő ciradás mintákkal díszített faliszőnyeg – ezernyi mesét és titkot őriztek.

Elvarázsolt hely volt a Kígyó, mint minden igazi fogadó.

– Nem lesz nehéz betartani a fogadalmat – kezdte Behemor. – Innen holnap éjfél előtt nem szabadulunk. Csak akkor engednek ki, ha a pátriárka fertőtlenítette a helyet. Esélyünk sincs, hogy belebonyolódjunk valamilyen kalandba. Semmit se kell csinálnunk.

– A semmittevés, ha mulatozással töltjük, jókedvre derít – mondta Yabagabb.

– Én úgy érzem, halálra fogjuk unni magunkat...

Ebben a pillanatban egy izgatott férfi jelent meg a trollfalépcsőn, s így kiáltott le az emeletről:

– Polgárok! Egy halott törpe van a szobámban. A falhoz szögezték!!!

– ...

Másodpercekre dermedtő csendbe burkolózott a fogadó. A közelgő káosz előszele volt ez a csend.

Rövidesen el fog szabadulni a pokol! – sejtették ekkor már jó néhányan a fogadóban.

– Gyilkosság történt! – ugrott fel Csibor.

Többen felhördültek.

A tömegben ijedt és zavarodott arcokat lehetett látni. Mindenki egyszerre próbált megszólalni, tanácsokat osztogattak, ordibáltak, össze-vissza járkáltak és rohagáltak. A hangorkánban alig lehetett érteni egymás szavát.

A goblin az asztra ugrott, s kezeivel csitítólag a vendégek felé integetett.

– Őrizzétek meg a nyugalmatokat! Mindenki maradjon a helyén! Megpróbálunk utánajárni a történeteknek. A társaim és én kivizsgáljuk az esetet!

Hiába folyt a goblinban kalandozóvér, hiába buzgott benne elszánt tenni akarás, ez kevés volt ahhoz, hogy a vendégek figyelemre méltassák.

– Ül már le! – mordult rá Behemor.

– Talán elfelejtetted Csibor a megállapodásunkat? – fedte meg Yabbagabb. – Egy napig nem bonyolódunk semmilyen kalandba.

A goblin hitetlenkedve meredt asztaltársára.

– De itt gyilkosság történt. Megöltek egy törpét. A gyilkos pedig, mivel a fogadó le van zárva, itt tartózkodik közöttünk. Ki kell deríteni, ki az.

– Szóval számodra ennyit jelent az egyezségünk – mondta Yabbagabb, és Zaislohoz fordult. – Ne feledjétek, hogy borral szentesítettük a fogadalmat.

– Az istenfáját, tényleg borral szentesítettük! – kiáltotta Zaislo, majd megragadta a goblint, és visszaültette a helyére. – Senki nem megy közülünk sehova! A Bor és Mámor Istenére mondom, mindenki a helyén marad, és történjen bármi, mi nem avatkozunk bele.

– Nem avatkozunk semmibe – ismételte Yabbagabb.

A goblin alig hallhatóan duzzogott, hogy egy emelkedett pillanatban tett felelőtlenül ostoba kijelentés nem lenne szabad, hogy ilyen logikátlan lépést vonjon maga után, mint a teljes passzivitásba való visszahúzódás. Ám ha mindnyájan ragaszkodnak hozzá, hogy figyelmen kívül hagyják az eseményeket, ő is állni fogja szavát, és tartja magát a megállapodásukhoz.

– Akkor ne is zavartassuk magunkat! Tölts még egy kis bort, Zaislo, és mesélj valamit, ami eltereli figyelmemet a körülöttünk zajló kaotikus eseményekről – mondta Csibor megadóan, nyugtalan mosollyal az arcán.

Zaislo töltött neki a calquai koboldütőből, és agya elborultabb zugaiból rögvest előhalászott egy a teremben uralkodó nyomasztó hangulathoz egyáltalán nem illő mesés s felettébb hihetetlen történetet, ami – elmondása szerint – vele esett meg néhány évvel ezelőtt, a Merian tenger veszélyes vizein.

Egy kereskedőhajó fegyveres kíséretében szolgált altiszti beosztásban. Többek között az ő feladata lett volna, hogy biztosítsa a hajó biztonságos révbe érését Calqua, a boráról híres város kikötőjébe. Jöhetett volna akár kalózflotta, akár tengeri szörnyeteg, ő, Tölgytövi Zaislo, Isten a tanúja rá, derekasan megállta volna a helyét, azonban a Merian kiszámíthatatlan időjárásával nem vehette fel a harcot. Rettentő viharba kerültek. Mintha megtébolyodott volna a tenger, szörnyű haláltáncot lejtettek a megvadult, béklyóiktól szabadult hullámok. A hajót veszettül dobálta a Vihar Istenének tomboló haragja. Az öreg deszkák addig nyikorogtak, üvöltöztek, mígnem egy titáni hullám

összeroppantotta az egyik tartógerendát. Betört a víz, a hajó süllyedni kezdett, és elnyelte a tenger. Neki is kis híján a Merian feneké lett a koporsója. Azt, hogy nem halt meg, a véletlen folytán arra tévedt, varázslatos szépségű vízitündéreknek köszönhette.

A goblin csak fél füllel hallgatta Zaislo beszédét, jobban érdekelte, hogy a vendégek hogyan reagálnak a fogadóban történt gyilkosságra.

A vendégek többsége tanácstalanul álldogált. Az ivóhelyiségben toporogva megosztották egymással elképzeléseiket a gyilkossággal kapcsolatban.

A nagy asztalnál az egész délután és este folyamán békésen üldögélő és pipázgató törpe-társaság, mintha megvadult volna. Hetedik társuk nemrég ment fel az emeletre, bérelt szobájukba, nyugovóra térni. A törpéken kezdett elhatalmasodni a düh és az idegesség, hogy az ő kalandozó társuk lóg holtan a szoba falán. Fel akartak menni az emeletre megbizonyosodni erről.

Grog, a ferdeszemű fogadós elállta az útjukat, mondván, hogy senki nem mehet fel. Utasítására természetes kidobóemberei – kezükben rövid fabotokkal – felszaladtak a trollfalépcsőn, és leterelték a kocsmarészbe a felső szint szobáinak lakóit is.

– Van több szoba, ahonnan nem hajlandóak lejönni. Magukra zárták az ajtót, és vagy elzavartak bennünket, vagy nem is válaszoltak. Mi legyen, Grog? Rájuk törjük az ajtót?

A kocsmáros nem tudott válaszolni, mert a törpék egyre hangosabban és haragosabban fenyegetődtek.

– Félre innen, nagyember! – szólt az egyik. – Felmegyünk, és megnézzük, hogy a mi társunk lelte-e halálát! Ne merészelj az utunkba állni!

A kocsmáros a mögötte tornyosuló három felfegyverzett kidobóemberére nézett, és jelenlétükből bátorságot merített.

– Nem megy fel senki! Mindenki itt márád! Megvárjuk, míg feloldják a kárántént, ésss á városőrségre bíssssszuk á dolgot.

A törpék közelebb léptek egymáshoz; apró csatabárdokat, fejszéket, dobóbaltákat rántottak elő – úgy festettek, mint egy hatalmas sündisznó.

– Nem értettél meg, nagyember! Mi most felmegyünk, megnézzük ki halt meg. És, ha ez a valaki a társunk, akkor megkeressük a tettest, és igazságot szolgáltatunk.

A fogadós dühösen válaszolt.

– Ez itt Káráván, nem pedig egy kossszos törpe város. Itt nem mehettek a sáját fejetek után. Tártsátok be a város szabályait és törvényeit, há nem akártok bájbá kerülni!

A törpék egymásra néztek.

– Félre az utunkból, kocsmáros! – morogta megvetően a vezetőjük, és megindult előre.

Grog káromkodott, de nem volt szándékában lemészároltatni magát – kitért a törpék elől, és intett a szolgálinak, hogy ők is hasonlóképpen cselekedjenek. A

három drabális kidobóember vadászebek módjára vicsorogva, és farkasszemet nézve a törpe harcosokkal, lassan elhátrált.

A törpék felcsörtettek az emeletre, és eltűntek a folyosón.

A városi polgárok közül így szólt az egyik fiatalember a fogadóshoz:

– Fogadós uram! Ha sokat akadékoskodna ez a néhány bugris törpe, ránk bizton számíthatsz – három hasonlóan elszánt és magabiztos férfir a mutatott. – A társaim és én, bár egyszerű iparos legények vagyunk, tanítottunk már mőresre különb szerzeteket is.

– Kösszönöm, de nem lesz szükség a segítségetekre. Nem ákarok semmilyen összetűsszést. Ásszt szeretném, há még holnap is állná a fogadóm! – mondta nekik Grog, majd a kidobóembereihez fordult. – Melyik szobából nem voltak hájlándóák lejönni a vendégek?

– A kettes, a négyes és a tizenkettes szobából – válaszolta a kidobóember. – A kettesben azt mondták, addig nem jönnek elő, míg el nem hagyhatják a fogadót. A négyesben csak ránk mordult valaki az ajtó mögül, a tizenkettesből pedig semmilyen választ nem kaptunk. Vagy mélyalvó a fickó, aki kibérelte, vagy őt is megölték.

– Nem, a ti sszenkettesben a druidá lákott.

– Ja, tényleg. Ő már... kiköltözött.

– A kettést egy hájgolyó fűszerkereskedő bérelte ki. Egy nyápic ináskölökkel szállt meg ássz éjszakára. A négyes lákójá nem tudom kiféle-miféle. Mágának való, szótlán, primitív fickó.

– Mit tegyünk?

– Semmit! Várunk! Egyikőtök álljon a pincelejáróhoz. Nem szeretném, há bárki is lemenne! Ketten máradjátok itt szem előtt, vigyásszátok, hogy ne legyen bálhé, a felszolgálók pedig máradjának a pultnál éss a boroshordóknál. Ássz itál továbbrá sincs ingyen! Figyeljete, hogy a nágy összevisszáságban nehogy lábá kelljen egy–két hordónák, mert rájtátok verem le!

– Figyelsz te egyáltalán arra, Csibor, amit mesélek? – róttá meg Zaislo a goblint. – Mit érdekel egy vacak törpe halála? Na szóval, a vízitündér nők szigete valami csodálatos világ, mintha a mennyországban járna az ember. Azok a nők... félelmetes bestiák! A végletekig kényeztettek! A Szerelem Istennőjére mondom, nem vagyok én egy romantikus típus, de a rohadt életbe, beleszerettem mind a száz bestiába. Egy földi nő se képes úgy szeretkezni, oly vággyal, hévvel, varázslatos energiával, lüktetéssel, teljes odaadással, feloldódással, oly nagyfokú művészettel, tudással és ösztönnel, gyengédséggel és erővel, mint ők... őrijító ebihalacsák! – lenyelte a szájából kifolyó nyálat, és elégedetten sóhajtott. – Kezem órákig kalandozott tökéletes haltestükön, a napsugarakat visszaverő, vakító, égető, kicsiny pikkelyeken, az erős, merev, veszélyes hátúszókon, a játékos, az ember leggyengébb leheletétől vagy legszelídebb érintésétől megremegő, érzékeny mellúszókon... hogy a többiről már ne is beszéljek! A közelükbe sem érhet egy földi nő se, ezt én mondom, Zaislo!

Az emeletről robaj zaja szűrődött le, majd rövid ideig semmit nem lehetett hallani. Aztán egy ajtón dörömbölt valaki, amit káromkodás és ordibálás kísért. Egy hangos csattanás, futó léptek, enyhe dulakodás. Aztán megint csönd.

A trollfalépcsőn megjelentek a törpék, arcukon komor elszántsággal. Egy dagadt, selyemruhás, albínó fickót, egy láthatóan ijedt, a sírás határán álló, félmeztelen, girhes fiút és egy borostás, ápolatlan arcú és ruházatú, zaklatott, középkorú férfit lökdöstek lefelé. A férfi nagyon ideges volt, és megállás nélkül mérgelődött.

– Nem kellett volna rámtörni az ajtót! Ennek még rettenetes következményei lesznek.

Az egyik törpe a kocsmároshoz fordult.

– A halott férfi az emeleti szobában a harcostársunk. Addig nem nyugszunk, míg meg nem találjuk a gyilkosát! Ezekre az alakokra fent bukkantunk rá. Lehoztuk őket, hogy mindenki együtt legyen, míg kivizsgáljuk a történeteket. Ez a férfi – a középkorú, ápolatlan alakra mutatott – megpróbált ellenállni. Mikor rátörtük az ajtót, kést rántott, és majdnem leszúrt – lökte oldalba a fickót.

A középkorú férfi ingerülten sziszegte:

– Rámtörtétek az ajtót az éjszaka kellős közepén. Fegyverekkel rontottatok be. Mégis, mit vártatok tőlem?! Hiába kértem, hogy hagyjatok békén, betörtétek az ajtót. Miféle viselkedés ez?

– Törpe hárcosok! – szólt a fogadós. – Nincs jogotok hosszát, hogy szétverjétek a fogadómát, éss hogy sszáklássátok a vendégeimet. Rákjátok el a fegyvereiteket!

Volt valami határozott magabiztosság a fogadós felszólításában, ami arra készítette a törpéket, hogy visszategyék gyilkolóeszközeiket a hátizsákokba és tokokba.

– Nem akarunk gondot okozni! – mondta az egyikük. – Nekünk csak a gyilkos kell!

– Széttörtétek ássssssssz ajtómát! Két arányátokba kerül!

A törpék egy pillanatig hitetlenkedve néztek a fogadósra, majd az egyikük szó nélkül leszámolt két aranyat a kezébe.

– Ésssz mégísss, mit ákártok mossszt tenni, há szabád kérdesssznem? Hogyan ákártok hosszáfogni a nyomozáshoz?

A törpék gondterhelten egymásra néztek. Tanácstalanok voltak.

A segítség egy asztaltól érkezett, mely körül öt kalandozó üldögélt. Egy láncinges, harcsabajuszos, veterán katona, egy keménybőrvertes, gyerekesen fiatalos arcú vándor, egy elfláncinget viselő tünde harcos, egy szigorú, kemény vonásokkal tarkított, szép arcú, sportos testalkatú ember nő és egy szürke köpönyeges, fegyvertelen, idősebb tünde.

Az asztaltársaság női tagja, aki a nyakában lógó karika-medalion alapján az Élet Istenének követője lehetett, így szólt a törpékhez:

– A nevem, Schiza, az Élet Istenének papnője vagyok. Közelebb tudnátok jutni a tetteshez, ha utánajárnátok, hogy a gyilkosság idején kik tartózkodtak az ivóban, és kik azok, akik rövid időre távoztak valahová, vagy nem voltak jelen. Ki az, aki nem tudja igazolni, hogy hol volt a gyilkosság idején. Ehhez persze ki kell kérdezni mindenkit. És nem ártana tudni azt sem, hogy mikor történt a gyilkosság.

– A gyilkosságot csak rövid ideje követhették el – mondta az egyik törpe. – Mikor az a fickó lekiabált, hogy halottat talált a szobájában, nem sokkal előtte ment fel az emeletre a társunk. Ki nem tartózkodott akkor az ivóban?

A törpék nekiálltak a vendégek módszeres kikérdezésének.

– Hol voltatok a gyilkosság alatt?! – tudakolózott parancsolóan az egyik törpe, miközben Csiborra szegezte tekintetét.

A goblin helyett azonban Zaislo válaszolt.

– Végig itt ültünk és beszélgettünk. Most is ezt tennénk, ha békén hagynál bennünket, az istenfáját!

A törpék egy darabig kérdezgették a vendégeket, aztán felhagytak az eredménytelen próbálkozással. Egyszerű harcosok voltak. Nem értettek a nyomozáshoz. Úgy nézett ki, nincs rá remény, hogy kiderítsék, ki hol volt a gyilkosság alatt. Jónéhányan voltak, akik a kérdéses időben egyedül tartózkodtak, a szobáikban aludtak, vagy a mellékhelyiséget vették igénybe, vagy csak úgy sétálgattak – nem volt, aki igazolja hollétüket.

Míg a törpék megpróbálták leszűkíteni a gyanúsítottak körét, Behemor, Csibor, Yabagabb és Zaislo az Istenekről beszélgetett.

A téma úgy került szóba, hogy Zaislo – miután a faggatózó törpe odébbállt – istentelen káromkodásba kezdett, amiért az megzavarta vízitündéres meséjét és ábrándozását.

– Nem félsz, Zaislo, hogy egyszer lesújt rád a Bor és Mámor Istenének haragja, amiért ily csúnya káromkodásokba foglald nevét?

Zaislo elröhögte magát.

– Ne légy nevetséges, Csibor! A Borhoz és a Mámorhoz hozzátartozik a csúnya beszéd. Amikor káromkodom, hidd el, felér egy imával, tetszést aratok vele Istenemnél. No persze a te Istened, a Tudás, a Bölcsesség meg a... mifene Istene, nyilván másfajta fohászt vár tőled.

– A Tudás, a Színtiszta Értelem, a Bölcsesség és Logikus Beszéd Istenéhez valóban máshogy kell imádkozni. És te, Behemor!? Te melyik Istennek zengsz dicső zsoldárokat?

– Én a Vihar és a Villámok Urát követem, de imádkozni nem szoktam hozzá. Az én Istenem a nyers erő Istene, az ostoba zsolozsmázást, akárcsak én, ki nem állhatja. Jobban kedveli a tetteket, a vadállat- és szörnyáldozatokat. Mennydörgő villámok ostromolta ég alatt, zuhogó esőben, dúló orkán kavarta szélben állni a pusztán, és eggyé válni az égi elemek tombolásával, miközben

megmártózol az elejtett vad vérében – ez jelenti Számára és számomra a legnagyobb élvezetet. Aztán a vihar elvonul, és megnyugszik a táj, kidőlt fák, döglött madarak és a véráldozat maradványai árvalkódnak csupán, s akkor a lelki béke helyreáll.

– Barbár szokás – mondta lenézően a goblin. – Azért a démon– és totemimádásnál elfogadhatóbb.

– Az én Istenem hatalmasabb, mint a tiéd – dörmögte Behemor.

Csibor úgy tett, mintha ezt meg se hallotta volna, mert tapasztalatból tudta, hogyha egy ilyen – kinek az Istene hatalmasabb? – vita a kezdetét veszi, akkor az könnyen emberéletekbe kerülhet.

Inkább gyorsan és bölcsen elterelte a szót.

– Hát te, Yabbagabb, melyik Istent követed?

– Én biz mindegyiket.

Erre a kijelentésére mind a hárman csúnya szemeket meresztgettek rá.

– A Tudás Istenét is? – kérdezte hitetlenkedve a goblin.

– Igen, őt is.

– Hát a Vihar Istenét? – tudakolta Behemor.

– Őt is.

– És a Bor és Mámor Urát?

– Ő az egyik kedvencem, Zaislo.

– De hiszen a legtöbb Isten egymásnak ellensége.

– Az engem nem érdekel.

– De mégis, melyiknek szoktál áldozatot bemutatni?

– Egyiknek se.

– Egyiknek se!? Ostoba ember vagy! Az Istenek haragja le fog csapni rád.

De Yabbagabb így válaszolt:

– Eddig se csapott le. Miért pont ezután büntetnének? Meg aztán, ha mindegyik Istennek áldoznék, már régen felkopott volna az állam. Ha meg néhányukkal kivételeznék, akkor a többiek haragját vonnám magamra. Nagyon jó ez így, ahogy van!

– De a Szerencse Istennőjét azért te se követed?! – kérdezte a barbár olyan fenyegető hanglejtéssel, hogy Yabbagabb jobbnak látta, ha nem tesz elhamarkodott kijelentést. És ezt nagyon helyesen tette, mert ha rögtön rávágta volna, hogy őt is követi, akkor már valószínűleg halott lenne.

– Miért kérdezed? – tudakolta.

Behemor óriásit fújtatott, istenesen meghúzta boroskupáját, majd így szólt:

– Minden bajom forrása, életem megkeserítője, balszerencsém okozója az a mocskos szuka. Ha csak rágondolok, remegni kezd a kezem, habzani kezd a szám, véreressé válnak a szemeim, a gyűlölettől előnt a berserker düh, és megszűnök embernek lenni.

Csibor távolabb húzódott a barbártól.

A törpe, aki épp az asztalhoz tartott, hogy megkérdezze, nem tapasztaltak-e valami szokatlant, nem viselkedett-e valamelyik vendég gyanúsan, irányt változtatott, és inkább egy másik társasághoz lépett.

– A Vihar Istenére mondom! – esküdözött Behemor, a mellkasát csapdosva. – Nem gyűlölöm én senki Istenét sem, eltekintve ettől az egytől. Egy szánalmas, kétszínű ribanc! Ezt én mondom, Behemor, a barbár! – kiáltotta teli torokból, nem törődve vele, hogy több vendég furcsa szemeket mereszt rá.

A földre köpött, és így folytatta:

– Az a mocskos kigyó, az a nyomorult, kicsinyes, aljas tetű, ha a kezeim közé kerülne, egy pillanatig se haboznék, hogy kizsigerelem-e. Úgy tennék vele, mintha csak egy áldozatom lenne. Fölajánlanám lelkét a Vihar Istenének!

– Mivel érdemelte ki, hogy ennyire utáld? – kockáztatta meg Yabbagabb a kérdést, és már örült, hogy nem állt ki szeretett Istennője mellett, hanem letagadta, hogy a követője. Pusztá kézzel tépte volna szét ez az idegbajos, hatalmas barbár, ha elszólja magát.

Hiába, gerinctelen alak volt Yabbagabb, talán ezért is nem lett belőle soha igazi hős.

– A Szerencse átkozott Istennője tönkrevágta az egész életemet! Nem szoktam erről beszélni senkinek sem, most is inkább az ital beszél belőlem, de ha már szóba hoztad Yabbagabb, elmondom nektek, miért gyűlölöm annyira, hogy bár Isten, nem félnék megküzdeni vele, ha megjelenne előttem... Régen történt, még ifjú suhanc koromban. Dél-Larkin egy eldugott falujában nőttem fel...

– Te larkini vagy?! Azt hittem, mongori – vágott közbe Zaislo, és harag ráncái jelentek meg arcán.

– Számít ez valamit? Larkini vagyok! Nem szoktam titkolni.

– A helyedben ezt nem nagyon hangoztatnám Karavanban – suttogta a goblin Behemor fülébe. – A larkiniakat még a goblinoknál is jobban utálják errefelé. A múlt sebei lassan gyógyulnak be. Hogy az ország ide jutott, az nagymértékben Larkinnak köszönhető.

– Larkini – hörögte Zaislo. – Ha tudtam volna, hogy larkini vagy, le nem ültem volna hozzád. Egy asztalnál iszogatok egy söpredék larkinival. Szégyen-gyalázat! A hanglejtésedből rá kellett volna jönnöm, hogy honnan származol, de a fene gondolta volna. Kinézetre meg nem mondaná az ember, hogy nem mongori barbár vagy. A pokolba a rohadt kiskirályokkal, hogy megtűrik az efféle aljanépet. Ideje volna már egy erős kezű uralkodó a trónra! Volt képed az asztalomhoz tolni a pofádat!?

A barbár karján megfeszültek az izmok, ökölbe szorult a keze.

– Részeg vagy örült vagy, hogy ilyen hangot mersz megengedni velem szemben?! Eddigi beszélgetésünkre való tekintettel, ez egyszer megbocsátom vakmerő szavaidat.

Azonban Zaislo, az alkoholista kocsmái verekedő nem olyan szerzet volt, aki egykönnyen meghátrál, ha már felhergelte magát. Néhány órával ezelőtt egy

ősmágusnak vágta neki a boroskupáját. Akkor mit számít egy toronymagas barbár?

Zaislo nem volt gerinctelen ember. Ami a szívéen, az a száján.

– Bunkó larkini! Háromszor vertünk le, és űztünk ki benneteket a Szövetség Napjáig!

– Mondhatjuk úgy is, hogy háromszor voltunk képesek elfoglalni az országokat, nyamvadt iszákos!

– Ja! Miután a szörnyek betörtek délről, és mindent feldúltak. Így nem volt nehéz! Viszont mi mindig győzelmet arattunk felettetek! Különben is, az istenfáját! Utoljára még csak nem is ti voltatok, akik elfoglalták a birodalmat, hanem Imp Khelben! Ti csak a démonivadék mágus lemészárolható szolgálai voltatok!

A barbár nagyot fűjtatott.

– Ám nem is ti szabadítottátok fel az országot; hanem, amit nem sikerült az egész népeteknek véghezvinni, azt megtette helyettetek egyetlen átkozott halálpap.

– Ostoba tuskó! Nem félsz, hogy megöllek?!

Egy szívdobbanásnyi pillanattal később Zaislo kezében kard, Behemoréban másfél méteres kétkezes csatabárd volt.

– Egy ötágú csillag van vérrel felfestve a falra szögezett társatok köré? – szólalt meg a mindeddig hallgatag szürke köpönyeges tünde, az öt fős kalandozócsapat varázslója. Dühös tekintete a törpékre meredt. – Ezt miért csak most mondtátok?!

A törpék értetlenül egymásra meredtek.

– Nem gondoltuk, hogy jelentősége van egy mázolmánynak a falon – mondta az egyikük.

– Az ötágú csillag mágikus jel lehet, pentagramma – korholta le őket a varázsló. – Azonnal szólnotok kellett volna! Lehet, hogy törpe társatok egy szörnyű varázslat materiális komponense!

A törpék nem tudták, mit jelent az, hogy társuk materiális komponens lett, de nem tetszett nekik a dolog.

– Ezt hogy értsük?! – kérdezte ugyanaz, aki az imént szólalt meg.

A varázsló négy kalandozótársa kíséretében megindult felfelé a trollfalépcsőn.

– Lehet, hogy egy mágiaűzővel állunk szemben. Megvizsgálom azt a pentagrammát. Eltűnt valamilyen értékes tárgya, pénze, felszerelése a társatoknak?

– Nem – ingatták a fejüket a törpék.

– Akkor a rablótámadás tényét kizárhatjuk. Nem a pénzéért végeztek velem.

– De akkor mi miatt?

– Mindjárt kiderül!

Egy törpe harcos követte az emeletre a kalandozókat, a maradék lent maradt.

A kocsmáros szűrős szemeket meresztett a távozókra. Nem tetszett neki, hogy a fogadójában kutakodnak. Sokáig nem duzzoghatott magában, mert máris dolga akadt.

A fogadóban tartózkodó két csákányos, mélyföldi törpe éppen a pincelejárónál álló kidobóember kobakját készült bezúzni.

Grog bunkósbót vett a kezébe, maga mellé szólította az egyik szolgáját, s a törpékhez ballagott. Útközben észrevette, hogy egy asztalnál két vendége karddal és csatabárdal a kézben egymást szapulja, és láthatólag egy hajszál választja el őket attól, hogy egymásnak essenek. Rangsorolta a történeteket, s úgy döntött, hogy a törpék fontosabbak. Odalépett hozzájuk.

– Mi a problémá?! –

A törpék – csákányaikat lóbálva – úgy üvöltöztek a pincelejárót őrző emberrel, hogy először meg se hallották a mögöttük álló fogadós kérdését.

– Ván valómi problémá?! – tette fel újra a kérdést.

– Hogyne vóna! Szólj ennek a meláknak, hogy azonnal vonszolja a dagadt testét arrébb, ha nem akarja, hogy egy csákány álljon ki a fejéből.

– Mi keresnivalótok a pincében?

– Nem maradunk itt tovább. Keresünk egy helyet, ahol áttörjük a falat, és elásunk a csatoreményedekig. Azon keresztül kijutunk a felszínre.

– Nem mehetek le! Nem engedélyesszem.

– Nem kértük az engedélyedet.

– Ez ásssss én kocsmám, és ásssszt csináljátok, amit én mondom!

A törpe feje vörös lett a dühtől, erei kidagadtak. Csákányával haragosan verdeste a kocsmá padlóját.

– El kell, hogy menjünk! Már így is késésben vagyunk. Kockázatos vállalkozásba kezdtünk. Ha nem sietünk, félő, hogy kifutunk az időből. De tudod mit?! Okosabban tennéd, ha te is inkább velünk tartanál. Ki tudja, hogy mi a rossz ragályt terjeszt ez az undorító emberszerű paca a fogadód közepén. Jobb lenne minél előbb odébbállni. Nekem ugyan nem hiányzik, hogy úgy nézzek ki, mint egy tehénlepény. Ebben gondolom egyetértesz, fogadós!?

– Szerintem már mindannyián rég megfertősszöttünk – válaszolta a tulaj. – Ássz egyetlen, amit tehetünk, hogy megvárjuk a pátriárkát.

– Ha kijutnátok a fogadóból, csak betegséget zúdítanátok az egész városra – tette hozzá egy karavani polgár.

– Nem mentek sehová, míg ki nem derítjük, ki ölte meg a társunkat! – rázta az öklét az egyik törpe harcos.

A mélyföldiek az esélyeiket latolgatták. Egy fogadós, két-három kidobóember, féltucat fegyveres törpe meg néhány helybéli – túl sok, megfeküdné a gyomrukat. Elrakták csákányaikat, és odébb somfordáltak. No, nem túl messzire. Úgy gondolták, lesz itt még olyan tohuvabohu, ami alatt könnyedén lelopózhatnak a pincébe. Nem is tévedtek. A fogadós nem kobozta el a csákányaikat, és ezzel hibát követett el.

Hosszú ideig farkasszemet néztek. Zaislo arca harag és elszántság keverékét tükrözte. Az igazság az, hogy amikor felugrott ültéből, a töméntelen mennyiségű bor úgy a fejébe szállt, hogy hirtelen nem is tudta, min vészett össze a barbárral. De zavarát jól titkolta, és haragja mit sem csökkent.

Behemor gúnyos, vad mosollyal állta a tekintetét, megforgatta néhányszor a csatabárdját a levegőben. Az így támadt szélroham hűvös, merev vonásokat hozott arcára.

– Gyarló emberi lelkek, csak nem fogtok egymás torkának esni?! – lepődött meg a goblin. – Gondoljatok az egyezsége. Míg le nem telik a határidő, semmilyen kalandba nem bocsátkozhattok. Ti mondtátok, az egyezés az egyezés, a Bor és Mámor Istenének neve alatt kötöttet, be kell tartani, nem szeghetitek meg. Semmi kaland!

Zaislo lazán dobálta egyik kezéből a másikba a kardját.

– Ne túlozzunk! Ez nem kaland. Ez szórakozás – mondta, és támadásra lendítette fegyverét.

A barbár felmordult. Nem érte váratlanul ellenfele mozdulata. Erőteljes csapással viszonzta a támadást. A két fegyver az asztal fölött, Yabgababb arcától úgy egy arasznyira találkozott egymással. Nem sok hiányzott, hogy levágják a harcos-varázsló fejét.

Yabgababb szinte gyerekes ujjongással közölte asztaltársaival észrevételét.

– Milyen régi fegyvereitek vannak!? Így közelről nézve csupa rozsdá mindegyik.

A páros egy pillanatra felhagyott a küzdelemmel. Meglepte őket a harcos-varázsló furcsa közbeszólása.

– Azért ilyen szar a fegyverem, mert úgyis elhagyom, mikor részeg vagyok – magyarázkodott Zaislo. – Nem érdemes drágábbat vennem, két-három hét után mindig eltűnik.

Behemor Yabgababb szavaitól sértődötten csatabárdját nézegette.

– Nagyon jó fegyver ez. Megbízható! Igaz, hogy rozsdás és öreg, de én se vagyok fiatal már. Sok viharban volt része. Sokat kibír a windori acél, de nem lehet oly ellenálló a természet erejével és az idő múlásával szemben, mint jómagam.

– Ugye nem szándékoztok folytatni a harcot? – kérdezte Csibor.

– Már hogy az ördögbe ne! – röhögött Zaislo. – Csak előtte kimegyek az árnyékszékre. Mire visszajövök, tűnj el barbár, vagy végzek veled!

Azzal Zaislo hátat fordított Behemornak, és elindult a belső udvarra vezető ajtóhoz.

– Ne légy dühös rá – mondta a goblin Behemornak, mikor becsapódott Zaislo mögött az ajtó. – Ilyen a természete. Zaklatott lélek. Egyszer majd felnő és lecsillapodik. Legyél te a bölcsebb, rakd el a fegyvert. Nem küzdhetek meg életre-halálra, mert eltérő nézeteket vallotok.

– Mocskos alkoholista féreg ez a Zaislo! Ha őseim elkalapálhatták a mongoriakat, akkor miért ne tehetném meg én is veled?

– Behemor, figyelj rám! Nézz a szemembe! Igazából te nem Zaislora vagy dühös. Eleddig makulátlan nyugodt jelleged megváltozása a Szerencse Istennőjének nevével hozható kapcsolatba. Róla kezdtél el beszélni, amikor kijöttél a sodrodból. Ezért azt mondom, hogy tedd le azt a fegyvert, és gondold át alaposan, kire is vagy dühös! Zaislora vagy a Szerencse Istennőre?

Behemor arcán, a Szerencse Istennő nevének említésére rángatózni kezdett egy izom.

– Az a mocskos szuka! Persze, hogy rá vagyok dühös. Kit érdekel Zaislo? Foglalkozom is én nyápic senkiháziakkal!

– Akkor kérlek, ülj le, nyugodj meg és folytasd, amit az imént elkezdted mondani; miért gyűlölöd annyira a Szerencse Istennőt?

Behemor, akár egy szobor, mereven, szótlanul állt egy darabig, majd egyetértése jeléül aprókat bólogatott, visszaült helyére, és az asztal alá tette a csatabárdot.

– Csibor, Csibor, fene a beszélőkédet, szívesen megnéztem volna kettejük küzdelmét – nyafogta Yabbagabb, mint egy kisgyerek, akit szülei bábszínházba vittek, de nem engedik, hogy végignézze a mesét. Csalódottan csettintett a nyelvével, miközben morcos arccal jobbra-balra ingatta fejét.

– Tizenhat éves voltam... – mondta Behemor a múlt ködébe révedve. – ... mikor egyetlen törrel megöltem egy barnamedvét. Egyetlen törrel, meg amiről a törzs nem tudott: a berserker dühömmel, mely megszállott, vérengző fenevaddá változtat. A törzsfőnök harcost csinált belőlem... Rengeteg kobold nyüzsgött abban az időben a falu környékén. Csecsemők és kisgyerekek tűntek el éjszakánként. Megették őket. Az egyik nap az unokaöcsémet ették meg. Négy éves volt. Másnap az őrjáraton magányos koboldra bukkantunk. Menekülni próbált, utána rohantam. A többiek kiabáltak, hogy csapda, de nem törődtem velük. Ha előnti agyamat a düh, elsötétül előttem a világ, gyilkoló, megállíthatatlan szörnyeteggé válok, jobb, ha ember ekkor nem tartózkodik a közelemben. Csak tombolok, vad haláltáncot járok, pusztítok. Rosszabb vagyok, mint egy farkasember. Abban a pillanatban is ez történt velem. Nem akartam mást, mint a kezeimben szorongatni a kobold nyakát, elevenen szétmarcangolni, és miközben ordít, kapálózó lábait kitépni, belsősegeit kipréselni és megenni. Szélesebesen futottam. Átgázoltam tüskés bokrokon, melyek feltépték a bőrömet, mégsem éreztem fájdalmat, csak az járt a fejemben, hogy meg kell fognom a koboldot. Nem is emlékszem, mikor kerültem a barlangrendszerbe. Rémlik, hogy felfelé másztam egy omladozó, agyagos hegygerincen, összevagdaltak a sziklák, de az első tiszta emlékképem a hideg, sötét barlangjárat, kezemben és számban egy meleg, bűdös, ragacsos, szőrös pép, mely nemrég ocsmány kobold volt. Gyűlöletem csillapodtán döbbsentem rá, hogy fogalmam sincs, hol vagyok, és merre kellene mennem, hogy kijussak a felszínre. Naphosszat bolyongtam a föld alatti járatokban, sötétben, étlen-szomjan. Helyzetem egyre kilátástalanabb

lett. Teltek a napok. Nőtt bennem a reményvesztettség. Megbékéltem a halállal. Lelkemet a Vihar és Villámok Urának kegyébe ajánlottam, és ekkor megtörtént a csoda! Világosságra leltem az egyik járatban. Követtem a fényt, mely egy nagy terembe vezetett. Amit ott láttam... hihetetlen volt! Ezernyi csillogó-villogó tárgy, fegyverek, pajzsok, páncélok, nyakláncok, színes üvegek, gyűrűk, díszes könyvek, tekercsek feküdtek szanaszét a barlangban, sárkánykirályok gyűjthették össze évezredek alatt. Bármelyik birodalom uralkodója nevetséges koldus volt abban a pillanatban hozzám képest. Mondanom sem kell, hogy őrrítő mágikus erő áradt a tárgyakból, én meg mint fiatal barbár jellem, teljesen megőrültem a fejemet hasogató láthatatlan erőtől. Annyira megrémültem a varázstárgyak ismeretlen kisugárzásától, hogy nekiestem sorban pusztítani őket. Órákon keresztül tomboltam, vagdalkoztam, széttörtem a mágikus fegyvereket, ugráltam a varázssisakokon és páncélokra, széttéptem a könyveket, összetörtem az üvegcséket, csatabárddal darabokra zúztam pajzsokat, gyűrűket, megettem a mágikus tekercseket. Volt olyan tárgy, amelyik megsemmisülése pillanatában robbant, vagy az egyik gyűrű például villámot lőtt belém, mikor morcos képpel közeledtem feléje, de aztán széttapostam a beste lelket. Az idő múltával egyre jobban belemerültem a pusztításba, fogytak a varázstárgyak körülöttem, földöntúli erejük mind belém költözött. Erre az erőre és tapasztalásra bizony nagy szükségem volt, mert az egyik kard – mikor felvettem a földről, hogy hozzávágjam a sziklához – megpróbálta átvenni akaratom fölött az irányítást, arra akart kényszeríteni, hogy vágjam le a saját fejem. Egy hajmeresztő pillanatig úgy tűnt, hogy végre is hajtom az utasítását, aztán makacs ember lévén, mégiscsak első elhatározásomat váltottam valóra: úgy odavágtam a barlang falához, hogy apró darabokra tört, közben pedig olyan sipító hangot adott ki, mint a tűzbe hajtott csiga.

Egy pillanatra eltöprengett a barbár, majd folytatta:

– Néhány óra kellett, hogy lecsillapodjak. Csak ültem a földön, gyönyörködtem pusztításom szépségében. Nagyon fáradtnak, de ugyanakkor nagyon erősnek éreztem magam. Az elpusztított varázstárgyak ereje az enyém lett. Félelmetes volt a magamon tapasztalt változás. Sokkal fürgébbnek éreztem magam, mint eddig bármikor, kezemmel el tudtam kapni a repülő legyet, gyorsabban tudtam futni, mint a vadlovak, rohammal feldöntöttem egy harci elefántot, fegyverem csapása halálos volt, akár a kígyó marása, ereimben hihetetlen életerő lüktetett. Abban a pillanatban legyőzhetetlennek, a világ leghatalmasabb emberének tudtam magam, amiért hálát is adtam a Vihar és Villámok Urának. Az istenverte Szerencse Istennő szerint itt követtem el a hibát, hogy dögölne meg a mocskos szuka! Miért nem neki adtam hálát? Miért? – kérdezte a féreg. Halandót ilyen szerencse nem ért, és én nem az ő pudvás lábát csókolgattam. Hogy van ez? – nem értette. Én meg megmondtam neki, a Vihar és Villámok Urát követem, érjen szerencse vagy bánat, máshoz én nem fordulok, míg világ a világ. Erre ő nyivákoló hangján azt mondta: Legyen! Én meg feleltem: Így is lesz, az öreganyádat! – nem mintha értettem volna hozzá,

hogyan van-e anyja vagy sem egy Istennek. És innentől kezdve a szerencsém leáldozott. Soha nem mutatkozott meg előttem az Istennő, de jelenlétét mindig éreztem, árnyéka rám vetült, balszerencsét s átkot küldött rám. Ahányszor komolyabb döntést kellett hoznom, mindig rosszul tettem. A barlangból kitalálva a kontinens legerősebb kalandozója voltam, hadseregekkel ért fel az eröm, háborúk kimenetelén fordíthattam volna, démonokkal és bukott angyalokkal küzdöttem meg, és soha nem veszítettem egy csatát sem. Most pedig itt állok egy szerencsétlen bábként, akit a Szerencse Istennője mozgat. Vámpírok csapolták meg életerőmet, lidércek, gonosz varázslatok és átkozott varázstárgyak fosztottak meg életem harci tapasztalataitól, szellem lopta el fél lelkemet. Mindig rosszul döntöttem. A legutolsó küldetésemnél azt hittem, hogy jót teszek, ha megölöm a sárkányt. Erre kiderül, hogy a szörny egy falu védelmezője volt, s tettem miatt emberek tucatjai lelték halálukat. Nehéz ezt elviselni, de mit tehetek, a Szerencse Istennője nem hajlandó megküzdeni velem, legalábbis amíg eléggé le nem gyengített...

Elhallgatott, hosszan, búskomoran nézett maga elé, lelke üres volt, akár csak boroskupája.

– Nem te vagy az a barbár, aki felgyújtotta Trakarban a Szerencse Istennő templomát, és akinek fejére a Szerencse Istennő papjai vérdíjat tűztek ki? – kérdezte Csibor.

– De.

Yabgababb teletöltötte barbár asztaltársa kupáját, majd azt mondta:

– Furcsa, hogy mindenki kiönti magából, ami a szívét nyomja. Csibor is, Behemor is elmesélte élete egy fontos szakaszát, szerintem Zaislo is megtette volna, ha lenne ilyen. Lehet, hogy együtt kellene tovább kalandoznunk?

– Tévedsz Yabgababb – mondta a goblin. – Amiről eddig beszéltem, az csak a felszín volt. Posvány, semmi más. Csak ami a mocsár alatt van, az számít. Higgy nekem!

5.fejezet

A mészárszék

Kivágódott a belső udvarra nyíló ajtó. Határozott léptekkel, bár kissé dülöngélve Zaislo tért vissza az ivóba.

Az egyik asztalnál négy férfi kockázott. Játékkal próbálták feloldani a kocsmá feszült hangulatát. Tekintetük a kocka forgását követte.

Az asztalon ezüstérmék heverték szanaszét.

A játékosok közül az egyik egy nagydarab, majomképű fickó volt. Elhajította a kockát.

Zaislo elszámította egy mozdulatát, lábai egymásba gabalyodtak, és úgy nekiment az asztalnak, hogy kis híján feldöntötte az egészet.

A kocka legurult az asztalról, és eltűnt az emberek lábai között.

Az asztalnál ülők felszisszentek, a nagydarab majomképű felállt, és gyilkos ábrázattal Zaislora meredt.

– Ezt meg, hogy képzeled?! – hörögte fenyegetően. – Nyert játszmát vesztettem miattad, sánta disznó!

– Az ork anyád a sánta disznó, te mocsok! – sziszegte Zaislo, majd akkorát mosott be a majomképűnek, hogy a fickó először visszavágódott a székébe, majd a lendülettől felborult, és a földön kötött ki. Ott aztán szépen megpihent.

Az asztal körül ülők ismét felszisszentek, más egyebet azonban nem tettek.

– Aljanép! – mondta Zaislo, és visszaindult asztalához.

– Lehiggadtál? – kérdezte Behemor Zaislot.

– Folytassuk ott, ahol abbahagytuk! – mondta haragosan az alkoholista kocsmái verekedő, és már nyúlt is a kardjáért, fegyvere azonban nem volt sehol.

Értetlen képpel bámulta a barbárt, csak nagysokára szólalt meg.

– Elhagytam a fegyverem, hogy a trollok emésszenek meg! Most, hogy a rossebbe küzdünk meg?!

– Itt a szögesbunkóm – nyújtotta feléje Yabbagabb segítőkészen a fegyverét.

– Nem tudok használni ilyen otromba szerszámot! Nekem a kardom kell! Kard nélkül nem harcolok!

– Akkor várj egy kicsit! Kint hagyhattad az árnyékszéken. Maradj itt, ne mozdulj, majd én behozom, úgyis könnyítenem kell magamon.

– Rendes ember vagy, Yabbagabb. Addig legalább ihatok egy kis bort. Látom alig hagyatok.

Yabbagabb fürgé léptekkel elrohant a kardért. Kiment a belső udvarra. A kocsmá által határolt kertben találta magát, bokrok és fák között. Igénybe vette pszionista hatalmát. Fókuszálta belső energiáit, s hőlátásra váltott át, hogy jobban tájékozódjon a sötétben.

Az illemhely egy fatákolmány volt a kert közepén. A csillagok figyelő tekintete alatt Yabbagabb belépett az elviselhetetlen szagot árasztó faház egyik ajtaján, elvégezte dolgát, aztán sorjában átkutatta a többi helyiséget. Alig nyitott be a harmadik ajtón, rögtön hátratántorodott.

Látott már sok halottat, a lába előtt heverő alak mégis ledöbbsentette egy szívdobbanásnyi időre.

– Ejnye Zaislo! Minek iszik, aki nem bírja, s mindenféle hajmeresztő ostobaságot művel? – tette fel költői kérdését, miközben a halottat fürkészte.

Zaislo kardja a hátán fúródott a férfiba, hogy aztán kikandikáljon valahol a másik oldalon, hastájékon.

A kocsmáros egyik kidobóembere volt az áldozat.

Yabbagabb nem tudta, mitévő legyen. Körülnézett, nem látott senkit. Óvatosan visszazárta az ajtót, és mintha mi sem történt volna, visszaballagott a kocsmába.

Arcán sunyi mosoly ült, ahogy Zaislora nézett. Ez a sunyi mosoly jellegzetes vonása volt Yabbagabbnak. Függetlenül attól, hogy milyen hangulatban volt, mit érzett vagy gondolt, ez a mosoly árnyékául szegődött, és árulkodott alapvető természetéről.

– Meglett a fegyver? – kérdezte Zaislo.

– Meg ám! Egy fickónál van balról a harmadik árnyékszéken. Hiába is beszélek hozzá, nem adja vissza. Úgy hiszem, neked kell visszakérned.

– Ezen ne múljék! – csapott az asztalra Zaislo. – Kiszedem belőle, hogyan került hozzá, de hogy a holnapot nem éri meg, az is biztos!

– Az teljesen biztos.

A kocsmái verekedő felállt az asztaltól.

– Te, Zaislo! – szólt utána Yabbagabb. – Mennyit kell innod, hogy ne emlékezz, mit teszel?

– Rengeteget. Négyszer-ötször annyit, mint eddig – mondta, és elhagyta volna a termet, de egy váratlan esemény meghiúsította szándékát.

Az emeletről levezető lépcsőn megjelent az öt kalandozó és a törpe. Egyvalamiben nagyon hasonlítottak egymásra. Mindegyikük arca falfehér volt, s mintha hideg rázta volna őket, úgy remegtek.

– Senkit se engedjete ki a teremből! – kiáltotta a kalandozócsapat tünde varázslója.

– Tegyétek, amit Dragwaren mond! – erősítette meg szavait a törpe.

Bár egyelőre senki sem tudta, miről van szó, a törpék elállták a kocsmából kivezető ajtókat.

Dragwaren, a tünde varázsló megtorpant az alsó lépcsőfokok egyikén, és komoly, határozott hangon megszólalt:

– Csendet kérek, polgárok! Fontos bejelentenivalóm van a számotokra. Kérem, üljete le az asztalaitokhoz! Helyzetünk eddig se volt rózsásnak mondható, hiszen ismeretlen eredetű, fertőző ragálynak lettünk kitéve. Ha a pátriárka nem érkezik meg időben, akkor, mint ez a férfi, – a földön fekvő kupacra mutatott – elevenen elrohadunk... Vagy még szörnyűbb dolog történik velünk! Nem szaporítom tovább a szót, amit most mondok, annak egyáltalán nem fogtok örülni. Egy vérengző démonlord érkezik a fogadóba egy napon belül.

Többen hitetlenkedve felhördültek, de a tünde mágus nem hagyta, hogy a vendégek morájában elvesszen a hangja. Mágiával erősítette meg hangszálait, és dübörgő hangon folytatta.

– Minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy az áldozat köré festett ötszög démonidéző pentagramma. A szertartást a jelenlévők közül hajtotta végre valaki, mindnyájunk életét veszélybe sodorva. A démon maga a sötét nyers erő, az abszolút gonoszság! Ha testet ölt a bestia, végez mindenkivel a fogadóban, nem lesz, aki megállítsa. Nem tudom, ki volt az idéző: pap vagy mágus volt-e, esetleg boszorkánymester? Nem értem botor cselekedete lényegét! Mi vitte rá, hogy démont idézzen?! Ráadásul a démonok urát, egy démonlordot! Hogy gondolja, hogy uralma alá tudja hajtani? Az esélye erre reménytelenül csekély... Az idézőnél van viszont a törpe-áldozat szíve, azzal akarja irányítani a démont. Azonban a sikerhez óriási mágikus erő kell, amivel kétlem, hogy rendelkezik. Felszólítom az illetőt, hogy lépjen elő, indokolja meg tettét, adja át a szívet! A varázshatalmam talán elegendő, ha nálam van az áldozat szíve, hogy visszaűzzem a démonlordot förtelmes létsíkjára, a Kilenc Pokolba... Ki az idéző?

A Sárga Kígyó vendégei gyanakvó pillantásokat vetettek egymásra. Senki sem szólalt meg, csak Zaislo káromkodott a háttérben, mert két törpe-harcos elállta az útját. Nem engedték ki az árnyékszékre, finoman megpróbálták visszainvitálni az asztalához, s mivel nála nem volt fegyver, a törpéknél viszont igen, a kocsmai verekedő "jámboran" visszaballagott a helyére.

– Mi szállta meg a mócsingokat? Nem engednek ki.

– Figyelned kellene, Zaislo! Hamarosan nagydarab démon jön a semmiből, és megöl mindenkit a fogadóban – lelkenedett Yabbagabb.

– Na ne mond!

– Helyzetünk semmit se rosszabbodott – morogta Behemor. – Különben se foglalkozzunk azzal, hogy mi történik körülöttünk! Ti mondtátok, hogy tartsuk be a fogadalmat. Legyen nektek igazatok! Francba a démonnal, sőt le az ostoba, unalmas és haszontalan küldetésekkel! Az is lehet, hogy soha többé nem kalandozom!

– Ha a démon megérkezik, akkor tök biztos, hogy nem kalandozol többet – motyogta Csibor.

– Ne emészd magad azzal, mit hoz a jövő! – válaszolta Behemor.

– Igaza van – értett egyet Yabbagabb a barbárral. – Teremts még egy kis bort, goblin barátom!

– Jó ötlet! – röhögte Zaislo.

A poharakban megremegett az ital, ahogy a tünde varázsló mágiával felerősített hangján újra megszólalt.

– Minthogy az istentelen tettért senki nem vállalta a felelősséget, elrendelem a jelenlévők megmotozását. Ehhez a társaimon kívül a törpe harcosok, a kocsmáros úr és kidobóemberei segítségét kérem.

Rosszalló moraj futott végig a társaságon, mozgolódás támadt a vendégek soraiban.

– Át akarnak kutatni bennünket?

– Megtehetik?!

– Engem nem fognak megmotozni!

Ilyen s ehhez hasonló morgolódás töltötte be a termet.

– Kérem, maradjatok egy helyben! Megkezdjük a motozást. Lássátok be, mindannyiunk érdeke, hogy megtaláljuk a törpe szívét! Ehhez át kell vizsgálnunk a felszereléseiteket.

Az egyik városi polgár tiltakozni próbált:

– Nincs jogotok ehhez, tünde! Szólni kell a történekről a városőrségnek, hogy intézkedni tudjanak, legyen idejük felkészülni a veszélyre. A démonlord érkezése nem csak a fogadó, az egész város problémája.

Többen egyetértésük jeleként helyeslően bólogattak.

Két fiatal városi polgár – meg se várva mások véleményét – a főbejárathoz rohant, elhúzta a reteszt, és kinyitotta az ajtót.

Kint már hűvös, sötét éjszaka volt, vadul fúj a szél, viharfelhők gomolyogtak az égen.

A fogadót a tűzvarázslók mágikus fényei világították meg.

Az őrszolgálatba állított katonák, papok és varázslók komor tekintettel meredtek a feltáruuló kocsmajóra.

Az elől haladó legény feje alig bukkant ki az ajtó mögül, nyomban el is tűnt. No nem vissza az ajtó takarásába, hanem a Sárga Kígyó máskor sárga, most azonban vérvörös falán lehetett keresgélni a maradványokat.

Szegény lélekbe először két nyílvesző fúródott, akkora nyílhegyekkel, melyek majdhogynem leszakították a fejét. De ezt a fogadót körülzáró blokádban emberek csak ízelítőül szánták. Főfogásként mágikus lövedékek pattantak az iparoslegény arcába, majd a papok desszertje következett. Együttes erejükkel egy villámot hoztak létre, ami felrobbantotta a fiatalember agonizáló fejét.

– Szemetek! – üvöltötte a társa a bejárat mögül. – Csak figyelmeztetni akart benneteket, hogy egy démon fogja megszállni a várost!

– Parancsot teljesítünk! – válaszolta a blokádból egy altiszt. – Nem léphetünk kapcsolatba az épületben tartózkodókkal. Zárd vissza az ajtót, mielőtt a szél kihozná a dögvészt! Megértetted, vagy megölesselek?!

A legény megijedt. Az ajtóhoz ugrott, megpróbálta nagy lendülettel becsapni, ami nem sikerült neki, mert fej nélküli társa a bejáratnál feküdt. Kétszer is nekicsapta a vastag tölgyfát, mire rádöbrent, miért nem záródik az ajtó. Megfogta lábánál a fejetlen testet, behúzta a kocsmába, bevágta az ajtót, elhúzta a reteszt, majd nekidőlt a falnak, és hangosan lihegett.

Az események ilyen tragikus alakulása többieket letargikus állapotba kergetett. Az emberek leverten, búskomoran magukba roskadtak. A saját jövőjüket látták a fiú halálában, amitől megkeseredett a bor íze a szájukban.

– Gyerek volt még – dörmögte Behemor.

– Igen, barbártestvérem – mondta a goblin. – Akár nagy ember is válhatott volna belőle, vagy városokat romba döntő antihős is lehetett volna.

– Ostoba szerzet volt – köpött egyet Zaislo, majd meghúzta a Csibor teremtette bort. – Így jár, aki nem tud megülni a seggén.

A fogadóban tartózkodók egyperces szótlanságba merültek, csak a kocsmában egyik sarkában heverő kutya vonított szomorúan.

Hallani lehetett a szél zúgását és a blokádnak papjainak esti imáját.

– Lassan külön helyiséget kellene találni a halottaknak – suttogta Yabagabb Zaislo fülébe. – Jó tágasat, mert egyre nő a számuk.

Dragwaren, a tünde lelépett az utolsó lépcsőfokról, és a vendégek közé ment. Így szólt:

– Tündék, törpék, emberek... polgárok! A városra nem számíthatunk! Magunknak kell megoldanunk a problémát. A démonlord bármikor megérkezhet. Az is lehet, hogy csak perceink vannak hátra! Tehát, nem késlekedhetünk. Kérlek benneteket, működjétek együtt velünk! A motozás mindössze pár percnyi kellemetlenséget jelent. Kezdjük el! Legyünk túl rajta!

Intett társainak, akik Schiza, a papnő vezetésével hozzáálltak a vendégek átkutatásához. A törpék csatlakoztak hozzájuk.

A kocsmáros a pult mögött maradt. Úgy gondolta, ott nagyobb biztonságban lesz. Kidobóemberei se vettek részt a szívkeresésben. Az egyik az emeletre vezető lépcsőnél állt, a másik továbbra is a pincelejárónál strázsált, a harmadik pedig fizikai mivoltát tekintve a belsőkert balról harmadik árnyékszékénél feküdt, lélekben azonban már távozott az árnyékvilágból. Arról, hogy meghalt, egyelőre csak saját maga, más meghalt lelkek, néhány földöntúli hatalmasság, Yabagabb és természetesen az tudott, aki volt oly becsstelen, hogy dolga végzése közben, nem ártotta keresztüldöfni hátulról egy széleskarddal.

Grognak jó volt az előérzete, amikor úgy döntött, hogy a pult mögött keres menedéket. Túl sok olyan hatalmas vendég tartózkodott szántszándékkal vagy a véletlen folytán a fogadóban, akiknek volt mit takargatniuk, ezért finoman fogalmazva, nem volt ínyükre a motozás ténye. Hogy ez hova vezetett, röggvest leírom:

Dragwaren kalandozói és a törpék szép sorjában végigjárták az asztalokat.

Sokan morogtak, káromkodtak, megjegyzéseket tettek, de egyelőre mindenki hagyta, hogy beleturkáljanak a táskáikba, zsákjaikba. A motozásnak csak azok örültek, akiket Schiza, a papnő tapogatott végig.

Az egyik kidobóembernek feltűnt, hogy társa túl hosszú ideig tartózkodik kinn az illemhelyen. Odalépett a fogadóhoz. Engedélyt kért, hogy utánanézzon, mi történhetett vele, és elhagyta a termet a belső udvarra vezető ajtón keresztül.

A motozás jó iramban haladt, míg az egyik sarokasztal magányosan üldögélő vendégéhez nem értek. A falimécsesek messze voltak, az asztali gyertya pedig nem égett, ezért a helyet és az ott tartózkodó férfit elnyelte a sötétség. Valaki mécses tartott az idegen képe elé, de sokat nem ért el vele. Az ismeretlen olyan csuhát viselt, mely beborította az egész testét és eltakarta a fejét. Csak a poharat

markoló keze volt elől, de mielőtt rávetődhetett volna a fény, visszahúzta ruhája szegélye mögé. Az idegen csontsovány vénember lehetett. Görnyedt háttal az asztalra borult, fejét alig valamivel az asztallap fölött tartotta. Semmilyen felszerelése nem volt, ezért az őt vizsgáló törpe csak azt kérte tőle, hogy vegye le a csuháját.

Az idegen, mintha meg se hallotta volna a törpe szavait, továbbra is szótlanul, mozdulatlanul gubbasztott.

A vendégek azt hitték volna, hogy halott, ha nem tartotta volna néhány arasznyival az asztallap fölött a fejét.

– Nem hallod, mit mondok!?! – mordult rá a törpe. – Vedd le a csuhádat!

Az idegen nem reagált.

Passzivitása magára vonta a tekinteteket a kocsmában.

Dragwaren kalandozói és a törpe harcosok fegyverrel a kézben körbeállták az idegent.

– Kikérdezte valamelyikőtök ezt a főszert, hogy hol volt a gyilkosság idején?
– nézett a többiekre a törpe.

Harcostársai tagadólag ingatták a fejüket.

– No se baj! Most majd elbeszélgetünk vele. Nem veszed le a csuhádat? Ám legyen! – mondta, és baltáját támadásra készen maga előtt tartva, szabad kezével a férfi felé nyúlt, hogy letépje ruháját.

Ekkor történt az a dolog, amire akkor egy jelenlévő sem tudott magyarázatot adni. Valami megmozdult a sötétségben. Hogy maga a csuhás volt-e, vagy valami más, egyikük sem tudta.

A törpe csontjait törve, savmarta és égésfoltok borította testtel holtan rogyott össze.

Az idegen körül állók döbbenet hátráltak, nem értették a történeteket.

Dragwaren maga is elbizonytalanodott. Ha ez a jövevény varázslattal ölte meg a törpét, arról tudott volna, de nem érzékelte mágia jelenlétét. Akkor viszont hogyan végezhetett vele? Milyen ellenféllel állnak szemben?

Gondolatait megzavarta a kerti ajtón becsörtető kidobóember, aki kezeiben egy véres széleskardot tartva, félőrülten üvöltözött.

– Talakot megölték! Hátba döfték ezzel a karddal! Holtan fekszik az árnyékszéken! Újabb gyilkosság!!! Grog, mit tegyünk!?! Mi történik itt?

Zaislo felismerte a kardját a kidobóember kezében. Nagyon csúnya képet vágott, és már állt volna fel, hogy visszavegye, aztán mégse mozdult, mert eszébe jutott, hogy egyből őt gyanúsítanák valami új gyilkosság elkövetésével. Egy pillanatra elgondolkodott, hogy mi is történt, mikor kint járt az illemhelyen. Nem emlékezett semmilyen szokatlan dologra. Elvégezte a dolgát, aztán visszajött; a fegyverét pedig ott felejtette.

Yabgababb cinkosan kacsintott, amitől Zaislo hátán végigborsózdott a hideg. Hogy rossz közérzetét eloszlassa és ne kelljen rendeznie kusza gondolatait, egyhajtásra megitta az asztalon található összes bort. Ettől aztán egy időre berúgott.

– Kinek a kárdjára ássz? Mi történik ott a sárokbán? – kérdezte a fogadós, és azt se tudta, hova nézzen, annyira meg volt zavarodva.

– Nem a te fegyvered van annál a fickónál? – tudakolózott Csibor.

Zaislo válasz helyett bőfögött egy mélyről jövőt, aztán részegen az asztalra borult.

Az öt törpe megtorpant néhány méterre társuk gyilkosától. Összeszedték magukat, zsémbes, haragos arcot vágtak. Félkört formáltak, és lassan, óvatosan ismeretlen ellenfelük felé araszoltak.

A magányos csuhás továbbra is úgy ült ott, akár egy szobor. Láthatólag nem nyugtalanította, hogy baltákkal, fejszékkel és csatabárdokkal felszerelkezett törpék a felaprítására készülnek.

A vendégek soraiban érezni lehetett az elhatalmasodó feszültséget. Mereven a székeikhez tapadtak, megszólalni is alig mertek.

Mintha megállt volna az idő a fogadóban. Nem történt semmi. Aztán megkondult a Béke Isten templomának toronyharangja.

Éjfél volt. A telihold küklopszi delejező szeme érdeklődve szegeződött a Sárga Kígyóra.

A törpék elordították magukat. Hangos csatakiáltás közepette megrohmozták ellenfelüket.

A csuhás nehézkesen, bizonytalanul felállt, s az egyik törpe felé vonszolta görnyedt testét.

Mindenki az összecsapásra várt, de mielőtt elkezdődhetett volna a küzdelem, a nézők soraiban zavar támadt.

A zavar forrása az a szakadt ruhás férfi volt, akit néhány órával ezelőtt a törpék cibáltak le az emeletről. Most már nem tudták volna úgy ráncigálni, mert szembetűnő metamorfózison ment keresztül. A telihold és az éjfél váltotta ki belőle az átalakulást, ami nem is csoda, hiszen farkasember volt.

Végtagjai megnyúltak, derékban enyhén meggörnyedt, de még így is magasabb volt, mint ember formájában. Egész teste felduzzadt, megnövekedett. Kidagadó izmait sűrű szőrzet fedte be, állkapcsa megnyúlt, fogai megnagyobbodtak és hegyesebbek lettek. Szemei örülten cikáztak, jobbra-balra forgolódott az emberek között. Vadállati bömbölés hagyta el torkát. Nekiugrott a döbbszentömegnek. Torkok tépődtek szét, szívek szakadtak ki, fejek loccsantak szét, eltűntek a farkasember bendőjében.

Nem akárhogyan mészárolta le a fogadó vendégeit. Dicséretet érdemel, hogy nem hagyott hátra sebesülteket és nyomorékokat, aki a keze ügyébe került, arra gyors, fájdalommentes halál várt.

Nem akart ő ma éjszaka vágóhidat rendezni a Sárga Kígyóban! Esze ágában sem volt. Mindig, mikor telihold közelgett, időben odébbállt, hogy a rövid ideig tartó átalakulást és az azt követő örületet a civilizált területektől távol vészelje át, s tombolásának csak az erdei állatok essenek áldozatul. Most azonban nem volt szerencséje, a karantén megakadályozta abban, hogy elhagyja a várost.

A farkasember pechjében osztoztak a vendégek is. Fejek illetve fej nélküli testek repkedtek jobbra-balra.

Az emberek azt se tudták, hova rohanjanak ijedtükben. Néhányan az emeletre szaladtak fel, vagy az asztalok alá bújtak.

Az egyik vendég a háttérben maradás szokatlan módját választotta. Nem hiszem, hogy sokan utána csinálták volna, amit tett.

Csavart hátraszaltóval felugrott a falra, és ahelyett, hogy leesett vagy összetörte volna magát, a fal repedésein illetve a díszítésül szolgáló trófeákon különösebb erőfeszítés nélkül felhúzta magát a mennyezetig, és akár egy pók, kényelembe helyezkedett fenn a sarokban. Addig mozgolódott, míg bő fekete bársonynadrágjában, elegáns sötét ingében és fekete mellényében teljesen bele nem olvadt az árnyékba.

A törpe harcosok lelkét vad harci szellem járta át, vérgőzös agyuk nem foglalkozott azzal, mi történik a hátuk mögött. Nekiestek a görnyedt csuhásnak.

A törpék vezére irdatlan nagy fejszével lendületből csapott le ellenfelére. A férfi fejét vette célba.

Egy másik törpe féloldalasan lendítette meg fegyverét, ajkán torz vigyorral, és a tudattal, hogy kettévágja az idegent.

Bal oldali társa dobóbaltát tartott a kezében, s amikor mindössze két méter választotta el a célponttól, elhajította azt, majd földrevetette magát, és mint egy robusztus hordó, végiggördült a padlón, azzal a szándékkal, hogy feldöntse, és maga alá temesse a gyöngé fizikumú idegent.

Még el sem érte a földet, a mögötte szaladó törpe is megküldte dobóbaltáját, majd amennyire túlsúlyos alkata engedte, elrugaskodott a levegőbe, hogy az ezek után minden bizonnyal padlóra kerülő ellenfelét felülről lapítsa szét.

Az utolsó törpe – társai összehangolt akcióját látva – lefékezett, úgy érezte, rá itt már nem lesz szükség.

A fogadós a megmaradt két kidobóért kiáltott.

Emberei pillanatok alatt ott teremtek mellette a pultnál.

Grog kinyitott egy titkos szekrényajtót, lázasan kutatott, majd nagy csörömpölés közepette három mellvértet, két kispajzsot, egy hosszúkardot, egy cséphadarót, egy láncos buzogányt és egy nyílpuskát halászott elő.

– Segítsssetek rámádni á páncélt! – utasította a fogadós az embereit, miközben a fegyverek közül kiválasztotta magának az ormótlan buzogányt és a nyílpuskát.

Míg a kidobóemberek önmaguk felvértezésével voltak elfoglalva, a pincelejáró közelében tartózkodó két mélyföldi törpe maga mögött hagyta a kaotikus események színhelyét, sietős léptekkel, csákányaikat lóbálva megindultak lefelé az őrizetlenül hagyott pincelejárón.

– Gyorsabbán öltössssetek! – sziszegte Grog a szolgálainak. – Há jól láttám á két mélytörpe lement ássz álagsorbá. Meg kell állítanunk őket!

Dragwaren és két harcostársa, a láncinges harcsabajuszos veterán meg az elflánginget viselő tünde a vendégek segítségére siettek. Ahogy közeledtek a farkasemberhez, az elf mágus kezében izzó vörös bot kelt életre.

Schiza, a papnő egyelőre nem mozdult, a törpék támadását figyelte. Mellette maradt védelmezőleg a csapat vándora, egy keménybőrvertes, gyerekesen fiatalos arcú férfi.

A törpék haragja dühöngő orkánként csapott le az idegenre.

A csuhás érzekelte, hogy egy fejsze a feje irányába tart, egy másik a derekát veszi célba, és két dobóbalta repül feléje, amit két mázsás súlyú törpe követ. Mégsem félt. Se ő, se a társa!

Mert hogy volt neki egy társa...

De, hogy pontosabban fogalmazzak, nem társ volt az. Ha valakire azt mondjuk, hogy társ, akkor azt egyenrangú félként kezeljük. Jelen esetben korántsem ez volt a helyzet. Maga a csuhás csak egy báb volt, rabszolgája egy nagyobb hatalomnak, mely ott volt vele... rajta.

A vezértörpe fejszéje lecsapott, és kettévágta áldozata fejét. Azaz csak a törpe harcos gondolta, hogy így lesz, hiszen gondosan kivitelezett támadását mesteri pontossággal hajtotta végre. A fejsze valóban eltalálta az idegent, és a férfi meg is rogyant egy pillanatra, de a fém és a csuklya találkozásakor a fejsze maradt alul.

Meglehetősen ellenálló anyagból készülhetett az idegen ruhája. Egy szakadás nem sok, annyi se látszott rajta. Ezzel szemben a törpe fegyverének éle kicsorbult és elgörbült.

Az oldalról támadó harcos hasonló problémával szembesült, mint főnöke. Fegyvere szikrákat szórva lesiklott a csuháról.

Az első dobóbalta a váll alatt csapódott be, de egyáltalán nem úgy tűnt, hogy meghatotta volna a férfit. A második hajítófegyver már jobb eredménnyel zárta a napot, utat talált a csuhával nem fedett területen, és belefűrődött az idegen fejébe.

A jövevény nem szólt semmit, baltával a kobakjában harcolt tovább.

Ez a nyugtalanító tény azonban nem készítette meghátrálásra a törpéket. Ha egy ember kőfalba ütközik, megkerüli; egy törpe ezzel szemben előreszegezi busa fejét, és nekimegy egészen addig, míg ki nem derül, hogy ő vagy a fal az erősebb. Makacs, önfejű népség!

A földön guruló törpe nekicsapódott ellenfelének. Azon kívül, hogy ruhájával feltisztította a kocsmá padlóját, nem sok eredményt könyvelhetett el magának.

Az idegen sziklaszilárdan állta a rohamot.

A törpe belekapaszkodott, megszállottan cibálni kezdte, megkísérelte eltörni a lábszárcsontját, hogy mozgásképtelenné tegye, végső elkeseredésében pedig fogaival esett neki.

Harcostársa elzúgott felette, olyan elemi erővel, mellyel egy parasztházat földig rombolt volna. Katapultlövédékként csapódott be, amitől a rejtélyes csuklyás egy pillanatra megingott. A törpe püfölni kezdte, kezei úgy jártak, mintha cséphadarók lennének.

– Tépjétek le róla a csuhát! – kiáltotta Schiza a háttérből. – Amiatt nem tudjátok megsebezni!

A törpék vérebeik módjára, hörögve, ugatva, fogaikat csikorgatva nekiestek az idegennek.

A harcoló felek a földre kerültek, elszánt kézítusa vette kezdetét. Mindkét oldalon tucatjával repedtek és törtek a csontok.

Az idegen fejről az egyik törpe hirtelen mozdulattal lerántotta a csuklyát. A látvány, ami a vendégsereg elé tárult, nem volt éppen kellemesnek mondható. Sokan úgy vélték, jobb volt, amíg nem tudták, mivel állnak szemben.

Az összeaszott, sárgás, kiszáradt bőr szorosán feszült a baltával betört koponyához. A sebből nem vér folyt, epeszínű genny bugyogott elő. A legidegborzolóbb, legsokkolóbb hatása azonban a szemeknek volt, illetve a hiányuknak. A csuhás szemei helyén sötét, mély üregek tátongtak.

A felszolgálólány teli torokból felsikoltott. A következő pillanatban a farkasember eltörte a nyakát, aztán újabb áldozat után kutatott. Az egyik asztal alatt vendégek bujkáló csoportjára lelt.

A vendégek előugrottak rejtekhelyükről, s örült iramban a kijárat felé rohantak. A farkasember messze volt még tőlük, mikor elérték az ajtót. Kijutottak a szabadba.

A városőrök, az Alamandar papok és a tűzmágusok felkészültek a fogadásukra. Hiába üvöltöztek, a nyílzápor, a mágikus lövedékek és a villámok nem maradtak el. Mindannyian meghaltak.

Behemor, Csibor és Yabbagabb az üres boroskupáikat nézték. Az eseményeket csak félszemmel követték figyelemmel. Ők voltak az egyetlen társaság, akik a helyükön maradtak, nem bújtak az asztal alá, nem húzódtak háttérbe, nem rohantak el sehova.

Úgy ültek ott, mintha legalább száz éves megfáradt öregemberek lennének.

Yabbagabb, mint az életben mindent, a kocsmában zajló eseményeket se tudta komolyan venni. Sose állt igazán a realitások talaján. Zaislo fejét az asztalra hajtva bóbiskolt – őt csak a bor és a mámor érdekelte. Behemor – tapasztalt ember lévén – tisztában volt vele, hogy bármit is tesz, a túlélési esélyeit nem növelheti. Tudta, az, hogy élve kijut-e a fogadóból, nem tőle függ, hanem a külső tényezők alakulásától. Túl sok reménnyel nem kecsgettette magát. Csibor is oly nyugodtan ült a helyén, mint aki már rég barátságot kötött a halállal. A fejét ingatta. Szomorúan így szólt:

– Az emberi butaságnak nincs határa! Az imént tapasztalhatták, hogy mi történik azzal, aki megkísérli elhagyni a fogadót. Akkor nem értem, miért kell

nekik a kijárat felé rohanniuk? Miért nem az emeletre futnak? Miért?! Miért nem gondolkodnak? Hogy lehetnek ennyire ostobák? Miért nem használják az eszüket? Mélységesen elkésérít, amikor ennyi fiatal lélek halálát látom.

– Még vannak néhányan. Megmentjük őket? – kérdezte Yabagabb.

– Mi értelme lenne? Ha nem most hálnak meg, akkor egy nap, egy hét vagy néhány év múlva, vagy ha nem ők, hát mások. Az emberi butaságot kellene kiirtani, de ahhoz az én erőm kevés. Pedig magában hordozza az ember nép a tudást, csak nem hagyja felszínre törni. Miért kell, hogy mindig az ostobaság legyen az úr? Hadd meséljek el egy rövid történetet, melynek nem is olyan rég voltam szemtanúja! Az eset annyira felbosszantott, hogy egy hétig nem jött álom a szememre. A rotmari nagy mézárszékről akarok beszélni, de tényleg csak néhány mondat erejéig, felesleges lenne több szót rápazarolni... A rotmari földesúr félelmetes adókat vetett ki népére, parasztjai éjt-nappallá téve robotoltak, s munkájuk alig volt arra elegendő, hogy a mindennapi betevőt biztosítani tudják családtagjaik számára. Ennél a férfinál vendégeskedtem néhány napot, miután egy alkalommal megmentettem az útonállóktól. A földesúr a folyamatos rablótámadásoktól való félelmében újabb védelmi adó bevezetése mellett döntött, mellyel zsoldosai létszámát, fizetését és hűségét akarta növelni. Ekkor betelt a pohár. A türelmüket, béketűrésüket vesztett parasztok, fegyvereik nem lévén, úgy lázadtak, hogy kollektív öngyilkosságra készültek. A földesurat nem hatotta meg a pór nép fenyegetőzése. Hiába próbáltam meggyőzni én, a Tudás Istenének papja, nem hallgatott rám. Azt mondta, hogy nem mutatkozhat gyengének a nép előtt, amit egyszer megmondott, az úgy is lesz, meg egyébként is jó kártyajátékos, soha nem dől be a blöffnek. Nem engedett a pór nép követeléseinek. Aminek meg is lett a bójtje. Kakaskukorékolásra jobbágyai – hiába próbáltam eltéríteni tervüktől őket – mind egy szálíg öngyilkosok lettek. Végeztek családtagjaikkal, feleségükkel, gyermekeikkel, de még igavonó jószágait is levágták, hogy azok se legyenek a földesúréi, aztán felakasztották magukat. A birtokúr, mikor tudomására hoztam a történetet, persze nem akart hinni a fülének. Egyetlen földműves nem sok, annyi se maradt élve. Ott állt a földeken az éves termés, és nem volt aki betakarítsa. Akkor a rotmari földesúr megháborodott. Katonái fegyvereit szerszámokra cseréltette, s kizavarta őket a mezőre jobbágy munkát végezni. Vendég és pap létemre még tőlem is elvárta volna, hogy túrjam a földet. Mikor megtagadtam kérését, fejemhez vágta, hogy ingyenélő, haszontalan papokra nincsen szüksége és kihajított a várából. Zsoldosai az első adandó alkalommal odébálltak a földekről, hogy később csatlakozva a rablók seregéhez, visszatérjenek, és ostrommal vegyék be a várat, ami nem bizonyult különösebben megerősítő próbatételnek. A birtokúr jó, ha tucatnyi várvédővel rendelkezett, azok is leghűségesebb szolgálói és közeli rokonai voltak. Egy napig se tudtak ellenállni, mind egy szálíg odavesztek. Azóta rablók tanyája a rotmari vár! – fejezte be mondandóját Csibor; aztán még rosszmájúan annyi megjegyzést tett:

– Ezek után ne haragudjatok, ha megkérdőjelezem, hogy az ember az értelmes fajok közé tartozik.

Zaislo az asztalra dőlve pihent, így nem állt módjában, hogy megfojtsa Csibort. Ha magánál lett volna, biztosan megteszi. Hogy egy goblin becsmérelje az emberek intelligenciáját? – ez olyan dolog, amit bizonyára nem hagyott volna megtorlatlanul.

Yabbagabb vigyorgott, majd így szólt jó hangosan, hogy túlkiabálja a kocsmái küzdelem és a halálhörgések zaját:

– Nekem is eszembe jutott egy történet! De nem tudom, hogy elmeséljem-e? Ha nem ittasodtam volna le ilyen csúnyán, szóba se hoznám. De most már legyen, elmondom! Vagy mégsem?! Nem is tudom.

– Mondd! – morogta Behemor.

– Ha elmondom, azzal saját hírneveimet csorbítom.

– Akkor ne mondd – sóhajtott Behemor.

– Nincs is hírneved – motyogta Csibor.

– De azt hiszem, mégis elmondom. Előtte nem akarsz egy kis bort teremteni, Csibor?

– Nem! Nincs több bor! Nézz körül a kocsmában, ember! Ott egy farkasember irtja a népet, amott pedig valami zombilord féle szerzet. Nem szeretnék elkeseríteni benneteket, de nem vesztegethetem a varázserőmet calquai koboldütő teremtésére, már csak azért sem, mert a nyamvadt farkasembernél és zombinál sokkalta hatalmasabb sötét erők jelenlétét érzékelem a fogadóban.

– Hol!? – kapta fel a fejét Zaislo, mintha nem is aludt volna az imént.

– Nem tudom pontosabban meghatározni. A gonosz itt rejtőzik a Sárga Kígyóban!

– Kit érdekel a gonosz!? – csapott ingerülten az asztalra Zaislo. – Calquai koboldütőt emlegettéél az imént, vagy csak álmodtam volna?!

– Arghhh! Nem teremtek több bort, fogy tőle a varázserőm!

– Egy utolsó hordóval!?

– Nem.

– Egy üveggel?!?

– Nem!

– Csak egy meszellyel!

– Neeem!!!

– Na?

– Nem!

– Egy kicsit?

– Nem!

– Mért nem!?

– Mert nem!

Zaislo még tovább folytatta volna az elmés vitát a Tudás, a Szintiszta Értelem, a Bölcsesség és Logikus Beszéd Istenének papjával, ha Y abbagabb nem vág a szavukba.

– Azt hiszem, mégiscsak elmesélem a történetet. Arról szól, hogy a legintelligensebb emberek is néha milyen buták tudnak lenni.

– Halljuk! – csapott le rá Behemor, mert már kezdte idegesíteni Csibor és Zaislo társalgása.

– Hallottatok-e a Paratölgyerdő feketemágusának bukásáról? – kérdezte Yabbagabb. – Nos, ha nem, akkor most elmesélem úgy, ahogy valójában megesett...

A farkasember eközben fröcsögő pofával, vörös szemével újabb áldozat után kutatott, akin kiélheti vérszomját. Élő embert már nem látott a közelben, csak Dragwarent és két harcostársát. Mielőtt megküzdött volna velük, edzésképpen még szét akart tépni néhány fegyvertelen vendéget. Állát felszegve, hosszan beleszagolt a levegőbe, hátha megérzi egy a bútorok mögött ügyesen rejtőzködő vendég illatát. Jó orra volt, akárcsak egy vadászebnek. Szagot fogott, azonban vigyora arcára fagyott. Érthetetlen módon az idegen jelenlétet a mennyezet sötét sarkában fedezte fel. Hunyorított, de nem tudta kivenni, kit rejtenek az árnyak, van-e ott egyáltalán valaki. Kellett, hogy legyen, hiszen érezte a szagot, de látni nem látott senkit. Bosszúsan fújtatott, mert biztos volt benne, hogy az árnyék mögé bújó idegen farkasszem néz vele. Bömbölt egy dobhártyaszaggatót, és készült volna, hogy elrugaszkodjon a magasba, és leszedje a rejtőzködő alakot, de megakadályozta egy vörösen izzó bot.

Dragwarent, a tünde varázsló magasba lendítette mágiával átítatott fegyverét, s amennyire csak gyenge erejéből tellett, fejbe csapta ellenfelét.

A farkasember felvonított fájdalmában; homlokán hosszú vércsík folyt végig, ami aztán eltűnt a szájában. Lenyelte a saját vérét, megperdült, szembefordult ellenfeleivel, s megszállottként vetette bele magát a harcba.

A két harcos, hogy Dragwarent védelmezze, a varázsló és a farkasember közé ugrott. Igyekeztek kardjaikkal távol tartani az ellenfél hosszú karmokban végződő mancsait. A támadással mit sem törődtek. Tapasztalt kalandozók lévén ismerték a likantróp lények alapvető tulajdonságait, míg az átváltozás véget nem ér, csak ezüst- vagy varázsfegyver ejthet sebet rajtuk. Nem tehettek mást, védekeztek, míg a varázsló támadott a mágikus bottal.

A farkasember félresöpörte fegyvereiket, és a tünde mágus torkának ugrott volna, ha az egyik harcos meg nem akadályozza ebben.

A láncinges harcsabajuszos veterán elejtette kardját. Két szabad kezével a fenevadra vetette magát. Oldalról ugrott rá. A hátára tornázta magát, átkulcsolta a nyakánál – úgy lógott rajta, mintha egy palást lenne.

A farkasember dühödten lóbálta fejét, le akarta rázni ellenfelét.

A harcos – bár majdnem két méter magas volt, és jó másfél mázsát nyomott páncélostul – rongybábuként repkedett, ahogy a farkasember forgatta.

Nekiverődött az asztaloknak, oszlopoknak, székeknek és a saját társának, de áldozata torkát el nem eresztette.

Dragwaren a tünde harcos mögött állt, ezért nem tudott támadni a bottal. Letéve a bot egyik végét a földre, a vállához támasztotta fegyverét, majd szabaddá váló két kezét varázslat formálására emelte. Pattogós, gyors mágikus igéket szavalt, hatalmas erejű, de hosszadalmas előkészületeket igénylő varázslatra nem maradt ideje.

A farkasember meglódult, hogy rávesse magát az előtte gubbasztó alakra.

A tünde harcos ki tudott volna térni a támadás elől, mégis habozott megtenni.

Egy szívdobbanásnyi ideje volt a döntésre. Ha kitér, megmenekül, de a fenevad elragadja Dragwarent, az egyetlen személyt, aki képes megsebezni. Ha nem mozdul, ő hal meg, de Dragwaren befejezheti varázslatát.

Nem maradt több ideje... döntött.

Szívesen megnézte volna még társai arcát, szólt volna még néhány búcsúszót a mindig jókedvű kószához, a makacs és utálatos, de most a halál pillanatában mégis szeretetre méltó Schizához – annyi közös kalandjuk volt. Harcsabajuszodra oly büszke Kavak, ég áldjon! És te tiszteletre méltó, nagytudású bölcs Dragwaren, veled még találkozom a tünde mennyországban, Anavrin kapujában – futott végig lelkében a gondolat, aztán a farkasember lecsapott rá.

Schiza, az életpapnő a törpék csatáját próbálta megkönnyíteni. Kezében szent szimbólumát szorongatva, papi igéket zúdított a zombiszerű kreatúrára. Egy közönséges zombit meg is futamított volna. De ellenfele nem közönséges zombi volt. Nem is tudta elűzni. Aztán, mintha megérezte volna társa végzetét, a farkasemberrel harcolók felé kapta a fejét. Látta, ahogy a tünde harcos összerogy.

– Segíts nekik! – kiáltott a mellette álló kószának.

– Akkor ki véd meg téged?!

– Tudok magamra vigyázni! Mentsd meg a többieket!

A fiatal vándor habozott.

Schiza megfogta a vállánál, és a farkasember felé lökte.

– Segíts már nekik!!! Öld meg a szörnyet!

A fiatal vándor bosszúsan a papnőre nézett, aztán nem késlekedett tovább, megindult, hogy lemészároltassa magát a farkasemberrel. Schiza varázslat kántálásába kezdett – ez valamelyest megnyugtatta.

A törpék ruháját vörösre festette a vér; a saját vérük. Tépték, szaggatták, ütötték, harapták ellenfelüket, ahol csak érték, de a zombi kinézetű förmedvény se hagyta viszonzatlanul támadásaikat. A törpék ordibáltak, bömböltek és üvöltöztek. A zombiszerű lény szótlanul küzdött.

A törpék egy idő után leráncigálták ellenfelükről a köpönyeget, majd néhány vaktában megküldött baltacsapással levágták a kezét, a lábát, s végül a fejét. A megcsonkított test forgolódott egy darabig a földön, aztán nem mozdult többet. A holtfáradt törpék egyelőre fekvé maradvá, hangosan fújtatva pihentek, próbálták összeszedni magukat.

Dragwarennék összeszorult mindkét ökle, egy pillanatra úgy tűnt, mintha pusztá kézzel akarna megküzdeni a fenevaddal. Aztán kinyitotta kezeit. Tenyereiből lilásan szikrázó mágikus lövedékek törtek elő. Az apró varázsgolyók kivétel nélkül célba találtak, a farkasember hasába fúródtak, és súlyos sérüléseket okoztak.

A szörnyeteg vadul felvonított fájdalmában, sebeihez kapott, térdre esett.

Dragwaren felvette botját, és hasba, majd fejbe vágta ellenfelét.

A farkasember hátrahanyatlott, maga alá temette Kavakot. A harc sabajuszos harcos úgy érezte, az égbolt szakadt rá. Elengedte a farkasembert, nem jutott levegőhöz.

Dragwaren elszántan harcolt tovább. Újra lecsapott a fegyverével, de minden hiábavaló volt. A szörnyeteg az ütések ellenére felemelkedett a földről.

Schiza a terem távoli végében befejezte a varázslatát, melynek eredményeként egy átlátszó, kísérteties, halovány fénnel villogó harcikalapács jelent meg Dragwaren feje fölött másfél lábbal.

– Harcolj a kalapáccsal! – kiáltott Schiza – kezéből tölcsért formálva – a kósza után.

A fiatal vándor félelmetes gyorsasággal, kecses mozdulatokkal szelte át a termet. Mikor meghallotta kalandozótársnője utasítását, és meglátta a levegőben materializálódó fegyvert, felugrott egy asztalra, elrugaszkodott a levegőbe, és Dragwaren feje fölött elszállva megragadta a kalapácsot. Még reptében lecsapott a farkasemberre, majd két lábra érkezve elegánsan megállt ellenfele előtt.

A farkasember összezúzott bal vállára tekintett. Dühös, torokhangú morgással kommentálta a történeteket, aztán jobb karjával a vándor felé suhintott.

A kósza hanyatt vetette magát, kitért a támadás elől, csinált egy hátrabukfencet, s felállt pontosan Dragwaren mellett.

A farkasembernek nem hagyott alább a vérszomja, az események nem várt alakulása azonban óvatosabb harcmódorra készítette. Bal karja testének csapódva zsibbadtan csüngött, hiába erőlködött, nem tudta mozgatni. Csípőjét és fejét jobbra–balra forgatva leendő prédái felé araszolt.

– Timarkhausozarért! – kiáltotta Dragwaren, és támadott. A kósza, kezében a harcikalapáccsal, szintúgy.

Ellenfelük a képükbe bömbölt.

Dragwaren gyomorszájon ütötte, de a támadásban nem volt elég erő. Kimerült volt, alig állt a lábán.

A kósza, bár jobban kedvelte a kardot, a harci kalapáccsal is elboldogult. A farkasember félrehajolt az ütése elől, de a vándor szinte követhetetlen mozdulattal újra támadott, és vesén ütötte ellenfelét.

A siker azonban csak múló pillanat volt.

A farkasember a vándor után kapott, és kiütötte kezéből a fegyvert.

A mágikus kalapács hangtalanul nekicsapódott a földnek, és elenyészett, eltűnt, mintha sosem létezett volna.

A lefegyverzett kósza megtántorodott, egyensúlyát veszítve nekidőlt a társának. Próbáltak talpon maradni, de a fenevad meglódult, rohamával fellökte mindkettőjüket. Dragwarenek nem volt ereje felállni, a kósza pedig, mikor elesett, beütötte a fejét; néhány másodpercig fogalma sem volt, mi zajlik körülötte.

A farkasembernek csak választania kellett az ott heverő három alak közül. Melyiküket tépje szét először? Az öreg tündét, a fiatal vándort vagy a harcsabajszos harcost?

Schiza a törpékhez futott, hisztérikusan ordibált.

– Keljetek fel! Szükség van rátok!

Az egyik véráztatta arcú, törött lábú, karú és arccsontú törpe együttérzően bólogatott, de nem mozdult meg. Társai nem foglalkoztak az életpapnővel, hangosan fújattak, és sebeiket dörzsölték.

– Talpra harcosok! – kiáltotta Schiza, és belerúgott a hozzá legközelebb fekvő törpébe. – Felkelni!!! A küzdelem még nem ért véget!

Schiza ezen utolsó mondata felért egy valódi jóslattal – a küzdelemnek még valóban nem volt vége.

A darabokra szeletelt zombi fekete csuhája hirtelen megmozdult!

– Paratölgyerdő feketemágusa... – kezdte Yabagabb –... rettentően elvetemült, átkozottul aljas egy gazember volt... egy szörnyeteg! Gonosz tettei, ármánykodásai félelemben tartották Paratölgyerdő lakóit. Maga volt az átok. Léptei nyomán kiszáradt a fű, közeledtére elhervadtak a virágok, megsárgult leveleiket hullajtották a fák. A természet kiszípolozásából nyerte gonosz erejét; minden egyes varázslata, melyet önző és sötét praktikáihoz felhasznált, erdő-közönség és az ott élő lények, állatok, apró-pici szörnyecskék pusztulásához vezetett.

– Micsoda mocskos egy szemét állat volt ez a mágus! – szakította félbe Zaislo Yabagabb beszédét, és a képébe röhögött. Az alkoholista kocsmai verekedő számára nem itt kezdődött a gonoszság.

Yabagabb legyintett.

– Na, szóval! Csak keresztül akartam vágni az erdőn, hogy idejében odaérjek az areni játékokra, de az erdei népek szomorú sorsa annyira elkésért, hogy nem tudtam nemet mondani, felajánlottam segítségemet. Megígértem nekik,

hogyan beszélgetek az erdő gonosz urával, és megpróbálom jobb belátásra téríteni.

– Örülök, hogy van még olyan lény, akit foglalkoztat a környezet védelme – mondta Csibor. – Az ember megjelenése óta jelentős változások mentek végbe az őstermészet arculatában. Fontos, hogy ne haljon ki belőlünk a felelősségtudat. Örülök, hogy megpróbáltad jobb belátásra téríteni a mágust, ahelyett hogy megölted volna. Nyilván beszéltél neki arról, hogy kötelességünk gátat vetni a természet pusztításának, meg kell védeni a kiveszőben lévő növény- és állatfajokat, a gyönyörű és nélkülözhetetlen tájakat, erdőket, mezőket. Arról, hogy gondolnunk kell a jövőre, meg kell őriznünk a természet ősi értékeit az utókor számára. Erről beszéltél neki, ugye?

Behemor és Zaislo meglehetősen furcsán nézett a goblinra. Yabbagabb megvonta a vállát.

– Azt akartam mondani a paratölgyerdei mágusnak, hogy fogja vissza magát, ne varázsolgasson, mint egy eszement, és ne sanyargassa az erdő népét, mert úgy fejbe vágom a szögesbunkómmal, hogy ottmarad. A kultúrált társalgásból azonban nem lett semmi. A falusiak mondták, hogy meg se próbáljam, úgy sincs értelme. Hát felajánlottam nekik, hogy elűzöm. Erre viszont azt felelték, hogy hiába kergetném el, ahogy odébbállnék, visszajönne. No, akkor kérdeztem: mi a fenét várnak tőlem? Kórusban azt felelték, hogy öljem meg. Hmmm... húztam el a számat. Biztos, hogy rászolgált? Igen! – vágta rá egyöntetűen. A gyerekeiknek nem jön álom a szemükre, annyira rettegnek. A feketemágus szörnyűséges démonokkal paktált le, hogy hatalmát növelje. A termőföldek tönkrementek, a források kiapadtak, a jóságok elpusztultak, a fák elhaltak. Paratölgyerdő kezdett eltűnni a föld színéről. Na jó! – mondtam. – Legyen, ahogy akarjátok, megölöm a mágust! – mindig is könnyen befolyásolható voltam. – Idefelé jövet láttam egy tisztást közepén egy nagy öreg tölgyvel. Szaladjon hamar egy futár és tudassa Paratölgyerdő feketemágusával a hírt, hogy ott most azonnal meg akarok küzdeni vele.

Hatásszünetet tartott, majd folytatta:

– Rémisztő kinézete volt a mágusnak, testét démoni jelek, stigmák, tetoválások borították, bőre színe, mint az éjszaka, szemei fehér pontok, mint az éjszakában a csillagok, ujjai hegyes karmok garmadája. S léptei nyomán valóban elszáradtak a virágok. Áldott jó szívemre hallgatva megadtam neki az esélyt az életben maradásra, megpróbáltam jó útra téríteni, megmondtam neki, hogy ördögökkel szövetezni nem kifizetődő vállalkozás, hogy varázslataival tönkretesz a szép virágokat, hogy gondoljon az erdő többi lakójára is, hogy sokkal szebb szeretetben élni és így tovább. Beszédemmel annyira kihoztam a sodrából, hogy mérgében mindenféle démon és ördög nevét vette szájára. Mikor tombolása alábbhagyott, sötét, hideg szemével rámmeredt, kéjesen elmosolyodott, majd brutális támadóvarázslat kántálásába kezdett. Az Eleven rothadás börtönének sorait harsogta. E szadista varázslat hatására az áldozat leteleportálódik mélyen a föld alá, ott életben marad jó hosszú ideig; mozdulni

nem képes, örök sötétségben leledzik, testét férgek rágják – egyszóval nem kellems a varázslat célpontjának lenni. Hosszú szenvedés és halál vár rá... Na, ekkor már tudatosult bennem, hogy valamit elszámoltam az erőegyensúlyok felmérése terén. Emberek vagyunk, hibázunk. Viseljük tetteink következményeit. Viszlát élet! – mondtam magamnak flegmán. A paratölgyerdei feketemágus a befejező strófáknál járt, körülötte kiszáradt a rét, elhaltak a bokrok, felrepedezett a talaj, s a nagy öreg tölgy is megremegett, a varázslat elszívta belőle az energiát. Az elszáradt gyökerek nem tudták megtartani a faóriást, az öreg tölgy megadta magát az elmúlásnak, kidőlt, és hangos dőrejjel maga alá temette Paratölgyerdő feketemágusát. Egy darabig értetlenül álltam... a paratölgyerdei mágus kiütötte magát? A manóba! Ez nem semmi! Mennyi intelligencia és tapasztalás kellett hozzá, hogy kitanulja hatalmas varázslatait, elsajátítsa a mágia magasiskoláját, és mégis milyen ostoba volt, hogy olyan apróságra nem gondolt, mint az óriási tölgy. No, de tökmindegy! Az erdőlakóknak úgy adtam elő a történetet, mintha rettenetes varázspárviadalban győztem volna le Paratölgyerdő feketemágusát, és mindenki más is így tudja, csak ti ismeritek az igazságot. Remélem, megbízhatok bennetek, s nem mondjátok el senkinek sem, hogy mi történt valójában.

– Érdekes történet – mondta Behemor.

– A természet a rajta ejtett sebekért mindig bosszút áll – foglalta össze Csibor a tanulságot.

Zaislo csak röhögött, majd így szólt:

– Erről "a kis Yabbagabb legyőzi a nagy mágust" dologról nekem is eszembe jutott valami. Ez még akkor történt, amikor a hadseregben szolgáltam. Volt egy undorító zászlóaljparancsnokunk; mindig feszült volt, ideges, szigorú, állandóan pattogott, értelmetlen parancsokat osztogatott; röviden: ritka nagy barom volt, utálta is mindenki. Jót röhögtünk, amikor megölte egy szúnyog. Ahogy mondom: egy parányi, apró, kis szúnyog...

Zaislonak itt nevetésbe fulladt a mondanivalója, de hamarosan összeszedte magát, és folytatta.

– Fülledt nyári este volt. Négy hete gubbasztottunk fedezékeink mögött, szemben velünk a maiirok egyesített hada, jól kiépített erődítményrendszerük védelmében, jó másfélszeres túlerőben. Mi homokzsákokból, feldöntött szekerekből összeeszkábált barikádok mögé rejtőzve gondoskodtunk róla, hogy senki se juthasson ki az ellenség táborából. Senki se merete megtámadni a másik fél állásait, mindkét sereg az erősítésre várt. Élelmiszeradagjainkat a negyedére csökkentették, zsoldot több hónapja nem kaptunk, csak a vízzel felhígított bor volt az egyetlen vigaszunk, az egyetlen, ami elviselhetővé tette a végeláthatatlannak tűnő várakozást. A két sereg egymástól lőtávolon belül helyezkedett el, állandó volt a feszültség, az orgyilkos íjászok mindkét oldalon tucátjával szedték áldozataikat... Hátamat a homokzsákoknak támasztva ittam a savanyú lőrét, s éppen azon gondolkodtam, hogy kiváló fegyverforgató kalandozó harcos létemre, mi a rossebet keresek ebben a rohadt seregben,

amikor odakúszott hozzám mélyen utált zászlóaljparancsnokom, s kedvesen ordibálva oldalba rúgott, majd egy hosszú káromkodás kíséretében arra kért, hogy gyűjtsék köveket, melyekkel erősíteni lehet a barikád védelmét. Nyomban fel is pattantam, s nem kellett több fél percnél, már jöttem is vissza kezemben egy ménkű nagy kővel, hogy bezúzzam a mocsos fejét. Engem senki se rugdalhat büntetlenül! Ahogy ballagtam feléje, látom, hogy valami miatt rettentő mérges, s úgy szitkozódik, mintha az ördög bújt volna beléje, ráadásul kezével, mint egy eszelős, csapkod a levegőben. Akkor veszem észre, hogy egy pimasz szúnyog hozta ki a sodrából, megcsípte az orcáját és a bal karját, s nem képes elkapni, bárhogya is erőlködik. A szúnyog rászállt az orrára, megpróbálta lecsapni, de saját orrát ütötte meg olyan hévvel, hogy eleredt a vére. Ekkor már röhögtem. A szúnyog gondolt egyet, felrepült a magasba. A zászlóaljparancsnok akkor felugrott, utánakapott, aztán káromkodásával felhagyva visszahanyatlott fejében egy nyílveszővel. Ég áldja a maiir íjászok éles szemét és biztos kezét! Így volt képes egy röhejes szúnyog legyőzni a zászlóaljparancsnokot. Aznap egész éjszaka fetrengtem a röhögéstől, sőt az egész zászlóalj ezt tette, mikor elmeséltem közutálatnak örvendő parancsnokunk halálát. Még a dologhoz tartozik, hogy az ellenség nem tudta mire vélni táborunk szokatlan jókedvét, azt hitték, hogy az erősítés érkezteről kaptunk hírt... Hajnalban megpróbáltak kitörni! Mondanom sem kell, hogy mind egy szálíg elhullottak. Megnyertük a csatát.

– Hát ez kolosszális! – nevetett Yabbagabb.

A goblin csak a fejét csóválta.

Zaislo is vihogott, s a kocsma távoli végére esett közben a pillantása.

– Mi a nyavalyás rosseb készül ott rátámadni a törpékre? – kérdezte a többieket.

– Egy pokróc... vagy egy csuha? – hökkent meg a barbár.

– Nem, nem – hunyorított a goblin. – Ha jól látom, ez egy fekete halál. Egy veszélyes parazita, ami rátapadva áldozatára, úgy néz ki, mintha csuha lenne. Áldozata felett átveszi az uralmat, meggátolja az önálló döntéshozatalban, belőle nyeri táplálékát. Az áldozat teste fokozatosan elhal, kiszárad, s mikor már teljesen elhasználódott, a fekete halál új áldozat keresésére indul. E kreatúrák eldugott, elhagyatott helyeken tanyáznak, úgymint mocsarak vagy barlangok mélyén, romos várakban, s csak akkor keresik fel az emberlakta vidéket, ha új áldozatra van szükségük. Nyilván most is erről van szó. Hadd jegyezzem meg magunk között, a törpéknek semmi esélyük sincs, hogy legyőzzék a kreatúrát! A fekete halál szinte követhetetlen gyorsasággal támad, érintése speciális erejű, egyszerre mar és éget; továbbá fejlett védekező mechanizmussal rendelkezik, rendkívül ellenálló a varázslatokkal szemben, s csak mágikus fegyverekkel sebezhető. Valahol sajnálom a törpéket. Rá fognak ébredni, hogy mennyire hiábavaló lesz a küzdelmük. Ez szörnyű dolog. Amikor rádöbben az ember saját korlátaira, felismeri képességei határait, és látja, hogy nem rendelkezik elegendő

erővel, hogy teljesítse küldetését, az borzalmas szembesülés önmagával, a világ gonoszságával, és a sors igazságtalanságával...

A fekete lepel előre lendült. A hozzá legközelebb lévő törpét támadta. A törpe a földön üldögélt, hangosan szuszogott, észre sem vette, hogy veszélyben az élete. Elmélázott a zombi felett aratott győzelmén, s gyűjtötte az erejét a farkasember elleni harcra. Teljesen váratlanul érte a támadás. Ellenfele olyan gyors volt, hogy a törpe azt se tudta, mi és honnan sújt le rá. A fekete halál, mintha repült volna, végigsiklott a padlón, rávetette magát, körécsavarodott, akár egy óriáskígyó. A törpe gerince pillanatok alatt összeroppant. A szörnyeteg nem vesztegette az időt, levált áldozatáról, és újabb préda után nézett. Az összepréselt, szétzúzott csontú törpe füstölgő, savmarta, szétfolyó teste a földre hanyatlott mögötte.

A törpék felugráltak a földről. Nem akartak hinni a szemüknek. Újabb társukat veszítették el.

– Ballagarra, a Törpök Istenére, mi a vérvörös harcibalta ez!? – hörögte az egyik harcos.

Soha nem láttak ilyen kreatúrát. Bár tucatnyi sebből véreztek, és lábra állni is alig volt erejük, nekirontottak a vadul táncoló fekete lepelnek.

Foggal–körömmel küzdöttek.

Az egyetlen, ami tartotta bennük az erőt, hogy négyen voltak egy ellen. Az egyikük erősen kétmarokra fogva apró csatabárdját előreugrott, lecsapott a szörnyre. A fekete halál könnyedén félresiklott a támadása elől, majd meglódult a hátráló férfi felé.

Fejsze csattant a különös, selymes, fekete bőrön – eredménytelenül. A törpe kicsorbult fegyverére nézett, és rájött, hogy ilyen erővel akár egy várkaput is megpróbálhatott volna bezúzni, talán még arra is több lett volna az esélye. Nem képesek megsebezni ellenfelüket! Nem árthatnak neki.

A törpe elbőmbölte magát, és ahelyett, hogy megfutamodott volna, megszállott örültként vetődött a legyőzhetetlen szörnyetegre.

A fekete halál érzékelte, hogy valami a hátára került, és ez a valami lelassítja a mozgásban. Számptalan lehetőség állt rendelkezésére, ahogyan kivégezheti a törpét, ő ösztönösen a leghatékonyabb mellett döntött. Mintha a harcos apró rovar lenne egy húsevő virág közepén, úgy záródtak össze a fekete halál szirmai körülötte.

A csuha mindössze néhány pillanatig tartotta fogva áldozatát, a belsejéből kihallatszó borzalmas sikoly másodpercek alatt elhalt. A fekete lepel újra szétterült a földön, lesöpörte magáról a néhai törpe harcos maradványait, savmarta csontokat, koponyát, bűzös húscafatokat.

Aztán a fekete halál megindult a maradék három törpe felé, s úgy tűnt, addig nem hagy fel az öldökléssel, míg élő személy tartózkodik a fogadóban. Illetve

egynek azért kegyelmezni akart, annak, aki hordozója és eleven tápláléka lesz az elkövetkezendő hónapok során.

Schiza félelemtől remegő testtel hátrált a mészárszéktől. A törpéktől nem kérhetett segítséget társai védelmére, hiszen élet-halál harcot vívtak az ismeretlen szörnyel. Inkább nekik lett volna szükségük erősítésre.

Mikor a torkát mardosó félelem engedte szóhoz jutni, a pult mögött álló fogadósra kiáltott.

Grog és szolgálai végeztek az öltözködéssel. Mindegyikük mellvértben pompázott, kezükben pajzsot és különböző brutális fegyvereket szorongattak.

– Fogadós úr, segíts a társaimon!

Grog két tagbaszakadt embere kíséretében előmasírozott a pult mögül. A kocsma távoli sarkában tomboló farkasemberre nézett, majd a papnőre.

Intett a kezével a kidobóknak, hogy kövessék.

Schiza legnagyobb döbbenetére és mélységes elkeseredésére a fogadós nem Dragwarenek segítségére sietett, de még csak nem is a törpékére, hanem a pincelejáró felé indult.

Schiza őrzöngött.

– Meghálnak a társaim, ha nem ölitek meg a farkasképűt! Mire vártok!? Merre mentek!? Végezzetek vele!!! – parancsolta hisztérikusan, s nagyot toppantott mérgében.

Grog nem figyelt rá.

– Mindent csak sssszép sorjában. A farkasember éssz á fekete csuhá várhat – szürcsögte a fogai között. Kikerülte a dühöngő nőszemélyt, és a két kidobóval levágtatott a lépcsőn a pincébe.

– Gyáva, aljas népség! Meneküljtek csak! Bújjatok el a föld mélyén, akár a férgek!

Az életpapnőnek nem sok ideje maradt új segítség után nézni. Észrevette a távoli sarokasztalnál tartózkodó férfiakat. Nem akart hinni a szemének. Az asztal körül ülő négy vendég nyugodtan beszélgetett, jókat nevetett. Egyáltalán nem foglalkoztak azzal, mi történik körülöttük.

Túlordítva a csatazajt, segítségért fordult hozzájuk.

Ők azonban annyira belefeledkeztek társalgásukba, hogy fel se figyeltek rá. Láthatólag eszük ágában sem volt beavatkozni a dolgok alakulásába.

Schiza azon nyomban meg is gyűlölte őket. Bár nem tudta kifélek-mifélek, őszinte utálatot és megvetést érzett irántuk.

Mivel nem volt senki sem, akire számíthat, elszántan felkapott egy széket, hogy azzal állítsa meg a fenevadat, vagy legalábbis feltartóztassa, míg társai magukhoz nem térnek.

A farkasember széttárta hatalmas álkapcsát. Kibuggyanó nyála végigfolyt az állán. A tünde varázsló fejét vette célba, és már sorrendbe is állította leendő áldozatait. A tündét követte volna a fiatal kósza, aztán jött volna a

harcsabajuszos férfi. Ha velük végez, folytatásképpen a távoli sarokasztalnál ülő nevetgélő vendégeket szemelte ki áldozataiul.

Ekkor figyelt fel a feléje vágató Schizára. Magasba emelte óriási mancsát. Tudta, hogy egyetlen ütés, még ha nem is adja bele minden erejét, elég, hogy végezzen a nővel. Utána ráér foglalkozni a többiekkel.

Schiza bátran, hősiesen, de egyszersmind értelmetlenül rohant a halálba. Hiszen se megsebezni, se megállítani nem volt képes a farkasembert. Amit el tudott érni, az mindössze néhány másodpercnyi haladék a kalandozótársai számára.

Schizát önző, makacs lénynek tartották a többiek. Olyannak, aki mindig csak a saját érdekeit nézi, aki nem törődik mások véleményével, s ha mond valamit, annak mindig úgy kell történnie. Képes volt bárkit egy pillanat alatt egész életre meggyűlölni. Ha Schiza úgy találta, hogy a fogadó nem szimpatikus, akkor a csapat nem szállhatott meg abban az épületben. Ha Schiza fejébe vette, hogy véghez visz valamit, akkor bármilyen fontos küldetése is volt a csapatnak, félbe kellett hagyni, hogy papnőjük elképzelései szerint járjanak el. Ha Schizának ellenszenves volt valaki, elvárta, hogy a társaság se barátkozzon vele. Ha Schiza megkedvelt valakit, akkor mindenki barátságos kellett, hogy legyen az idegenhez. Emiatt sokan – akik nem ismerték igazán – ki nem állhatták az életpapnőt.

De az igazi jellem a nagy pillanatokban mutatkozik meg, olyanokban, mint ez a mostani.

Bármennyire is utálatos volt Schiza a társaihoz, szerette őket, olyannyira, hogy úgy érezte, képes értük föláldozni az életét. Tehetetlenül heverő, kiszolgáltatott barátaira és kíméletlenül megölt tünde harcostársára gondolt, s tudta, hogy mi a kötelessége. Önfeláldozás. Bosszú!!!

Tüzes, kemény arccal, villogó szemmel, megszállott hévvel futott, s amikor karnyújtásnyira volt a farkasembertől, akkor sem rettent meg, és nem lassított.

A farkasember vérszomjas, erőteljes vonítása hirtelen megszakadt, nyüsztésbe fulladt. Borzalmas fájdalom hasított a tarkójába. Felhagyott a támadással, és a nyakához kapott. Tarkójából egy tör állt ki. Megmarkolta, kihúzta a fegyvert, majd ordítva elhajította. Tenyerén felhólyagosodott a bőr.

Ezüstből kovácsolt fegyver!

A fenevad rémülten hátrált, majd körbe-körbe forgott a teremben, ismeretlen támadóját keresve. Nyakából sűrűn folyt a farkasvér.

A fiatal kósza összeszedte magát, és az elejtett tör után kapott. A farkasember meg akarta akadályozni, hogy elérje a fegyvert, de újabb ezüsttör fénylett fel a levegőben.

A rejtélyes gyilkos a szívére célzott.

A fenevad lábai megroggyantak, így a bal vállát érte a találat. A tör felkarcolta, összeégette a bőrét. Az elviselhetetlen fájdalomtól őrzöngve

bömbölt. Ráébredt, hogy a harc hevében megfedkezett valamiről illetve valakiről.

Az ismeretlen támadó, aki törökkel dobálta, nem volt más, mint a mennyezet sarkában rejtőzködő alak.

A vándor feltápászkodott a földről. A mécsesek fénye halványan megcsillant a kezében tartott nemesfémen.

A farkasember sziszegve hátrált. Aztán a menekülés mellett döntött. Fellökte az útját álló vándort és a székkal csapdosó nőt, majd a lépcsőhöz rohant. Hosszú vércsíkot húzott maga után. Felviharzott az emeletre. Eltűnt a lentiek szeme elől, csak fájdalmas bömbölése visszhangzott egy ideig.

A törpecsapat legnagyobb és legerősebb harcosa életében először félni kezdett. Elbizonytalanodott.

Lehetséges, hogy ellenfelüket, ezt a pokoli mozgású fekete leplet lehetetlen megsebezni?

Felmordult, minden erejét egyetlen, végső csapásra tartogatta. Utolsó támadásába – félelmetes erején kívül – beleadta száz év harci tapasztalatát és tudását. Vicsorgott, résnyire szűkült a szeme, vaskos karján kidagadtak az izmok, és lecsapott.

A fekete halál nem hátrált meg, még csak ki se tért, egyenest belerohant a lezúduló csatabárdba.

A fegyver nyele majdhogynem kettétört a rettenetes csapástól. De hiába volt a pontos támadás és a belevitt mérhetetlen erő, egy karcolás nem sok, annyit se tudott sebezni rajta.

A fekete halál rávetette magát.

A törpe felbömbölt. Elengedte a csatabárdját, pusztakézzel próbálta letépni lidércnyomásos ellenfelét. Sikított, jobbra-balra rángatta a leplet, fanatikus igyekezettel küzdött. A fekete halál egyre jobban körétekeredett, elnyelte, alig látszott ki belőle valami. Szörnyűséges erő nehezedett rá, csak elszánt makacosságának köszönhetette, hogy nem esett össze. Robusztus hordóteste egyelőre ellenállt. Bőrét szétmarta, összeégette a lepel. Amikor fájdalma elviselhetetlen méretet öltött, felhagyott hisztérikus rángatózásával, megregulázta magát, egy pillanatra megtorpant, hosszan, nagy levegőt vett.

A Törpök ősi Istenének nevét bömbölte – Ballagart kérte, hogy vesse rá haragosvörös lángoló szemét. Hogy az Isten ráemelte-e tekintetét vagy sem, nem lehetett tudni, de a törpök vezére úgy érezte, hogy igen, s ennek megfelelően cselekedett.

Óriási erőfeszítések közepette letépte magáról a fekete halált, és két asztallal arrébb hajította.

A fekete halál szinte földet se ért, ismét megindult a kimerült harcos felé.

A vezértörpe káromkodott, s remélte, hogy Ballagar több figyelmet nem szentel rá, mert ahogy összeégett, füstölgő bőrére nézett, kihunyta a küzdelem utolsó szikrája szívében. A harci szellemét, önmagába vetett hitét és legjobb

harcostársait veszített törpe csak a menekülésre tudott gondolni. Nem törődött hírnevével, hátrahagyta büszkeségét, és nem érdekelt, hogy hova rohan, csak el innen minél messzebb. Két társát hagyta magára, de nem érzett lelkiismeretfurdalást. Ha tovább harcol, azzal se ért volna semmit. Meghal, mint a többiek.

A maradék két törpe nemhogy meggorrolt volna vezetőjükre, hanem éppen ellenkezőleg, hálásak voltak tettéért.

Ugyanis a gyilkos kreatúra faképnél hagyta őket, és a társuk nyomába eredt.

A vezér hátranézett, és majdnem szörnyethalt félelmében. A lepel alig egy méterre volt tőle. Az előbb már volt szerencséje megismerni a fájdalmat, amit a lény érintése okoz. Érezte, hogy még egyszer nem lenne képes szabadulni a halálos ölelésből, és nagyon remélte, hogy erre nem is kerül sor.

Maga mögé hajigálva az asztalokat, székeket, közeledett a terem végéhez. Tudta, hogy a kocsmá vastag falát nincs ereje áttörni, hogy másodperceken belül meg fog halni, és tudta, hogy ha netalántán valamilyen csoda folytán mégis megmenekül, egy életen át rettegni fog a fekete szőnyegektől, lepedőktől és csuklyáktól.

A fal mellett a félhomályban három alak rejtőzött.

– Féleeeeeee! – ordított rájuk, mire azok kicsit arrébb léptek.

Bármennyire is lehetetlennek tűnt, megpróbálta áttörni a falat. Az, hogy kint tűzmágusok, papok és katonák serege várja, csöppet sem zavarta. Inkább robbantsa szét egy tűzgolyó, tépje szét egy villám, vagy végezzen vele egy tucat nyílveendő, minthogy másodpercekig emésztődjön élve a fekete lepel irtózatos, undorító álgyomrában.

Elszántan nekirohant a falnak...

A kocsmá megremegett. A fal megrepedezett, de ellenállt a rohamnak.

A törpe kótyagos fejével hátrahanyatlott, elterült a földön, s rövid időre eszméletét veszítette.

A sötétségben megbújó három vendég nem mozdult. Végigmérték a lábuknál heverő alakot, majd a sötét lepelre meredtek.

A fekete halál a borzalom, az ördögi erő, a gonoszság és a vég eleven megtestesüléseként magasodott följük. Mintha megnyúlt, megnagyobbodott volna. Hatalmasra nőtt. Úgy tűnt, egyszerre akarja elnyelni a három vendéget és a törpét.

A sötétségben nem lehetett kivenni az árnyék takarta alakok arcvonásait.

Az egyikük megtermett, túlsúlyos, jó másfél mázsát nyomó, albínó férfi volt, díszes selyemruhában. Mellette szorosan hozzátapadva, a karját átkarolva félmeztelen, törekeny fiú gubbasztott. Nem lehetett több tizenkét évesnél. Valamivel távolabb, úgy három lábra tőlük módos ember kinézetét keltő idősebb férfi állt karbatett kézzel. Fekete posztóból készült a teljes öltözet: szűk szárú nadrágja és testhezállóra szabott, derékig érő, állógalléros dolmánya. A dolmányon ezüstből voltak a gombok. Fekete csizmát viselt. Lábánál egy sötét zsák árválkodott.

A törpe hangos kiáltással tért magához, mintha rettenetes rémálomból ébredt volna. Szemét törölgette, hogy megszabaduljon a homloksebéből csordogáló csípős vértől. Próbálta visszanyerni látását. Elmosódott, homályos körvonalakat látott maga körül. Képtelen volt eldönteni, meghalt-e, és a túlvilágra került, vagy él-e még. Remélte, hogy meghalt, és nem kell ismét szembenéznie borzalmas ellenfelével.

Látása kitisztult. Lassan jobbra–balra forgatva sajtó fejét szétnézett a teremben.

– Hova tűnt? – kérdezte.

– Megijedhetett valamitől – válaszolta nyugodt hangon a fölé tornyosuló, talpig fekete ruhát viselő, idősebb férfi. – Elhagyta a kocsmát a belső kerthelyiségbe vezető ajtón keresztül.

A törpe hitetlenkedve, majd értetlenül csóválta a fejét. Méghogy az a bestia megijedt valamitől? Mi tudna egy ilyen szörnyeteget meghátrálásra készíteni? Badarság! Agyrém.

Tény és való viszont, a társai és ő még éltek, a fekete lepel pedig nem volt sehol.

A kocsmá szokatlanul csendesnek tűnt. Ebben közrejátszott az is, hogy a vendégsereg több, mint fele halott volt. Az ivóban csak Behemor, Csibor, Yabbagabb, Zaislo, a törpék, a kalandozók, a fal mellett csöndesen álldogáló három vendég, a sarokmennyezetnél rejtőzködő titokzatos alak meg egy kutya maradt. A két mélytörpe, a fogadós és a kidobóemberei a pincébe távoztak. A többi vendég az emeletre vagy a belső kerthelyiségbe menekült.

Szanaszét a teremben az asztalok és a padok alatt, néhol egymás hegyén–hátán megcsönkített, széttépett vagy éppen savmarta, szétégett tetemek feküdtek. A kibelezett hullák és az égett bőr szaga betöltötte az egész fogadót.

6.fejezet

Farkasvadászat

– Mitől van az, hogy a farkasembert csak ezüst sebzi? – érdeklődött Yabbagabb Csibortól.

A goblin szólásra nyitotta a száját, de Behemor megelőzte.

– Nem csak ezüst. Egyszer a saját pusztá kezemmel tép tem szét egyet.

– Én meg egyszer, mikor rám támadt egy ilyen vadállat, a fejem fölé emeltem, eltörtem a gerincét, aztán bedobtam egy gödörbe, és betemettem földdel. Közben vadul tombolt, de törött gerinccel mozgásképtelen volt – mondta Zaislo.

– Egy hét után furdalt a kíváncsiság, és érdekességképpen megnéztem, mi maradt belőle. Nem tudom, hogy szomjan halt-e vagy megfulladt, de elpatkolt a rohadt dögje!

– A protoplazmában képződő vegyületek metamorfózisa következtében... – kezdett bele Csibor a farkasemberek ellenállóképességéről folytatott esettanulmánya kifejtésébe, de nem folytathatta, mert egy dühös, harcias nőszemély lépett az asztalukhoz.

– Nem tudom, kik vagytok, és mit képzeltek magatokról... – ordított a képükbe Schiza, miközben kezével hevesen hadonászott a levegőben – ... de a viselkedésetek, amit tanúsítottatok, gyalázatos volt!

– Mit tanúsítottunk? – kérdezte Yabbagabb megszeppenve.

Schiza dühödten toppantott.

– Ne merészelj közbeszólni! Most én beszélek! Az égvilágon semmit se tanúsítottatok! Hagytátok meghalni az embereket, törpéket és mindenki mást! Fegyveretek van. Fegyverforgatók vagytok, és nem tettetek semmit. Semmit! Semmit, amikor a tünde kalandozótársam a halálát lelte. Nem tettetek semmit, amikor széttépte a farkasképű. Nyugodtan üldögéltetek, iszogattatok és nevetgéltek.

– Igaz is, elfogyott a piánk – jegyezte meg Zaislo.

Schiza az asztalra csapott, s mélyen Zaislo szemébe nézett. Szeme szikrákat szórt.

– Tünde társam halálát lelte, s neked van képed italról beszélni?!

Zaislo összehúzta a szemöldökét. Látszott rajta, hogy kezd dühbe gurulni.

Schiza folytatta:

– Tudni akarod a tünde társam nevét?!

Zaislo harákkolt, s válasz helyett a földre köpött.

– Timarkhausozarnak hívták! Jóságos, bölcs férfi volt. Szerette a természetet, szerette az embereket. Százhuszonnégy éves volt. S most halott! Százhuszonnégy év! Hol vagytok ti hozzá képest?! Semmik vagytok!

– A maga helyében nem beszélnek így, kisasszony – válaszolt Csibor rendkívül udvariasan.

Schiza azonban ismét az asztalukra csapott, és tovább kiabált magából kikelve, illetve továbbra is önmagát adva.

– Gyáva férgek, mit képzeltek magatokról?! Azt hiszitek, ha nem csináltok semmit, életben maradtok?

– Fogadalmat tettünk – válaszolta nemes egyszerűséggel Yabba gabb. – Nem avatkozunk semmibe.

– Szánalmas csürhe! – fröcsögte Schiza, és lesöpörte asztalukról az egyik kupát.

Zaislo ingerülten felhorkant...

Schiza nem hagyta abba.

– Nagyon remélem, sőt fohászok az Élet Istenéhez, hogy ti legyetek a következők, akiket elkap a farkasember vagy a fekete bőrű förmedvény!

– No, de hölgyem! Egy életpapnő nem használ ily csúnya szavakat. Maga sem gondolhatja komolyan, amit mond – szólt hozzá szelíden a goblin pap.

– ... ha majd a fenevad letépi a végtagjaitokat, vagy a fekete szörny beleégeti bélyegét a bőrötökbe, akkor rádöbbenek, hogy milyen jó lenne a segítség! Szánalmas, mocskos, züllött bagázs!

Zaislo – dicséretére válják – sokáig bírta, de itt elfogyott a türelme. Ahogy nem foglalkozott azzal, hogy nagyhatalmú ősmágus, harcos vagy szörny-e az ellenfele, ugyanúgy nem érdekelte az sem, ha az illető nő. Nem volt ő lovag vagy nemesember.

Fogta magát, fölállt a padról, hogy egy-két pofon után, nevelő jellegű fojtogatásban részesítse a szabadszájú hölgyeményt.

– Most már aztán elég legyen, befogod a pofád! – ordított rá.

Tekintetük ölni tudott. Mindkettejük arcát zabolátlan düh torzította el. Schiza állával egyvonalba emelte ütésre kész, ökölbe szorított kezeit.

Zaislo azonban, ahogy felállt a helyéről, és rálátása nyílt a kocsmára, felfedezett valamit.

– Ó, én ostoba lélek! – kapott a kobakjához, és néhányszor fejbe verte magát az öklével.

Amit észrevett, nem más volt, mint a söntésnél hagyott óriási hordó, benne a messze földön híres, zamatos tokelnaui vörössel.

– Minden szentekre mondom, hogy a fenébe feledkezhettem meg az ingyenborról! – rázta meg a fejét, s nem foglalkozott tovább az életpapnővel. – Átkozott kocsmáros! Rég elmúlt éjfél! Nem elfelejtette kiosztani az adagokat!? No, de az istenfáját, megbocsátok neki! Valóban jó ötlet volt várni a további porciókkal. Most már, Isten nyugosztalja szegény vendégtársaim lelkét, kevesebb felé kell osztanunk a bort. Sőt, mit szólnátok, ha négyen innánk meg?!

Válaszra se várva, faképnél hagyta a többieket.

– Még nem fejeztem be! Ne merészelj hátat fordítani! Azonnal állj meg! – toporzékolt Schiza.

Zaislo azonban nem törődött vele, a söntés felé rohant határtalan jókedvvel, félig-meddig táncolva, lendületes harci nótát dúdolva. A pult mögött meglátta véres széleskardját, mellyel nemrég a Talak nevű kidobóembert ölte meg valaki. Lehajolt érte, és úgy, hogy senki se lássa, visszacsúsztotta tokjába, majd a tok felső szárát eltakarta köpönyegével. Aztán előjött a pult mögül, s mivel a

kocsmáros nem volt sehol, úgy határozott, hogy kiszolgálja magát. Feldöntötte az óriási hordót, és az asztalukhoz görgette.

Schizának félre kellett szökkennie, hogy a férfi agyon ne nyomja a boroshordóval.

Zaislo készségesen teletöltötte mindenkinek a kupáját, ő maga pedig a hordó alá feküdt, úgy ivott. Az életpapnő folytatta haragos litániáját, de a kocsmai verekedő számára összemosódtak, és egyre távolabbról jövőnek tűntek szavai.

Az egyik törpe fájdalmasan felszisszent, miközben megpróbált eljutni az asztaláig. Törött sípocsonttal minden lépés nehezebbé esett.

Schiza felhagyott az értelmetlen szidalmazással, nem pazarolta több idejét a részeges alakokra. A sebesültek gyógyítására sietett. Először kalandozótársaihoz lépett, és megvizsgálta sérüléseiket. Megkönnyebbülten tapasztalta, hogy néhány apró karcolástól eltekintve jól vannak. Akkor a törpékhez futott, és közölte velük, hogy varázserejével meg fogja gyógyítani őket, már amennyire lehetséges.

A törpevezér először a maga és társai nevében visszautasította a segítséget, de Schiza hajthatatlan volt. Makacsságban felvette a versenyt bármelyik törpével.

A törpevezér végül fogai között morogva, zsörtölődve ráállt a dologra, bár ódzkodott a mágia mindenfajta megnyilvánulásától.

Az életpapnő kecses, puha kezével megérintette a harcos homlokát, és mágikus szavak kántálásába kezdett. Erősen koncentrált, minden papi hatalmát latba vetette. A sebek másodpercek alatt behegedtek, a törött csontok összeforrtak, a savmarta és megégett bőr gyógyulásnak indult.

A törpe először nem akart hinni a szemének. Nemcsak a fájdalom szűnt meg, hanem jóformán minden harc során szerzett sérülése begyógyult.

Résnyire szűkült, hitetlen, gyanakvó szemmel meredt a papnőre. Mogorván egy nyúlfarknyi köszönömöt dörmögött. Aztán olyat tett, amit még soha. Kezet nyújtott egy embernőnek, és bemutatkozott. Dragarnak hívták, Trollölő Dragarnak.

Schiza továbblépett, és meggyógyította a második törpét is. Egy pillanatra megsédült. A koncentrált mágia alkalmazása kimerítette. Letörölte homlokáról a gyöngyöző izzadságcseppeket. Alig állt a lábán, de összeszedte magát, és ellátta az utolsó törpe sebeit is.

A köpcös, puffadt gyerekarcú törpe rendkívül hálás volt, amiért a papnő meggyógyította. Arcáról mérhetetlen tiszteletet lehetett leolvasni. Úgy nézett Schizára, mint a Gondviselés Istennőjére. Át akarta ölelni a papnő izmos, hosszú lábát, de az utolsó pillanatban meggondolta magát, mert nem szerette volna, hogy Dragar emiatt lenézze. Valami köszönetfélét, úgy érezte, hogy mondania kell, ezért így szólt mély hangján:

– Ha nem lennél ilyen batár nagy, szívesen elvennék feleségül!

Schizát egy pillanatra ledöbbsentették és megbotránkoztatták a szavak. Aztán kedvesen elmosolyodott. Tudta, hogy egy törpétől ennél nagyobb bókot nem is kaphatott volna.

Most, hogy a törpék visszanyerték erejüket, és újra harcképes állapotba kerültek, a tettek mezejére akartak lépni. Éles vitába keveredtek Dragwaren csapatával a folytatást illetően. Schiza azt akarta, hogy illően helyezték el valahol a halottakat, míg sor nem kerül a temetésükre. Azonban hiába érvelt, erősködött, ez egyszer alulmaradt a többiek akaratával szemben. Egyhangúlag leszavazták, csak a kósza volt, aki tartózkodott.

– A halottaknak már nem sürgős – mondta Dragwaren. – Elhelyezésük várhat. Jelen pillanatban rengeteg fontosabb feladat vár ránk.

Nagy lélegzetet vett, majd folytatta:

– Meg kell találnunk a démonidézőt, és vissza kell szereznünk a törpeharcos szívét. Csak azzal lehet elűzni az érkező démont.

– Először talán a fekete leplet kellene valahogy elpusztítanunk! – mennydörögte Trollölő Dragar. – Amíg az a förmedvény a fogadóban van, nem lehet egy nyugodt percünk se!

A két törpe – fegyvereiket lóbálva – helyeselt. Mindegyikük bosszút akart állni elesett társaikért.

A sarokmennyezetnél megmozdult az árnyék, és fiatal férfi huppant a szétmarcangolt hullák, törött üvegek és bútorok közé. Guggolva érkezett a földre, semmilyen zajt nem csapva. Lassan felegyenesedett, és a vitatkozó társaság felé indult. Dragwarenék és a törpék csak akkor figyeltek fel a fekete bársonynadrágos, elegáns, sötét inget és fekete mellényt viselő fiatalemberre, amikor odaérve hozzájuk, megszólította őket.

– Hölgyeim-uraim, a farkasemberről se feledkezzünk meg, őt se tekinthetjük elhanyagolható ellenfélnek.

– Te meg ki vagy?! Honnan pottyantál ide? – dörrent rá Kavak, a harcsabajuszos harcos.

A fiatalember kihúzta magát.

– A nevem: Tifur! Elégedjete meg annyival, hogy én vagyok az, akinek köszönetet mondhattok, hogy még életben vagytok.

Értetlenkedő arcok meredtek rá. Tifur folytatta:

– Nyugodtan tartsd meg az ezüstit! – fordult barátságosan a kószához. – Legalábbis addig, míg meg nem ölitek a farkasembert.

A kósza bizalmatlan tekintete egyszeriben megváltozott; őszinte elismeréssel nézett az idegenre.

– Te hajigáltad az ezüstitöröket!? Akkor valóban hálásak lehetünk neked. Megmentetted az egész csapat életét. Mivel viszonzhatnánk?

– Mi sem egyszerűbb! Öljétek meg a farkasembert! Jelenléte zavar. Hogy könnyebb dolgotok legyen, még két ezüstitörrel szolgálhatok.

Azzal letette eléjük a fegyvereket.

A társaság ismét vitatkozni kezdett, hogy ki, mit és hogyan csináljon, mígnem Dragwaren mágiával felerősített hangján le nem csendesítette őket. Aztán összefoglalta az előttük álló feladatokat.

– Egy csoport felmegy az emeletre, és megöli a farkasembert. Addig Schiza varázslatokért imádkozik Istenéhez, mágikus kalapácsokat hoz létre, én pedig felkészülök egy olyan varázslat aktivizálására, mellyel rövid időre mágikussá tehetek egy fegyvert. Mire visszaértek az emeletről, készen lesznek a fegyverek a fekete lepel elpusztításához... Ne késlekedjünk! Mindenki tegye a dolgát.

Hamarosan egy kisebb csoport gyülekezett az emeletre vezető lépcső lábánál: Tifur, Dragar, Kavak és Dragar két törpéje. Tifur kivételével mindegyikük ezüsttört tartott a kezében. A fiatalember nem vett elő semmilyen fegyvert. Ő volt a társaság füle és szeme. Azt állította, hogy tíz méterről megérzi a farkasember szagát és meghallja halk szuszogását.

Egyelőre azonban a bestia hátrahagyott vére is elegendőnek bizonyult, hogy követni tudják.

Tifur lassú, megfontolt léptekkel, levegőt se véve elindult felfelé, nyomában a négy harcossal.

Dragwaren és Schiza leültek egy asztalhoz, és mély transzba merültek. Míg meditáltak, a fiatal kósza őrt állt. Sóvárgón nézett a távozók után, ő is szívesen ott lett volna, mikor végeznek a farkasemberrel. Dragwarent és Schizát azonban nem akarta egyedül hagyni. A papnő arcán földöntúli tekintettel, becsukott szemmel, némán imádkozott. A kósza elgyönyörködött angyali szépségében. Csak néha vette le róla a szemét, hol a lépcsők, hol a kerthelyiség ajtaja felé fordulva.

Nem messze tőle három vendég tartózkodott. A fekete posztóruhás, idősebb ember és a vézna kisgyerek szótlanul álldogált. A selyemruhás teljesen fehér bőrű fickó idegesen járkált fel-alá, de a gyerektől nem távolodott el.

A sarokasztal négy fős társasága békésen iszogatott.

– Azt hiszem, kezdek rohadni – jegyezte meg szórakozottan Yabbagabb, miközben a kezét forgatgatta. A tenyerén és a kézfejen sötét, amőbaszerű pontocskák növekedtek.

Behemor is megnézte a karját, és az ő bőrén is hasonló foltok voltak felfedezhetőek. Akár egy ló, mérgesen felprüszkölt.

Zaislo felkászálódott a hordó alól. Visszatornázta magát a padra. Társai képébe röhögött, aztán – észrevéve magán is a rothadás jeleit – ajkára fagyott a mosoly.

Csibor nagyot húzott a kupájából.

– Csak nyugalom, barátaim! Nyugalom a hosszú élet titka. Legkésőbb éjfélig megérkezik a pátriárka... ha mégsem, akkor majd én eltüntettem az átkozott rothadást! De most még korai lenne. Nem tud... hatjuk, hogy... Mit is nem tudhatunk?

Ivott még egy kortyot.

– Ja, megvan! Nem tudhatjuk, hogy mi fog még történni a mai napon. Nem akarom gyógyítóvarázslatokra elpazarolni az erőmet. Majd, ha biztosak leszünk benne, hogy nem fenyeget több veszély, illetve, ha a pátriárka mégse ment meg

bennünket, akkor majd én abszorbeálom a betegségeket. Nekem ez nem jelenthet gondot!

– Még egy pohár bort? – kérdezte Yabagabb.

– Igen, légy oly szíves – motyogta a goblin, és felé tartotta a kupáját.

Mintha csak egy festmény szereplői lettek volna, mozdulatlanul, kővé válva gubbasztottak a félhomályos folyosón. Tifur jó tíz méterre állt a többiek előtt, az elágazót és a nyitott szobákat kémlelte, s olykor-olykor állát felszegve, hosszan beleszimatolt a levegőbe. Egy idő után intett a harcosoknak, hogy közelebb jöhetnek. Kavak és a három törpe hiába próbált a legnagyobb csendben lopakodni, valamilyen zajt mindig csaptak. Hol egyikük, hol másuk alatt reccsent az öreg deszkapadlózat. Néha egy fegyver csörrent meg, vagy egy lélegzetvétel sikerült túl hangosra.

Tifur ismét leállította őket, és egyedül ment tovább. Ő nem csapott semmilyen zajt. A vérnyomok eltűntek, így csak taláломra ment tovább. Hirtelen megtorpanásra készítette valami apró, halk motoszkálás. Egy átlagember nem lett volna biztos, hogy valóban hall-e valamit, vagy csak a képzelete játszik vele. Tifur azonban nem volt átlagember. Még nagyon fiatal volt, de a szakmában mindenki ismerte a képességeit, és tudták, ha a fiú megéri a kellő kort, Karavan orgyilkos céhének nagymestere lesz belőle.

Tifur óvatosan belépett a félig nyitott ajtón, és hallására, látására hagyatkozva elindult a sötét szobában. Érezte a farkasember szagát, de nem volt képes eldönteni, hogy a szörny a helyiségben tartózkodik-e, vagy odébbállt. Megint meghallotta a halk neszeket. Most közelebről. Hogy a farkasembertől vagy valami mástól származtak-e, azt azonban nem tudta. Nem volt ijedős fajta, nem volt olyan, aki megrémül a saját árnyékától. Lassan araszolt előre, készen a villámgyors menekülésre, ha a szükség úgy hozza.

A sarokban egy szekrény állt, alóla jöttek a zajok.

Tifur fülelt, és rájött, hogy a szekrény alá bújva egy ember kapkod idegesen levegő után.

A harcosok a szoba felé közeledtek. Az egyikük mécsesét tartott maga elé. A lobogó láng fénye beszűrődött a nyitott ajtón keresztül. Bent félhomály váltotta fel a sötétséget.

– Bújj elő, nem bántalak! – mondta halkán az orgyilkos.

A szekrény alatt gubbasztó, remegő férfi azonban nem mozdult. Arcát eltorzította az iszonyat, ajkai kiáltásra nyíltak, de a torkát elszorító félelem miatt mindössze gurgulázó nyöszörgésre tellett tőle.

– Nyugodj meg! Nem kell félni! Nincs mitől tartanod! – próbálkozott ismét.

A férfi, ha lehet, még beljebb préselte magát a bútor alá.

– Nincs mitől tartanod, nem vagy veszélyben!

Alighogy kimondta e szavakat, elbizonytalanodott. Valóban nincs veszélyben? – tette fel magában a kérdést, aztán remegés futott végig a testén.

Rádöbbsent, hogy a rejtőzködő vendég nem tőle fél, hanem valaki mástól. Az orgyilkos megérezte, hogy a háta mögött áll ez a valaki.

Sokan pánikba estek volna e felismeréstől, sokan megfordultak volna, hogy megbizonyosodjanak balsejtelmükről, és ezáltal értékes pillanatokat veszítsenek; sokan mozdulni se lettek volna képesek.

Tifur biztos volt benne, hogy a farkasember tornyosul föléje hangtalanul. Nem mérlegelt, az ösztöneire hagyatkozott. Ahogy megmozdult, és megfeszültek az izmai, a bestia felhőrgött mögötte, és álkapcsával feléje kapott.

Tifur felugrott a szekrény tetejére. A robusztus farkasember túlságosan nehézkesen, lomhán mozgott ahhoz, hogy támadása célt érjen. De az orgyilkos még korántsem örülhetett.

A bestia mindkét kezével megragadta a szekrényt, azzal a szándékkal, hogy a szoba távoli falának vágja.

Ekkor rontottak be Kavak kíséretében a törpék. Háromszor kisebbek voltak a farkasembernél, mégis oroszláncként vetették rá magukat ellenfelükre. Bár kedvenc fegyvereiket – a kalapácsokat, fejszéket, csatabárdokat – nem használhatták, az ezüstitőrökkel is ügyesen elboldogultak. A fekete halál az előző csatában szégyenletesen elnászpángolta őket. Sikerélményre vágytak. Most megvolt a lehetőség rá, hogy helyreállítsák sértett önérzetüket. Úgy tekintettek a farkasemberre, mintha csak egy bemelegítőgyakorlat lenne az igazi küzdelem előtt. Lélekben már a fekete lepellel harcoltak.

A farkasember kitépett egy húscsapatot az egyikük vállából, a másikonak mély barázdákat vágott az arcára, de a fejét letépni nem tudta. Harapását ugyancsak elvétette, Kavak hátraugrott a hegyes fogak elől.

A törpék futkároztak, forogtak, pörögtek, hasra- és hanyattvágódtak, fölkeltek, bukfenceztek, és közben el nem mulasztottak egyetlen lehetőséget sem, ha alkalmuk nyílt rá, hogy megsebezzék a bestiát. Ezüstitőrök fúródtek a vadállat lábába, térdébe, ágyékába, veséjébe és gyomrába – följebb nem értek fel a törpék. Bár egyszer, amikor az egyikük után kapott az álkapcsával, Trollölő Dragarnak sikerült a mellkasán is sebet ejtenie.

A farkasember úgy vonított, mint egy igazi farkas. A törpék pedig úgy csaholtak körülötte, akár egy döglődő, tehetetlen állatot marcangoló hiéna farka. A farkasembert annyira lefoglalták a törpék, hogy későn figyelt fel Kavak mesteri támadására.

Az ezüstitőr a szívébe fúródott!

Egetrengető bömbölés hagyta el a torkát. Látása elhomályosult, összefolytak a szoba képei. Még küldött két támadást mancsaival Kavak felé, eredménytelenül, aztán térdre esett. Utolsó erejével kiszakította vérző mellkasából a halálos fegyvert, majd megremegett, és hanyattesett. Mikor földetért, már nem élt. Igazából jó ideje halott volt. Lassan kezdett visszaváltozni. Újra emberi alakját öltötte fel.

Kavak elégedetten pödörgette harcsabajuszát. Akkor szokta ezt tenni, ha valamiért különösen büszke volt magára. Jóleső érzés töltötte el, hogy sikerült

megbosszulnia Timarkhauszar halálát. Öröme csak akkor hagyott alább, mikor tekintete a halottra esett.

A néhai farkasember arca mérhetetlen megkönnyebülést, hálát tükrözött.

7.fejezet

A Sárga Kígyó titka

A fogadó sarkában, a kandalló falánál heverésző kutya feltápászkodott, négy lábra állt. Elhaladt a részeg alakok mellett.

– Te, ez nem a farkasember? – rötyögött Csibor.

– Nem, ez egy kutya.

– Ici–pici kutyuli mutyuli! Éhes a kutyuli mutyuli? Goblin bácsi ad neked hamit, kutyuli – gügyögte Csibor, és kotorászni kezdett a cuccai között.

– Szerelem első látásra! – röfögte Zaislo. – A kutya és a kutyaképű goblin. Milyen megható! Mindjárt elhányom magam.

Yabagabb úgy látta, hogy lemaradásban van italozás terén az asztaltársaihoz képest. Gyorsabb iramban kezdte vedelni a tokelnai vöröset.

A goblin egy druida varázsbogyót bányászott elő batyujából, amit még a fogadós szolgált fel neki vacsorára. A kutya elé hajította.

Az állat láthatólag nem akart tudomást venni a társaságról, de mikor észrevette, hogy mivel próbálják megetetni, elkerekedett a szeme. Közelebb hajolt a bogyóhoz, megszaglásztta. Jó nyomon járok – gondolta. Fölnézett az asztalnál ülő négy alakra.

Yabagabb lehajolt hozzá, és felkapta előle a varázserejű bogyót.

– Nehogy megedd, túl értékes kutyaeledel lenne! Meg aztán, ki hallott már vegetáriánus kutyáról? – mondta, és eltette magának a bogyót.

A kutya komor képpel vizslatta.

– Ne légy dühös! – vigasztalta Yabagabb. – Ha mindenáron csodabogyóra vágysz, beszélj a fogadóssal. Csibornak is ő szerezte.

Szóval a fogadósé a bogyó! Akkor ő kell nekem – döntötte el a kutya, és elindult lefelé a pincébe a Sárga Kígyó tulaja után.

– Okos egy kutya – jegyezte meg Behemor, és részben igaza volt. Valóban okos volt, de nem kutya...

A két mélyföldi törpe serényen dolgozott. Faji adottságaiknak köszönhetően meg tudták állapítani, hogy milyen mélyen tartózkodnak a földfelszín alatt, merre omlásveszélyesek a járatok, és nem utolsósorban, hogy hol érdemes elkezdni a kijutáshoz szükséges munkálatokat. Végigtapogatták a terméskőfalat, külön figyelmet szentelve minden egyes repedésnek.

A fogadó egy pontjánál megtorpantak. Mindkettőjüknek ugyanaz volt a megérzése: a fal mögött úgy egy láb távolságra üres tér helyezkedik el, ami lehet természetes barlang, terem vagy akár egy másik folyosó.

A két törpe egymásra nézett. Nem váltottak egyetlen szót se. Biccentett az egyik, a másik meg rábólintott, s – csákányaikat szorosán kétmarokra fogva – nekiestek a falnak. Kopácsolásuk zaja végigvisszhangzott a folyosón. Szótlanul dolgoztak. Az utóbbi órákban ugyanis minden beszélgetésük vitatkozásba, veszekedésbe, szitkozódásba, s majdhogynem verekezésbe torkollott. Dühösek voltak, mert már régen el kellett volna hagyniuk Karavant. Ha tartják magukat a tervhez, s nem rekednek a Sárga Kígyóban, akkor mostantájt érkeztek volna

meg a Déli Összekötő Gabonaúton Piarébe. Onnan csak fél napi járó földre lett volna meggazdagodásuk záloga, álmaik kincsesbányája.

Nem tudták kiverni a fejükből, hogy míg ők itt törik a követ, s fejük felett mindenféle örült alak öli egymást, hozzájuk hasonló mélytörpék szeretett aranybányájuk falát döngetik. Az idegesítő gondolat még elszántabb, még gyorsabb munkára sarkallta őket. Kövér izzadtságcseppek peregtek le porlepte arcukról. Pihenőt nem tartottak. Munkájuknak rövidesen meglett az eredménye. Rést ütöttek a falon, amit rögtön tovább tágítottak. Hamarosan akkora lett, hogy keresztül tudták préselni magukat rajta.

A mélyföldi törpék – hőlátásuknak köszönhetően – jól tájékozódtak a sötétben, nem volt szükségük fáklyára, hogy lássák, mire bukkantak.

Nagyra kerekedett a szemük.

A helyiségben – ahova jutottak – méteres karók emelkedtek ki a földből egymástól fél láb távolságra. A terem alját faltól–falig betöltötték.

A törpék hátán végigfutott a hideg. Voltak karók, melyek nem üresen árválkodtak. Felnyársalt emberek, törpék és tündék lógtak le róluk. Régóta halottak lehettek. Többségük ruhafoszványok tarkította csupasz csontváz volt. Mások éppen csak rothadásnak indultak. S volt egy, ami attól eltekintve, hogy négy dárda állt ki a hátából és egy a fejéből, teljesen épnek látszott. Ő lehetett a legutolsó áldozat. A mongori druidák fehér köntösét és zöld palástját viselte. Középkorú férfi volt.

A törpék felnéztek a magasba. A mennyezet tíz méterre lehetett a fejük felett. Négy csapóajtót láttak a plafonon. Azon keresztül zuhantak le a vendégek a hegyes karókra.

A törpék kiváló föld alatti irányérzéssel rendelkeztek, így mindketten halálbiztosak voltak benne, hogy felettük a Sár ga Kígyó földszinti vendégszobái helyezkedtek el.

A két bányász meghökkenően egymásra nézett. Tanácstalanul álldogáltak.

– Karócsapdák a fogadóban – morogta az egyik.

– Lenne egy-két keresetlen szavam a kocsmároshoz! – így a másik.

– Nossssszá rájtá! – szólalt meg mögöttük valaki.

A törpék rémülten megfordultak, és egyáltalán nem örültek annak, amit láttak.

A kocsmáros és két kidobóembere állt velük szemben. Mindegyikük mellvértben, fegyverekkel a kezükben.

– Nem figyelmeztettelek benneteket, hogy ne jöjjetek ide le!? – ordított rájuk Grog, nyílpuskáját egyszer az egyikre, másszor a másokra szegezve.

– Mit jelentsen ez, fogadós?

– Vák vágy, törp? Vágy ennyire ostobá?

A törpék felemelték csákányaikat. Majd így szólt az egyikük:

– Ha hagysz békében elmenni bennünket, vagyishogy engeded, hogy kiássuk magunkat, időben odaérünk az új aranylelőhelyünkhöz, s így nagy vagyonhoz juthatunk. Cserébe ígérem a magam és a társam nevében, hogy nem jelentjük a

városőrpáncsnoknak a látottakat. A Sárga Kígyó titka köztünk marad! – ajánlotta a törpe.

Grog arcán sunyi mosoly áradt szét.

– Ecssz igazán nágylelkű ajánlást résszedről! De á városőrpáncsnok saját magá ölné meg titeket, há elmondánátok neki, ámit láttátok. Ugyánissz ő is legálább ányirá benne ván, mint én! Illő tiszteletdíját físszettek neki. Ássz pedig, hogy á csápóájtós ágyákkal néhá-néhá megölök egy-két idegent, válóban kössztünk fog márádni. Erre jómágám tudom á legjobb megoldást – mondta viczorogva, és meghúzta nyílpuskája ravaszát.

A nyílveaszó a törpe torkába fúródott. A mélyföldi véres köpetet hörögve nyöszörgött valami olyasfélét, hogy mi lesz nélküle az aranybányájával, aztán összerogyott. Mire földetért, meghalt.

Több se kellett a társának. Egy ideig zordan nézett a fegyveres alakokra, majd csákányát meglendítve előrerontott. A veszélyes szerszám elöl ahányan voltak, annyi felé ugrottak.

A mélyföldi nem vesződött vele, hogy visszarántsa a csákányt, elengedte, és hagyta, hogy nekivágódjon az egyik kidobónak. Aztán átvette magát a résen, és elrohant.

– Kápd el! – kiáltotta Grog a szolgájának, és ő maga is a mélytörpe után vetődött, de előtte odaszólt a sebesült kidobónak, hogy mielőtt követné őket, takarja el valamivel a rést.

A mélytörpe keresztülfutott a folyosókon és borostermeken. Apró termete miatt fele olyan gyorsan rohant, mint az emberek. Ha egy kicsivel többet kellett volna futnia, üldözői utolérík. Hirtelen egy kutya ugrott eléje. Alig tudta kikerülni. Felszaladt az ivóhelyiségbe vezető lépcsőn. Háta mögött Grog és a szolgálja közeledett fegyvereiket lóbálva.

Nem tartózkodtak sokan a kocsmában, de a törpét megnyugtatta a vendégek jelenléte: a békésen iszogató asztaltársaság, a meditáló kalandozók, és a csöndesen álldogáló vendégek. Megállt.

– Gyilkos fogadás! – lihegte levegőért kapkodva, majd elismételte e két szót egymás után legálább hétszer.

Grog feltűnt a pincelejáróban. Úgy nézett ki, esze ágában sincsen lelassítani. Láncosbuzogányát megpörgetve a törpe felé csörtetett. Nem vesztegette az időt, lendületből csapott le rá.

A mélyföldi védekezőleg maga elé rántotta kezét, és azt ordította, hogy rablógyilkos, aztán a fémgolyóbis szétloccsantotta a koponyáját.

Grog fellélegzett, elégedetten szemlélte művét.

A sarokban tivornyázó részeg vendégek fel se figyeltek a történtekre, annyira lefoglalta őket az italozás.

A három szótlanul álldogáló alak se mutatott semmilyen reakciót. Se meglepetést, se megrökönyödést. Továbbra is némán követték figyelemmel az eseményeket.

Dragwaren mélyen koncentrált, nem tért magához a meditálásból.

Schiza imádkozott, lelke máshol járt.

Egyedül a kószát döbbsentették meg az események. Fegyvere markolatán nyugtatva kezét, közelebb lépett a fogadóshoz.

Grog eltette láncosbuzogányát.

– Nyugodj meg, vándor! Ne vonj le elhámárokodott követkessztetést. Elmondom, mi történt...

– Mondd!

– ... Á... á mélytörpék ki ákárták ássni mágukát á kocsmából, hogy elérjék áranybányájukat, mielőtt máss fossztáná ki. Én éss ássz embereim megákádályosssztuk esszt, mire ók teljessen elvessztették á fejüket, éss nekünk esstek á csákányáikkál. Nem tehattünk másst, védekecssztünk. Jogosss önvédelem volt, ámit tettünk!

– De ó menekült előletek – mutatott a földön heverő betört fejű törpére.

A fogadós megdörzsölte halántékát. Kezdet nem tetszeni neki a férfi okvetetlenkedése.

– Túl nágy volt á kockázat. Á két törp megsszállott volt, mindenképp el ákárták hágyni á Sárgá Kígyót. Ássz egyetlen bisssztos módszert álkálmásssztám, hogy essz ne történhessen meg. Há esssz á pénsssssóvár tetű népsség kijutott volná, rászábádították volná sszeretett ssszülő városomrá á rágályt. Micsodá áláváló mocskok ásssz ilyenek? Képessek lettek volná pussztán ányági jávákért embertárssáik hálálát okosszni! Hogy lehetnek válákkik ennyire lelketlenek?! Sssose érttem, és nem iss fogom megérteni. Mi kell, hogy idáig ssüllyedjen váláki?

Szótlanul állt, és szánakozva ingatta fejét.

– Ámit tettem, megtettem. Mást nemigen tehettem volná. Vállalom á felelősséget ássz Igássszság Issztene éss á városórpáráncsnok előtt – mondta, és próbált komoly képet vágni, de szája halvány mosolyra húzódot.

Ártatlanságáról és cselekedete helyességéről nem sikerült meggyőznie a kószát.

– Mintha a törpe utolsó szava az lett volna feléd, hogy rablógyilkos. Javíts ki, ha tévednék.

Grog hüvelykujjával az állát dörzsölve elgondolkozott.

– Nem, nem tévedssz, tisssztelt vándor. Válóban esszt mondhattá. Essz iss csák ásssz igásszoljá, hogy megszállották éss teljessen örültek voltak. Nyilván ássz á téveszméje volt, hogy ássz áranybányájára fáj á fogám, s ásszért ákárom megölni. De esszt már sssose tudjuk meg.

– Elég lett volna megköözni – sóhajtott a kósza, aztán legyintett, jelezve, hogy nem érdeklí tovább az eset. Sokkal fontosabb dolgok jártak a fejében. Kavak és a törpék még nem érkeztek vissza. Talán már nem is élnek. Lehet, hogy hamarosan ó is meghal és Dragwaren, meg Schiza is. Lehangeló gondolat volt, mely mélységes szomorúsággal töltötte el szívét. Eleven rothadás,

vérengző farkasember, halálos lepel, gyilkos kocsmáros, elpusztíthatatlan démon... te jó ég! Hova került?

A kidobóember fájó sebét tapogatta. Hangosan felszisszent. A bőr csúnyán elszíneződött, ahol a törpe csákánya eltalálta. Belső vérzése volt, és legalább két bordája eltört.

Összeszedte magát, és a hordókhöz bicegett. Megragadott egy üreset, erőlködve lelökte az állványzatról, és a falon tátongó rés felé görgette.

– Mit nézel, nyamvadt eb!? – mordult rá a rés előtt bámészkodó kutyára. – Mindjárt a te bordáid is eltörnek, ha nem kotródsz arrébb!

A kutya leemelte tekintetét a karókon lógó druidáról, és vészjósló morgással a kidobóember szemébe nézett.

– Nem mész innen, rusnya dög! – förmedt rá ismét, s emelte a bakancsát, hogy belerúgjon.

A kutya fűrgén félreugrott a lába elől. Aztán átalakult!

A kidobóember nem akart hinni a szemének. Alig tíz másodperc alatt az állat helyén egy fehér leplet és zöld palástot viselő druida állt. Szinte teljesen úgy nézett ki, mint a karón lógó társa.

– A nevem Floraus testvér, a Csillagos Éj Druidarend tagja. Legalább annyi fáradságot vehettetek volna, hogy eltemetitek szegény Benetius testvért – korholta a kidobót érzelemmentes hangon, aztán szélesebb léptekkel elindult feléje.

Kezei helyén óriási, rettenetes tigriskarmok nőttek, ruhája alatt bőre fakérgekeménységűre vastagodott. E védelmező varázslatra nem is lett volna szüksége. Olyan gyorsan csapott le áldozatára, hogy annak annyi ideje sem maradt, hogy előrántsa fegyverét, vagy hogy a félelemtől és a fájdalomtól elüvöltse magát. Floraus atya tigriskarjának egyetlen határozott suhintásával letépte a fejét...

8.fejezet

A fekete halál

Lassan összegyűltek az ivóban a túlélők.

Visszatértek a győztes farkasvadászok nyolc vendég társaságában. Ők ez idáig az emeleten rejtőztek. A törpék eldicsekedtek a farkasemberrel vívott hősiességéről. Már alig győzték kivárni, hogy megkapják varázsfegyvereiket, és a fekete lepel ellen indulhassanak.

Közben a kutya is feltűnt a pincelejáróban. Ráérősen egy asztalhoz baktatott, és leheveredett. Megjelenése senkit sem érdekelt.

Schiza és Dragwaren majdhogynem egyszerre végeztek a meditálással.

– Megöltük a farkasembert! – verte a mellkasát az egyik törpe.

– Sokat szenvedett a halála előtt? – kérdezte Schiza, és remélte, hogy a válasz igen. Timarkhauszar gyilkosának sokat kellett szenvednie.

– Szánalmasan nyűszített, mikor ráébredt, hogy számára eljött a vég. Hosszadalmas kínhalált halt – hazudta Kavak, mert ismerte már, milyen az, ha életpapnője elégedetlen valamivel. – Úgy küzdöttek a törpék, mint akik megvesztek. Nem lettem volna a farkasember helyében!

A törpeharcosok büszkén kihúzták magukat, és helyeslően bólogtak.

– Most viszont már társaink gyilkosát mennénk felaprítani! – harsogta Trollölő Dragar. – Elkészültek-e a varázsfegyverek?

Schiza válasz helyett mágikus erejű mondatokat kántált.

A varázslat hatására három átlátszó, halvány fényel pislákoló harcikalapács jelent meg. Mozdulatlanul lebegtek a föld felett.

– Nyugodtan fogjátok meg! – bízta őket a papnő.

A törpék nem mutattak nagy hajlandóságot. Vonakodva engedelmeskedtek. Dragar érintette meg elsőként tömzsi, szőrös mutatójával a kísérteties fegyvert, aztán gyorsan visszarántotta a kezét.

Schiza mosolygott.

– Bátorság, nagy harcos!

– Nem félek! – morogta dühösen a törpevezér, és hogy szavait igazolja, elszántan megragadta a fegyvert.

Nem érzett semmi szokatlant. Olyan volt, mintha igazi kalapácsot tartott volna a kezében.

– Próbáld ki! – parancsolt rá az egyik harcostársára, s átadta neki. A törpe elégedetten forgatgatta.

Társai magabiztosságán felbuzdulva a harmadik törpe is elvett egy kalapácsot.

– Kinek a fegyverét tegyem rövid időre mágikussá? – kérdezte Dragwaren.

A törpe vezér egyből rávágta, hogy az ő csatabárdját. Ellenvetés nem volt, ezért a tünde varázsló néhány mágikus szó mormolásával és kezének furcsa mozdulatával elvégezte a szertartást.

Dragar kis híján elejtette a csatabárdot, mikor hirtelen halványzöldes fényaura vette körül a fegyvert.

– Biztos, hogy hatásos a fekete okádék ellen? – kérdezte bizonytalanul.

– Biztos csak a halál, de talán még az se. Fogd a fegyvert, aztán próbáld ki magad!

Dragwaren válasza nem nyugtatta meg a törpevezért.

– Maradt egy harcikalapács. Ki tart a törpékkel? – kérdezte a varázsló.

– Majd én! – szólt Schiza.

A kósza egyből ellenkezni próbált.

– Túl veszélyes, Schiza! Kérlek, gondold meg! Menjen inkább, Kavak! Bízunk ezt a harcosokra!

– Én varázsoltam a harcikalapácsot. Értek annyira a használatához, mint bármelyik fegyverforgató. Igenis, hogy megyek! Különben se mondd meg, hogy mit tegyek! Kinek képzeled magad!? Nem vagy az apám. Elegem van belőle, hogy állandóan a nyomomban lihegsz!

A kósza sóhajtott, és így felelt:

– Nem érdekel. Ha te méysz, én is megyek.

– Nincs is varázsfegyvered! – nevetett a képébe Schiza, gúnyosan.

– Majd, ha meghaltál, elveszem a fegyvered – mondta zordan a kósza.

– Míg társaink a fekete lepel ellen indulnak – kezdte Dragwaren – mi se vesztegezzük haszontalanul az időt! Tovább kell keresnünk a törpe szívét. Folytathatjuk a motozást, fogadós uram?

– Vagy előtte meg akarsz ölni még valakit, fogadós uram? – kérdezte a kósza. Felhívta társai figyelmét a földön heverő halott mélytörpére, és beszámolt néhány szóban a kocsmában történekről.

Grog gyilkos pillantást vetett rá, aztán nemes egyszerűséggel azt mondta:

– Városssunk érdekében tettem.

Dragwaren gyorsan ismét átvette a szót.

– Most ezzel ne foglalkozzunk! Fontosabb feladatunk van. Kutassuk át először a halottak felszereléseit. Hátha a démonidézőnk a farkasember áldozatai között van. Ha ott nem találjuk, jóformán tucatnyian, ha maradtunk. Pillanatok alatt végzünk a motozással.

A két csapat elköszönt egymástól. Schiza, a kósza és a törpék a fekete halál ellen indultak. Dragwarenék sok sikert kívántak nekik, arra kérték őket, hogy vigyázzanak magukra, legyenek óvatosak, és térjenek vissza épségben.

– Jó tombolást! – kiáltott a törpék után harcsabajuszos Kavak, mikor a belső udvarra nyíló ajtón keresztül elhagyták a termet. – Nektek pedig jó veszekedést és egymás agyára menést! – kiáltotta Schizának és a kószának.

Aztán Dragwarennel, Groggal és a kidobóemberrel megkezdték a széttépést, szétmarcangolt, kifolyt belü, megcsonkított, gyomorkavaró bűzt árasztó hullák között a turkálást. Nála és a társaiért aggódó tünde varázslónál csak a fogadós volt gondterheltebb.

Volt is rá oka.

Az csak kicsit nyugtalanította, hogy a pincében hátrahagyott szolgája még nem tért vissza – mindig is lassan végezte a dolgát. De amit kapni fog tőle, azt egy életre megemlegeti! Jobban aggasztotta, hogy mi történhetett Talakkal. Kidobóemberét valaki hátba szúrta a mellékhelyiségben. Az biztos, hogy nem a

farkasember és nem is a fekete lepel volt a tettes, ők nem használtak volna fegyvert. De akkor ki lehetett? És miért ölte meg?

Hirtelen gondolattól vezérelve a pulthoz szaladt, hogy ellenőrizze, megvan-e a gyilkos fegyver.

A széleskard nem volt sehol.

Meglepődését nem mutatta ki, ügyesen palástolta. Valaki elvitte a fegyvert. Ha a gazdája volt olyan botor, hogy visszavette magához, akkor a motozás során a nyomára bukkannak, és leleplezik. Ejh, ha minden ilyen egyszerű lenne! De az életben nem minden ilyen könnyű. Kár volt a vendégek szeme láttára megölnie a mélytörpét. Persze nem tehetett mást. Nagy bajban lett volna, ha a mélyföldinek sikerül kifecsegnie a Sárga Kígyó titkát. Igazán akkor lenne csak nyugodt, ha rajta és az emberein kívül a karantén végére senki se maradna életben a fogadóban. Meg kellene ölnie minden vendéget, aztán ráfogni a farkasemberre vagy a fekete lepelre. Igen, ezt kell tennie! Egy alkalmas pillanatban végez az összes vendéggel. Bár közöttük van néhány meglehetősen tapasztalt kalandozó, elpusztításuk nem jelenthet nehézséget. Megvan hozzá a megfelelő "eszköz". A városőrparancsnok majd ismét kap cserébe egy kisebb vagyont a hallgatásáért és az együttműködéséért.

Most, hogy sikerült helyretennie gondolatait, és döntő elhatározásra jutott, elégedetten kutakodott tovább a véres belek, ruhák és felszerelések között.

– Ne siess annyira, Schiza! Engedd a törpéket előre! – suttogta a kósza a bokrok, bozótok baljós árnyait fürkészsze.

Az életpapnő rá se hederített, a csapat élére állt. A kósza legszívesebben erőszakkal ráncigálta volna vissza maga mellé, de aztán letett szándékáról – semmi jó nem származott volna belőle. Magában mérgeződött, Schiza nevelőpapjait és mestereit szidta, amiért nem voltak képesek betörni a vad lányt. Ha ő lett volna a helyükben, Schizából most udvarias, szófogadó nőstény lett volna, az egyszer biztos.

Nehezen viselte, hogy nem bír a lánnyal. Pont ő, akit az tett híressé, hogy egy vérmedvét meg tudott szelídíteni. Persze három évébe telt.

Türelmes típus.

Míg a vérmedvének hármát, Schizának öt évet adott, és ebből még csak egy telt el.

A kósza nem tudta, hogy Schizára nemigen lehet fenytéssel hatni.

Kolostorban töltött évei alatt a papnő kőágyon aludt, és amikor csak ideje engedte, ostorral csapdosta magát, hogy távoltartsa lelkétől az ártó szellemeket és gonosz démonokat.

Olyan halkan lopakodtak, amennyire csak tudtak. Azt sejtették, hogy hiába is mozognak szinte zajtalanul, a fekete leplet nem lehet meglepni. A szörnyeteg speciális érzékszervei révén messziről felfedezi őket. Lopakodásuk mindössze azt szolgálta, hogy az árulkodó, apró zörejekre időben felfigyeljenek, és felkészülhessenek a szörny támadására.

– Hova bújhatott? – kérdezte idegesen az egyik törpe. Nem volt ínyére a macska-egér játék. Bár, ha megkérdezik, nem tudta volna eldönteni, hogy macskának vagy egérnek érzi-e magát.

– Bárhova – válaszolt komoran a kósza. – Lehet az a fekete kőnek kinéző valami ott a bokor mellett. Lehetséges, hogy összegyúrte magát, és elrejtőzött egy odvas fában. Meglehet, hogy a lábunk alatt van; de az is előfordulhat, hogy kobakunk felett a fekete ég nem az, aminek hisszük.

Kijelentésére Schiza hirtelen felnézett az égre, a törpevezér feszülten megütögette a földet fegyverével, a másik törpe pedig a nagy fekete követ vizslatta.

A fekete lepel azonban nem árulta el magát.

Izgatottan továbbmentek, megkerülték a mellékhelyiséget. Aztán úgy döntöttek, hogy visszafordulnak, és a belső udvar bal sarka felé tartottak. Onnan jobbra, majd balra, s így tovább előre haladva akarták elkezdni a tüzetes vizsgálódást.

Ahogy letértek az ösvényről, és a sűrű bokrok között bukdácsolva közeledtek a sötét éjszakában a kerthelyiség széléhez, az életpapnő rémülten felsikoltott. Valami hozzáért a vállához! A kiáltással egy időben előre rándult, és hátrakapta fejét. Ekkor jött rá, hogy a vándor érintette meg a kezével.

– Neked elment az eszed! – szidta dühösen. – Tudod, hogy megijesztettél?!

– Ne haragudj, Schiza! Nem volt szándékos. Csak láttam, hogy mindenfelé nézelődsz, de a lábad előtt észre nem vennéd azt az... izét.

Amit a kósza izének nevezett, egy emberi maradványokból összedobált, két láb magas szemétdomb volt. Savmarta, összeaszott, összezsugorodott végtagok, pozdorjává tört koponyák, belekkel összekötött húscsontok várták, hogy nyüvek otthonaivá és férgek éléskamráivá váljanak a véres borzadályban.

– Gondoltam, szólok, hogy ne piszkold be az új, fényes csizmádat – tett gúnyos megjegyzést komor arccal a vándor.

Schiza csak egy pillanatra nézett az undorító, gyomorkavaró emberkupacra. Kishíján elhányta magát.

– Ballagar lángoló baltájára! Miféle szörnyűség!? Borzalmas látvány! Ezeket alaposan helybenhagyták – nyögte az egyik törpe.

– Jó nyomon járunk – derült fel a véres kupac láttán Trollölő Dragar, és erősebb fogást vett fegyverén.

– Ezek azoknak a vendégeknek a maradványai, akik a farkasember elől a kertbe menekültek. Kerüljük ki, aztán menjünk egyenesen tovább. Förtelmes szagot árasztanak.

A Sárga Kígyó magas terméskőfalához jutottak. Egymás mellé álltak, majd lassan, figyelmesen kutatva megindultak a fal mentén.

Hiába koncentráltak, hiába voltak szótlanok, és hiába sejtették, hogy akár felülről is rajtuk üthetnek, mégse tudtak semmit se tenni, amikor a támadás bekövetkezett. Meglepte őket a szörny.

A gyerekarcú törpe úgy érezte, mintha az ég szakadt volna rá. Egy pillanat alatt elsötétedett előtte az amúgy is sötét világ.

A fekete lepel a föléjük magasodó fa ágairól hullott alá, akár egy megsárgult levél. Rátapadt a törpére, rátekeredett, összeszorította, megakadályozta, hogy levegőhöz jusson. Nem hagyott időt a többieknek, hogy társuk segítségére siessenek, egy másodperc alatt bekebelezte, és rögtön meg is emésztette.

Trollölő Dragar elbömbölte magát; üvöltésétől visszhangzott a városnegyed. Előre lendült utolsó harcostársával és az életpapnővel az oldalán.

A szörnyeteg felemelkedett, kinyújtózkodott. Olyan volt, mint a sötét éjszaka, vagy még feketébb. Ismeretlen és titokzatos. És ez a rémisztő dolog megpróbálta Schizát elnyelni.

A kósza a háttérben tétovázott, nem tudta eldönteni, mit tegyen. Varázserejű fegyver nélkül nem sokat tehetett. Az jutott eszébe, hogy nekiáll a halott törpe kalapácsát keresni. Akkor vette észre, hogy a pokolfajzat Schizát szemelte ki következő áldozatául, sőt már fölé is magasodott. Hirtelen gyorsabban kezdett el verni a szíve. Nem tehetette meg, hogy mérlegeljen.

Nem is állt szándékában. Furcsamód elégedett volt, hogy így alakult a sorsa.

Elrugaszkodott a földről. Elsuhant a papnő teste fölött, hatalmas ugrással a sötét massa felé repült.

Szerencsésnek érezte magát. Keveseknek adatik meg, hogy feláldozhatják magukat a nőért, akit szeretnek. Váratlan cselekedete majd eltereli a szörny figyelmét. Ő meghal, Schiza életben marad. Határtalan öröm járta át – ennél nagyobb ajándékot nem adhat papnőjének. Ráadásul övé az utolsó szó, Schiza már nem fogja tudni megróni tettéért. Csak remélte, hogy önfeláldozása nem lesz értelmetlen. Hogy kedvese megmenekül, és elgondolkozik a történekről; arról, hogy egy ember az életét áldozta érte, arról, hogy ezáltal több lett, arról, hogy tartozik annyival neki és a világnak, hogy amit ő fontosnak tartott vagy vélt tartani, azt továbbvigye, s aki most meghal, egy kicsit benne kell, hogy tovább éljen.

Ily magasztos gondolatok közepette vágódott neki a vándor a pokolfajzatnak. Ám alighogy lábai nekicsapódtak a szörny puha és rendkívül ellenálló bőrének, már rugaszkodott is tovább.

A fekete halál elfordult a nőtől, egész testében kifordulva a vándor után vetődött. Ahogy a sötét lepeltest megcsavarodott, olybá tűnt, mintha hatalmas, éppen vedlésben lévő óriáskígyó lenne.

A kósza páratlan reflexei vetekedtek a szörnyeteg gyorsaságával. Képes volt előbb elérni a kiszemelt fát, mint a szörny őt. Csak egy pillanatra markolta meg a kiálló ágat, a lendülete továbbvitte. Miközben egy másik ág felé repült, saruja füstesíkot húzott. A lábbeli alját teljesen szétmarta a sav, pedig nem volt hosszabb egy szemvillanásnyi időnél, míg sarujával a lény veszélyes bőrébe taposott.

Akrobatikus mozgással tornázta fel magát, ameddig csak testsúlyát megtudták tartani a vékony faágak. Mikor nem volt tovább, lenézett a mélységbe. A

szörny szinte repült feléje. A szél süvítése és a lombok suhogása mellett Trollölő Dragar haragos ordítását hallotta lentről. A törpevezér azt kiabálta, hogy csálja le a szörnyet, vigye hozzá, majd ő apró cafatokra szaggatja, és ha ne adj isten megmarad belőle valami nagyobb darab, faliszőnyeget csináltat belőle.

Schiza izgatott, édes hangját is hallotta – menekülésre biztatta. A fülének oly csodálatos hang megnyugtatta. A szörnyeteg a fatörzsön kígyózva jóformán felért. Fél láb választotta el őket egymástól. Egy pillanatra elmerengett, elcsodálkozott, hogy még mindig életben van. Aztán elmosolyodott, és elengedte az ágakat.

Levetette magát...

– Hjari–hjari–hjari jaj! Da–daj–da–daj–daj! – énekelte Yabbagabb, mikor már annyira részeg volt, hogy abban sem volt biztos, hol van. Elégedetten nyugtázta, hogy a mellette ülő három alak is teli torokból üvölt.

– Hjari–hjari–hjari jaj! Jajj!!! Da–daj–da–daj–daj! Dajj!!! Dajj!!!

Yabbagabb Csibor képébe röhögött, mert a goblin egy éneklő kutyának tűnt a szemében. Hangosan dalolt tovább.

Nótázásuktól zengett a fogadó. Hangjuk elnyomta a kerthelyiségből behallatszó harc zajait.

A kocsmáros és Dragwarenék rosszálló pillantásokat vetettek rájuk, de nem szóltak semmit. Mivel a halottaknál nem találták meg, amit kerestek, a vendégek motozásával, felszereléseik átkutatásával folytatták.

A goblin hirtelen abbahagyta az éneklést, és komoly, ittas-merev arccal Zaislo képébe nézett.

– Te tényleg megöltél egyszer tizenkét sárkányt?

– ...da–daj–daj... meg hát! Nem is egy alkalommal! Háromszor-négyszer! – nevetett Zaislo. – Lássuk csak, az hány sárkány is? Tizenkettő meg tizenkettő meg tizenkettő meg tizenkettő. Ember legyen a talpán, aki összeadja! Egy kereskedő kellene hozzá legalább. Hé, városi csürhe! Van köztetek kereskedőfajzat?! Olyan, aki a nagy számokhoz is ért? Hallgattok?! No, se baj! Sok sárkányt megöltem.

– Tizenkét tapasztalt harcos is nehezen végez egy kölyöksárkánnyal. Teljességgel kizártnak tartom, hogy egyetlen harcos végez tizenkettővel – hitetlenkedett a goblin.

– Azt állítod, hogy hazudok!? – borult el az alkoholista kocsmáros verekedő agya. Már ütötte is volna a goblint, ha el tudta volna dönteni, hogy melyiket támadja.

A töméntelen mennyiségű alkohol hatására kettőt látott belőle.

– Hiába próbálkozol tükörkép más varázslattal! – vicsorgott fenyegetően. – Ha meg akarlak verni, úgyis megtalálom, hogy kettőtök közül melyik az igazi.

Csibor jót nevetett, mert ő is többet látott Zaisloból.

– Uramatyám... Zaislo! Belőled egy is sok. Ne osztódj itt nekem! Inkább elhiszem, hogy tucattjával öled a sárkányokat.

– No... azért!

Yabbagabbnak nem tetszett a goblin meghátrálása. A bor incselkedő hangulatot váltott ki belőle.

– Hány ujja van egy sárkánynak? – fordult Zaislo felé.

A kocsmái verekedő értetlen képpel bámult rá.

– Tőlem kérdezed?

– Igen.

– Nem értem, mit akarsz?

– Meg szeretném kérdezni, hogy hány ujja van egy sárkánynak. Bizonyára te, aki tucatszám ölöd őket, választ tudsz adni ezen egyszerű kérdésre.

Zaislo, mintha egy pillanatra elbizonytalanodott volna. Krákogott, majd határozottan bólogatott.

– Persze. Persze, hogy tudom... hogy a fenébe ne tudnám, hogy hány ujja van egy retkes sárkánynak. Hagyj már a hülye kérdéseiddel! – mondta ingerülten, aztán elhallgatott.

Vagy egy percig bambultak szótlanul maguk elé.

– Hány ujja van? – kérdezte újra, megtörve a csendet Yabbagabb.

– Minek? – horkant fel Zaislo.

– Hát a sárkányoknak – válaszolt készségesen a harcos-varázsló.

– A sárkányoknak? – csodálkozott el Zaislo, mintha nem tudná hova tenni a kérdést. – A kézujszaik vagy a lábujjszaik száma érdekel?

– Tudom is én... mondjad mindkettőt!

Zaislo megunt a köntörfalazást.

– Öt-öt – vágta rá határozottan.

Csibor hosszú, vinnyogó nevetésbe kezdett, s úgy tűnt, nem hagyja abba soha. Zaislo dühösen az asztalra csapott.

– Mit tudom én, hogy hány ujja van egy rohadt sárkánynak! Soha nem számolgattam. Harcos vagyok, nem is tudok számolni.

Csibornak potyogtak a könnyei a nevetéstől.

Behemor, aki eddig szótlanul ült és ivott, komor hangon megszólalt.

– Nem kellene Csibornak többet vedelni. Ha a pátriárka nem gyógyítja meg a betegségünket, csak az ő papi tudományában bízhatunk. A varázsláshoz tiszta fejre van szükség. Nem akarok elevenen elrohadni.

– Ugyan már! Kár izgulni – mondta Yabbagabb. – A pátriárka eljön hozzánk, ha meg mégsem, goblin barátunk nevetve végrehajtja a gyógyító varázslatot. Igaz, Csibor!?

Csibor kis híján leesett a székről, olyan visító nevetés fogta el.

Asztaltársai értetlenül egymásra néztek, aztán ittak tovább.

A vándor átadta magát a zuhanásnak. A szörny érte kapott, de nem tudta elérni. Miközben esett, tucatnyi ágnak csapódott neki. Elhomályosodott előtte a világ...

Mintha Schiza sikolyát hallotta volna nagyon messziről. Ettől megborzongott, összeszedte magát, és hirtelen visszatért a valóságba.

A fa lábánál hevert a földön. A fekete lepel szintén lent volt. A társai felé közeledett. Átkúszott egy nagyobb kőtömbön, ami sisteregve szétolvadt alatta. Az egyik törpe eléje ugrott, hogy lecsapja a varázskalapáccsal, de Trollölő Dragar félrelökte – ő akart az első lenni, akinek sikerül sebet ejteni a bestián. Zöldes fénnel tündöklő csatabárdja nagy ívben keresztül szelte a levegőt, hogy aztán széttrancsírozza a fekete halált. Dragar fegyverével mély sebet ejtett a szörnyön. Ahogy látta a szétszakadó bőrt és a spriccelve folyó trutumát, ami feltehetőleg a kreatúra vére lehetett, kielégült arca határtalan örömtől sugárzott.

– Végre! Végre! Végre! – ordibálta kéjesen, szinte eszét veszve. – Most megdöglesz, rohadt pokróc!

Megszállott módjára sújtott le újra és újra. Ahhoz, hogy teljes legyen az öröme, csak annyi kellett volna, hogy a bestia valami halálhörgésfélét hallasson, mutassa ki fájdalmát és félelmét.

A fekete halál nem adott ki hangokat. Se fájdalom, se félelem jelei nem mutatkoztak rajta. Úgy ficánkolt, mint egy partra vetett hal, hogy elkerülje a veszélyes fegyvert. Közben hozzácsapta teste egy-egy részét a törpéhez.

Trollölő Dragar nem törődött saját sérüléseivel. Nem érdekelte, hogy karján, ahol a szörny többször is eltalálta, felrepedt vagy felhólyagosodott a bőr. Lecsapott, megint lecsapott és újra lecsapott, mintha csak fát vágna.

Schiza is megkísérelte a támadást, de a szörnyeteg egy jól irányzott suhintásával legalább két méterrel hátra taszajtotta. A papnő hangosan sziszegett a fájdalomtól, miközben földre rogyott. Elcsúfított bőrére nézett, és magából kikelve káromkodni kezdett. Ahogy torkán kifért, szidta a pokolfajzatot. Talpraállt, és – kezében a varázserejű kalapáccsal – ismét belevetette magát a küzdelembe.

A kósza, bár úgy érezte, nem maradt egyetlen ép porcikája se, felkelt a földről. Hitetlenkedve tapasztalta, hogy meg tud állni a saját lábán. Iszonyú fájdalommal járt számára minden egyes lépés. Lassan sántikálva Schiza felé bukdácsolt, hogy elrángassa a szörny közeléből. De ehhez nem volt elég a jelenlegi ereje. Azt is sejtette, hogy Schiza önszántából nem fogja abbahagyni a harcot. Megtorpant, s úgy tett, mintha szédüléssel küszködne.

– Segíts, Schiza! – suttogta, és térdre rogyott.

Színészkedésével elérte célját. Az életpapnő abbahagyta a harcot, odarohant hozzá. Nem törődve azzal, hogy hihetetlen fájdalmat okoz neki, erősen megragadta.

A kósza felszisszent, de összezárt fogakkal tűrte a kemény bánásmódot. Büszkébb volt annál, semhogy felkiáltson.

Dragar utolsó törpéje viszont komoly sérülést szenvedhetett, mert állatias bömbölés tört fel torkából.

Schiza megállt, elengedte a kószát.

– Menj vissza a kocsmába! Innentől már nincs messze. Egyedül is boldogulsz!

A kósza úgy tett, mint akinek nincs ereje járni, térdre esett, azonban a papnő nem foglalkozott vele tovább.

– A törpéknek nagy szükségük van rám! – mondta, és faképnél hagyta.

– Használj gonosztól védő aurát! – kiáltotta utána a kósza, mert jobb nem jutott eszébe, amivel távol tarthatná Schizát a szörnytől. Ez a varázslat ugyan nem sok védelmet nyújt, de míg magára olvassa, addig is távol marad a küzdelemtől.

Ismét két lábra tornázta magát, és ő is a fekete lepel felé indult. Ott, ahol a gyerekképű törpe halálát lelte, nekiállt keresgélni a varázserejű kalapácsot. Ha még nem tűnt el a semmibe, nem okozhat gondot, hogy megtalálja a fénylő fegyvert.

Schiza nem vesztegette idejét gonosztól védő varázslat kántálására. A két törpe és a szörny közé állt, hogy példát mutasson bátorságával.

Trollölő Dragar vérszemet kapott.

– Ugorjunk rá, mielőtt elmenekül! – üvöltötte, és nyomban rá is vetette magát a lényre.

A fekete halál nem érezte, hogy vesztesre állna. Egyáltalán nem úgy viselkedett, mint aki meg akar futamodni.

A törpe megpróbálta a földhöz préselni, miközben a hullámzó test vadul rángatódzott alatta.

Trollölő Dragar lábaiba égető fájdalom hasított. Csizmája és ruhája bőrével együtt foszladozni kezdett. Ennek ellenére olyan kitartóan és elszántan tartotta magát, akár egy szikla a háborgó tenger vad hullámai között. A szikla persze nem morog olyan veszettül, mint ő.

Felemelkedett a fekete lepel négy vége, és összezáródott volna körülötte, ha Dragar társai nem lépnek közbe.

Schiza és a törpeharcos szinte egyszerre rugaszkodtak el, hogy a következő pillanatban a vonagló pokolfajzat testén lovagoljanak.

A fekete halál nem volt képes megbirkózni együttes súlyukkal. Se elnyelni nem tudta őket, se lerázni magáról. Úgy tapadtak rá, mintha nem is ő, hanem a három kalandozó lett volna a veszélyes parazita. Rángatódzott, égető és maró bőrrel dühödten csapdosott.

A két törpe újra meg újra lesújtott fegyverével. Schiza nemkülönben. A lepel minden egyes támadásukat viszonzta. Egy égési sérülés Dragar bőrén, egy vágás a szörnyön, egy csapás Schizára, egy ütés a lepelre, egy förtelmes seb a törpén, egy találat a pokolfajzaton, és így tovább, végkimerülésig. Míg erő volt a mágikus fegyverek forgatta karokban, felemelkedtek és lecsaptak.

Savtengerben fürödtek.

A fekete lepel teste átszakadt egy részen, s Dragar három-négy támadás után figyelt csak fel, hogy már nem is a szörnyet, hanem az alatta lévő földet csépli.

Schizát tucatnyi seb csúfitotta el, de megrögzött fanatizmussal tartotta magát, ordított, mint egy amazon harcosnő.

A szörnyeteg egyre lassabban mozgott. Gyengült.

A vezére mellett küzdő törpe vicsorogva a papnőre mosolygott – felhevítette a hamarosan bekövetkező diadalmas győzelem gondolata. Sűrű izzadságcseppeket törölt ki szeméből, hogy jobban szemügyre vehesse pusztítása eredményeit. Ekkor a szörny egy erőteljes csapása letépte a fejét.

A fej messzire elszállt a bokrok és a sűrű aljnövényzet közé.

Ez volt a fekete halál utolsó cselekedete. Egyik pillanatról a másikra mozdulatlaná vált, megmerevedett és a színe feketéről szürkére változott.

Schiza a változást látva, levetődött róla, és a fűben hempergözve megszabadult a testét égető savas nedvektől.

A kósza, aki mindezidáig eredménytelenül kereste a halott törpe fegyverét, odabicegett hozzá, majd zsebéből tiszta vászonruhadarabot elővéve, finoman tisztogatni kezdte a nő bőrét.

Schiza szótlánul tűrte.

Trollölő Dragar nem volt képes elhinni, hogy a lény meghalt, legalább még tíz percen keresztül ütötte, verte. Utolsó jártányi erejével levergődött a savas pépről, és a papnő meg a kósza mellé dőlt. Szemét folyamatosan a fekete halál maradványain tartotta, mintha attól félne, hogy a szörny feltámad.

Nem szóltak semmit. Fáradtak voltak még a beszédhez is. Némán ültek a tetem mellett, míg össze nem szedték magukat. Akkor egymást segítve felkeltek, és lassan a kertudvar ajtaja felé ballagtak.

9.fejezet
Diego de la Moota

– Mégegyszer megkérlek, nyisd ki a táskádat! – szólt rá Kavak a kövér, albínó férfira. Nyugodt akart maradni, azt szerette volna, ha kérése udvariasra sikeredik, de úgy látszik, hogy az átélt események nem peregtek le róla hatástalanul, súlyos teherként neheztedek vállára. Igyekezett nem gondolni az előttük álló néhány óra emberpróbáló kihívásaira. Most akaratán kívül kezdett rajta mégis elhatalmasodni a pánik.

Mi lesz, ha nem találják meg a halott törpe szívét? Mi lesz, ha megtalálják, de Dragwarenek nincs elég ereje, hogy elűzze a démont? Mi lesz, ha elűzik a démont? Segítségükre siet-e a Védelmeső Isten pátriárkája, vagy addig rohadnak, míg el nem sorvadnak izmaik, és le nem szakadnak végtagjaik?

Nehezére esett levegőt venni, és igyekezett, hogy senki se lássa kezei remegését.

A férfi, akihez kérését intézte, szintén nem állt a helyzet magaslatán. Kövér izzadságcseppek csorogtak végig homlokán. Lapátenyere sűrű emelgetésével próbálkozott megszabadulni teste kellemetlen kipárolgásaitól – eredménytelenül.

– Nem akarom kinyitni a táskámat – válaszolta erőtlenül.

Kavak idegesen felsóhajtott.

– Szaladj gyorsan, fiú! Hozz egy pohár vizet! – mordult rá a kövér férfi mellett toporgó gyerekekre.

A tizenkétéves forma gyerek nem indult el, hogy teljesítse parancsát. Feléje fordult. Szeme résnyire szűkült, és szikrákat szórt.

Kavak hitetlenkedve állta a kisgyerek tekintetét.

Milyen fiatal gyerkőc! Még csak nem is pelyhedzik az álla! Hogy lehet, hogy nem látja rajta félelem jeleit? Sőt, mintha gyűlölet és mélységes lenézés áradna belőle. Normális ez a gyerek?

– Ki a fenék vagytok? – förmedt rájuk.

– A nevem: Golak! Fűszerkereskedő vagyok – felelte izgatottan a dagadt férfi, s egy pillanatra a fiúra nézett. Majd hadarva folytatta. – Portékáimat és embereimet a déli kapu karavánszerájában hagytam, csak mindenesemet, ezt a fiút hoztam magammal. Nem bánom, legyen, ahogy akarod, kinyitom a táskát.

Közelebb hajolt a harcoshoz, s a fülébe súgta:

– De csak neked mutatom meg a táska tartalmát, és bízva becsületedben, arra kérlek, hogy senki másnak ne beszélj arról, amit benne találsz.

Miközben ezt mondta, testével gondosan takarva lassan résnyire nyitotta a táskát.

Kavak elsőre el se akarta hinni, hogy amit lát, valódi, s nem káprázat csupán. Nagy szemeket meresztve a kereskedőre nézett, aztán ismét a táskára. És egészen addig nem tudta levenni róla a szemét, míg a férfi le nem csukta a fedelét.

– Ugye megérti, amiért izgatott vagyok, és nem akarom, hogy mások is tudomást szerezzenek a táska tartalmáról?

Kavak, mint aki almát nyelt, bólogatott, majd zavarodottan továbbment.

A táská öklömnyi nagyságú, vakító fényesen tündöklő rubinokkal volt teli!

Kavak képtelen volt felbecsülni a drágakövek értékét, de azt biztosan tudta, hogy ha magát Karavant nem is, egy kisebb várost viszont könnyedén vásárolni lehetett volna a táskában lapuló kincsekből.

Ekkor Dragwaren és Grog a nemesi kinézetű, talpig fekete ruhát viselő férfihoz léptek.

Az idősödő ember dolmánya egyik ezüstgombját tisztogatta egy puha vászonzebkendővel. Testtartása tekintélyt parancsoló volt. A többi vendéghez képest szokatlanul nyugodtnak tűnt.

– Megkérlek, hogy mutasd meg a lábadnál lévő zsák tartalmát! – fordult feléje a tünde varázsló.

A férfi fel se nézett, ruhája gombját fényesítette. Hosszú, ősz haja a szemébe lógott, fél arcát eltakarta.

– Nem szívesen tenném – mondta végül csendes, jámbor hangon. – Egyszerű hivatalnokként szolgálom országomat, királyomat és a népet. Házasulandó féltestvérem esküvőjére igyekeztem, mikor a történések sajnálatos alakulása folytán arra kárhoztattam, hogy mint elítélt rab – akárcsak önök, sorstársaim – e dekadens, de ugyanakkor múltjára nézve, ősi nemes város málladozó falai fogságában vesztegessen drága időmet.

Lassan, nagyon lassan felemelte fejét, és a tünde varázsló szemébe nézett.

– Remélem nem sértem meg önöket, és nem vonom magamra haragjukat, ha arcátlan módon azzal a javaslattal bátorodom élni, miszerint felesleges az időt, mely oly fogytán áll rendelkezésünkre, egy egyszerű zsák átkutatására pazarolni, ami magától értetődően nem tartalmazhat egyéb tárgyakat, mint a többnapos út elengedhetetlen felszereléseit: tisztálkodószereket, váltás alsóneműt, némi elemózsiát és természetesen szeretett féltestvéremnek és az ő kedves arájának szánt közönséges, szegényes, szerény, de szívből jövő nászajándékomat. Tegye hát tovább, mi kötelessége, nemes tünde uram, s folytassa a kutatást újabb delikvens tárgyainál; az én zsákom nem érdemel több figyelmet...

Nem akárhogyan beszélt a férfi! S nem kacifántos mondataira gondolok, hanem arra, hogy minden egyes szavát mágikus bűverő járta át. Egyfajta bűbájosság, amiből persze a jelenlévők nem érzékelték semmit. Az egy Dragwaren kivételével, aki a varázslat célpontja volt.

Az éber tünde varázsló felfigyelt a személye ellen irányuló mentális támadásra, és minden erejével ellenállt. Borzalmas hatalmú akarat zúdult rá. A férfi, aki egyszerű hivatalnoknak vallotta magát, mágikus energiái összpontosításával kíméletlen, hatalmas támadást intézett ellene, megpróbált felülkerekedni az akaratán, át akarta venni fölötte az irányítást. Egy fajta bűbáj vagy parancsvarázs volt ez, de erőteljesebb esszenciákból, mint amiket Dragwaren ismert.

A tünde azonban nagy varázsló volt, ha ez a harctéren nem is mutatkozott meg.

Elmélkedő, bölcs, nagytudású férfi volt, csak néhány éve adta kalandozásra a fejét. Erős akarattal rendelkezett, sziklaszilárd jellem volt. Ha nehezen is, de ellenállt az uralom-varázslatnak. Az idegen csak azt érte el, hogy leleplezte előtte magát. Dragwaren most már tudta, hogy egy mágiaűzővel van dolga.

– Mégiscsak megnézném az uraság holmiját – mondta, és intett Kavaknak, hogy álljon támadásra készen.

A feketeruhás korosodó ember arcán szelíd mosoly áradt szét, annak ellenére, hogy uralom-varázslata nem járt sikerrel. Azok alapján, amilyen nevetséges és szánalmas színvonalú harcot vívott a tünde varázsló a farkasemberrel, nem gondolta volna, hogy képes lesz ellenállni tudati mágiájának. Lebecsülte a képességeit. No de sebjaj! – a kudarc nem kedvetlenítette el.

– Természetesen nem venném szívemre, ha oktalan magatartással, botor módon konfliktushelyzetet idéznék elő, ezért még ebben a minutumban felülbírálom előző döntésemet, s átvizsgálásra rendelkezésükre bocsátom a szóban forgó zsákot.

Lehajolt, és a kocsmáros kezébe adta.

Grog megtapogatta. Könnyűnek érezte a holmit, mintha valamilyen szivacszerű anyaggal lett volna tele. Kibogozta a csomót, széthúzta a zsák száját, és belenézett.

Remegés futott végig a kezén egészen a feje búbjáig. Megijedt, és megszédült attól, amit látott.

Hátratántorodott.

A zsák egyszerre volt üres és egyszerre teli. Egyszerre volt apró, és egyszerre volt mérhetetlenül hatalmas. Egy feneketlen zsákot markolt a kezében! Belseje maga volt a kozmosz, sötét űr, fekete lyuk, mely mindent elnyel. Egy másik dimenzió!

A feketeruhás ember jámbor mosolya egy pillanatra sátáni vigorrá torzult. De csak egy pillanatra.

– Ha esetleg a fogadós úr meggondolta magát, és mégsem él a lehetőséggel, hogy átvizsgálja a zsák tartalmát, megkérem zárja le, és adja vissza nekem. Ha meg kutakodni szándékozik benne, világért se akarom sürgetni, de tegye azt gyorsan és bátran, a saját felelősségére. Ez utóbbit azért érzem fontosnak megjegyezni, mert az extradimenzionális zsákok használata hozzá nem értő, laikus személyek számára korántsem veszélytelen.

Grog bizonytalanul meredt a varázserejű tárgyra. A zsák szája, akár valamilyen ablak, egy sötét, ismeretlen és – első ránézésre – élettelen világra nyílt.

A fogadós még egyszer megborzongott. Ő bizony a világ összes kincséért se nyúl bele ebbe a pokolbeli akármibe.

A feketeruhás férfi már nyújtotta volna a kezét, hogy visszavegye jogos tulajdonát, de Dragwaren megelőzte.

– Van szerencsém ismerni az efféle praktikus varázstárgyakat – mondta a tünde. – Egy kicsit szétnézek benne, ha már felajánlottad, jóúram.

A férfi barátságosan mosolyogva intett – tegye azt, amit jónak lát.

A tünde varázslónak még sohasem volt a kezében feneketlen zsák, de sokat olvasott, hallott efféle tárgyokról. Azt is tudta, hogy első ránézésre bármennyire is félelmetesnek tűnnek, abszolút veszélytelenek. Legalábbis maguk a zsákok, de a bennük lévő dolgok már korántsem biztos, hogy azok.

Dragwaren a mosolygós öregre nézett, a férfi arcáról azonban nem lehetett leolvasni semmit.

Mielőtt belenyúlt volna a zsákba, aktivizálta sok évtized során elsajátított érzékelő mágiáit, melyek lehetővé tették számára, hogy időben felfigyeljen a csapdákra és a titokzatos dimenzióvilág esetleges kellemetlen lakóira.

Szokatlan érzés fogta el, mikor ujjai, keze, majd egész karja elmerült a varázstárgy szájában. Olybá tűnt, mintha tényleg elvesztette volna a kezét. Furcsa érzés volt! A feneketlen zsák extradimenzionális terének megvoltak a maga sajátos törvényei, melyek merőben eltértek az anyagi világ megszokott normáitól.

Keze, mintha a végtelenbe nyúlt volna, félelmetes gyorsasággal szállt a térben. Közben szemét lehunyva tartotta, koncentrált, mágikus érzékelőkkel felruházott tudata a sötétséget pásztázta.

A vendégek feszülten figyelték a varázsló ténykedését. Többen elképzelték, mi lesz akkor, ha a zsákban megtalálja a halott törpe szívét.

Hogyan fog reagálni a zsák tulajdonosa?

A fekete ruhás vendég továbbra is jámboran álldogált, csak mosolygott Kavak, Grog és a kidobóember fenyegető pillantásai láttán.

Tifur, a leendő orgyilkosnagymester-jelölt a háta mögé somfordált, parányi késsel a kezében.

Dragwaren ugyanazon pillanatban két dolgot észlelt. Egy kis tárgy rejtőzött a tér egy távoli pontjában, mely akár a keresett szív is lehetett. A másik valami, amit érzékelt, egy parányi, nagyon gyorsan mozgó élőlény volt.

Dragwaren kezével kinyúlt azért a holmiért, amiről úgy vélte, hogy a törpe szíve. Közben a felfedezett élőlény megindult feléje.

Próbálta megállapítani, mi lehet az. Rákoncentrált...

Asztrálskorpió!!!

Reszketni kezdett a rátörő félelemtől. Az apró, de farkában halálos mérget hordozó szörny pillanatról pillanatra közelebb került hozzá. Ha az áttetsző, kis lény eléri a karját, akkor elbukott. A skorpió marása azonnal végez vele.

Ennek ellenére nem hátrált meg. Kezével a tárgy felé kapott. Összpontosított, ahogy tudott. Ha elvéti a célt, nincs lehetősége második próbálkozásra. Talán ezt az egyet se szabadott volna megkísérelnie.

Kinyúlt a tárgyért.

Ügyesnek bizonyult, de legfőképpen szerencsájének köszönhető, hogy mozdulata sikerrel járt. Megragadta a dolgot, úgy, hogy azt se tudta, mit fog. Ráér megnézni, ha megmenekül, s keze kint lesz a feneketlen zsákból.

Villámgyorsan elkezdte visszahúzni a karját. Az asztrálskorpió vészesen közeledett. Farkát támadásra emelte.

Dragwaren összeszorította fogait, arcán aggodalmaskodó ráncok jelentek meg. De gyorsabbnak bizonyult a gyilkos kreatúránál. Az utolsó pillanatban kirántotta kezét a zsákból.

A skorpió nem tudta követni, az extradimenzionális teret nem hagyhatta el, csak a zsák világában tudott létezni.

A tünde varázsló megkönnyebbült sóhajra nyitotta száját, aztán elállt a lélegzete. Bár számított rá, hogy a keresett tárgyra fog rábukkanni, mégis teljesen más volt így a valóságban szembesülni az igazsággal.

A kezében egy vörösesbarnás, alvadt vér borította szívet tartott...

– Csak nem ezt akartad nászajándékba adni a féltestvérednek? – kérdezte cinikusan, mikor visszanyerte lélekjelenlétét.

A vendégek többsége bénultan állt. Néhányuk halk szavakat suttogott:

– Démonidéző!

– Boszorkánymester!

– Törpegyilkos!

A feketeruhás férfi arcáról eltűnt a mosoly. Most semmiféle érzelmet nem mutatott. Arca nem árulkodott a mélységes csalódásról, amit érzett. A tünde varázsló halott kellett volna, hogy legyen. Ehelyett megtalálta a szívet, és ki is tudta szedni a zsákból az asztrálskorpió ellenére. A mai nap már másodszor lepte meg az elf. Nem hitte volna, hogy rajta kívül bárki is képes lehet elkerülni a skorpió támadását.

Szépen összehajtogatta a vászondarabot, amivel az ezüstgombjait tisztogatta, majd ráérősen zsebre tette a kendőt.

– Türelemmel várom a folytatást – mondta végül nyugodt hangon.

Kavak lassan előhúzta a kardját. Grog magasra emelte láncosbuzogányát. A háttérben a kidobóember újratöltötte a nyílpuskát. Tifur közelebb lépett a démonidézőhöz, hogy ha szükséges, el tudja vágni a torkát.

A többi vendég nem tett semmit.

Az asztalnál ülő négy részeg alak közül megszólalt az egyik.

– Rendelni szeretnék! – kiabált feléjük integetve Yabagabb. – Megéheztem.

Dragwaren – kezében a szívvel – hátrébb lépett a feketeruhás embertől.

– Mi értelme volt? – kérdezte. – Mi szükség volt démonidézésre? Ráadásul egy törpe halála árán!

A démonidéző így válaszolt:

– Lehullt a lepel! Ideje felhagynom a színjátékkal. Szívem gyászba borul, mikor szegény törpe társunk fájdalmas, becstelen halálára gondolok, kit nem átallottam rútul, az éj leple alatt álmában megölni, de halála mártírhalál, mely egy magasabb, nemes célt szolgált. Halála jelenti számunkra az életet. Az ő feláldozása volt az ára, hogy megidézsem a démonlordot.

– Mi szükségünk van démonlordra!?

– Kérdése éles elmére vall, tünde barátom! Megfelelek rá rögtön, készségesen, őszintén és nyíltan, bár figyelmeztetnem kell előre, hogy válaszom csak tetézni fogja szomorúságát. Jómagam természetesen nem hivatalnok vagyok, hanem akárcsak ön uram, mágiaűző. Boszorkánymester vagyok! Távol álljon tőlem a hencegés vagy a dicsekvés élvezete, de meg kell mondanom, úgy olvasok az időben, mintha az élet nem egyéb lenne közönséges könyvnel, melyben kedvemre lapozgathatok hol előre, hol hátra. Ez talán egy unciányit túlzó mondatra sikeredett, s talán több volt benne a költőiség, mint az igazság, de tény és való, hogy az idő néha leveti álarcát, és láttatni enged előttem egyet s mást. Az egyik ilyen kép a ma hajnal volt. Kakaskukorékolás előtt fél órával, azaz körülbelül egy óra múlva a fogadó előtt felsorakozó tűzmágus-hadsereg kántálásba kezd. Egyesített erejükkel óriási tűzgolyóvarázslatot, tűzvihart és lidérctűzfelhőt aktivizálnak, mellyel romba döntik a fogadót. A Sárga Kígyó és a benne tartózkodó személyek, de még a szomszédos épületek is a másodperc töredéke alatt porrá válnak. A város kimondta ránk halálos ítéletét!

– Ezzel lehetetlen! – ellenkezett a fogadós a láncosbuzogányát fenyegetően meglóbálva. – Máximum hússz órá, éss Álámándár, a Védelmesszó pátriárkája eljön hossszzánk, éss megment bennünket a fertősszó kórtól.

– A képek nem hazudnak – felelte békésen a boszorkánymester. – Másfél óra múlva a fogadó megsemmisül. A kérdés már csak az, hogy mi a fogadóban tartózkodunk-e akkor vagy sem. Ha jól sejtem, egyikőnk sem ősvarázsló, ősmágus vagy legfőbb pap, így teleportálni egyikőnk sem tud, illetve ahhoz sincs senkinek ereje, hogy áttörjön a több száz tűzmágus, pap és íjász alkotta blokádon. Ebben lesz segítségünkre a hamarosan megérkező démonfejedelem.

Dragwaren az örülten vigyorogni kezdő boszorkánymesterre nézett. Tagadólag megrázta a fejét.

– Holmi kétes jóslat miatt zúdul fejünkre egy démonlord haragja?! Miből gondolod, uram, hogy képes leszel irányítani a démont?

Mielőtt a boszorkánymester válaszolhatott volna, Yabbagabb közbeüvöltött.

– Enni szeretnék valamit, mielőtt a fertőző ragálytól elrohadt és a tűzmágusok tűzgolyóviharától összeégett testemet megenné a démon!

Yabbagabb olyan részeg volt, hogy igazából fogalma sem volt, mit mondott az imént. Csak azt tudta, hogy éhes és enni szeretne.

A talpig fekete ruhát viselő boszorkánymester eddig is egyenesen állt kidüllesztett mellkassal és hátrahúzott vállakkal, azonban most még jobban kihúzta magát.

– Nem szokásom az igazi nevemen bemutatkozni, most mégis szükségét érzem e procedúrának, hogy minden kétséget kizáróan bizonyítsam önök előtt, rendelkezem a hatalommal egy démonfejedelem irányításához, és közben tartom az események alakulását. A nevem: ... Diego de la Moota, Peredon grófja, Valpurg birtokura, Kreto feketelovag nagymestere, a Tizenharmadik Kör boszorkánymestere, Belmie halálvarázsának hordozója... vagy ahogy a pórnép ismer, nemes egyszerűséggel: az ördög földi helytartója.

A helybéli vendégek úgy ugrottak hátra e bemutatkozásra, mint akiket kígyó mart meg. Az ő számukra nem volt ismeretlen Diego de la Moota neve. Nála förtelmesebb gonosztevőt nem hordott a hátán a világ. A néhai Peredon grófjának legkisebb fia kiirtotta egész családját, sötét tudományokra adta fejét, rettegésben tartotta birtokát, míg a királyi hadak el nem foglalták várát. Sikerült elmenekülnie, eltűnt, azóta csak ritkán lehetett hallani felőle.

– Van rá esélyem, nem is csekély, hogy a démonfejedelmet rövid időre a szolgálatomba állítsam. A fekete halált is én futamítottam meg, mikor a törpe vezért üldözte, és botor módon engem is meg akart támadni. A fekete halál megérezte a sötét erőt, és tudta, hogy kivel áll szemben. Nem véletlenül menekült a kertbe.

A vendégek közül, akik eddig még hittek benne, hogy életben maradhatnak, felhagytak a reménykedéssel. A démonfejedelem vagy magától vagy a boszorkánymester parancsára meg fogja ölni őket. Az, hogy felvegyék a harcot Diego de la Mootával, meg se fordult a fejükben.

– Nem fogunk démonokkal lepaktálni – mondta megvető hangszíjjal Dragwaren. Aztán még hozzátette: – De boszorkánymesterekkel se! Kötözted meg, fogadós!

A fogadós de la Mootára nézett, a boszorkánymester pedig őrá, s e tekintettől Grog majd szörnyethalt félelmében.

– Én ugyan a kössssssszelébe nem megyek – rázta a fejét.

Dragwaren dühös arcot vágott.

– Akkor legalább hozz egy kötelet meg rongyot, amivel betömhetjük a száját! Majd Kavak elintézi a többi.

– Örömmel – mondta a harcsabajuszos harcos, és megpödörte bajuszát. – Gúzsba kötlek, görény!

A boszorkánymester elszomorodott.

– Sajnálom, tünde uram, hogy nem tudtunk közös nevezőre jutni. Azt hittem, egy csapatba tartozunk, s közös célunk, hogy kiszabaduljunk e falak rabságából, összekovácsol bennünket. Mélységesen elkeserít, hogy megtagadnak, kiközösítenek, segítő kezemet durván félrelökik... mint annak idején családomban... peredoniak, szánalmas maradiság, ortodox tanok, értelmetlen elvek, ostobák és gyengék erkölcs.

Egy könnycsepp jelent meg de la Moota arcán. Nem törölte le, hagyta, hogy végigfolyjon ráncos bőrére.

– Kérem, adja vissza a szívet, és bízva rám a démont! – próbálkozott még egyszer, utoljára.

De Dragwaren a fejét ingatta.

– Nem tehetem... máshogyan kell megmenekülnünk. Démon segítségét nem vehetjük igénybe.

– Miért nem? – kérdezte jámboran a boszorkánymester.

– Ahogyan mondtad: értelmetlen elvek, ostoba erkölcsök. De ezek az értelmetlen elvek és ostoba erkölcsök azok, amik értelmet adnak életünknek,

nélkülük nem is tudnánk élni. Ha megtagadnánk őket, saját magunkat tagadnánk meg. Az individuum csak addig él, míg megőrzi lelke tisztaságát. Ha letér az útról, elveszetté válik, elpusztítja önmagát.

Elhallgatott, majd fél perc múlva kemény hangon kijelentette:

– Nem kapod vissza a szívet! Ha megérkezik a démon, szavamra, visszaküldöm a pokolba!

– Úgy – mondta alig hallhatóan a boszorkánymester. – Úúúúgy! – sziszegte mégegyszer, majd lehajtotta fejét, összeroggyant valamelyest, ősz haja az arcába omlott.

– Isten a tanúm rá, én mindent megtettem, hogy elkerüljem a vérontást. Mindig ez történik! Újra és újra rákényszerítenek, hogy öljek. Ilyenkor mindig elgondolkozom, valóban gonosz ember vagyok-e, vagy csupán a körülmények áldozata? Miért van az, hogy úgy érzem, nem hagynak nekem más kiutat? Olyan jó, ha elveszítik az életüket? Én nem hinném! Nem értem. Nem értek én már semmit! Bolond egy világ! Nem tudom követni a gondolkodásmódját, tünde uram. Természetesen lehet, hogy bennem van a hiba, de nem így érzem. Meg kell, hogy öljem önt s mindenki mást a fogadóban. Botor módon arra számítottam, hogy türelmesen kivárják, míg uralmam alá hajtom a demont. Ki tudja? Siker koronázta jókedvemben lehet, hogy életben hagytam volna önöket. De nekem végülis teljesen mindegy! Ha ennyire sürgős, hogy meghaljanak, ám legyen, essünk túl rajta! Legyen a következő napirendi pont az önök kivégzése!

Végszóra nyílt a belső udvar ajtaja, s belépett rajta a törpevezér, Schiza és a kósza.

Az egyik vendégnek csak annyit kellett mondania nekik, hogy ott az a férfi a démonidéző, ő ölte meg a törpe harcost – több se kellett Trollölő Dragarnak, megfélelvezve az előző harc során szerzett sérüléseiről, megvadult bikaként rontott a boszorkánymesterre.

Diego de la Moota varázsolni kezdett.

Tifur elvágta a torkát.

Mesteri vágás volt! A precízen és tökéletesen, mesteri fokon kivitelezett orvtámadás meglepte magát az elkövetőt is. Ha látta volna ezt az orgyilkos céh nagymestere, bizony elgondolkodott volna azon, hogy ideje volna nyugdíjba vonulnia, és átadnia helyét az ifjú tehetségnek.

Gyorsan, hangtalanul, követhetetlenül, könyörtelenül végrehajtott támadás volt. A penge hideg éle fültől-fülig vágta a boszorkánymester torkát.

Tifur csak egyvalami miatt lehetett elégedetlen. Ellenfele torkából nem spriccelt vér.

Diego de la Moota nyaksebe egy pillanat alatt regenerálódott, még csak apró hegek se árulkodtak az iménti vágásról. Az orgyilkos annyit se tudott elérni, hogy belezavarja ellenfelét a varázslatba. A boszorkánymester hiba nélkül végigmondta gyilkos igéit.

Zöldes füst gomolygott elő de la Moota szájából, legyező alakban ellepve a termet.

A vendégek arcára iszonyat ült. A halál maszkját öltve magukra élettelenül rogytak össze egymás után. A gyilkos felhőtől elpusztult mindenki, akiben nem volt elég erő, hogy ellenálljon a mérregnek. Nem kellett belélegezniük, a bőrön keresztül szívódott fel a szubsztancia.

Az egyik vendég görcsösen rángatódzva menekült a részeg alakok asztala felé, ahol nem volt annyira sűrű a füst.

Yabagabb és három asztaltársa mókás kedvükben voltak. Érdeklődve fordultak a rángatózó, katatóniás mozgású, a méregtől foszladozó bőrű, veszettül sikoltozó férfihoz.

– Na végre, hogy idetolta valaki a képét! – zsörtölődött Yabagabb. – Szaladj hamar, nyisd ki az ablakokat! Egy kicsit állott idebenn a levegő... Ja, és hozz enni! Mardos az éhség! Gesztenyével töltött fácán megteszi. Ti mit kértek? – kérdezte asztaltársait.

Zaislo némi krákogás, nyeldekülés után válaszolt.

– Tűzdel vaddisznócombót áfonyával!

– Roston sült pisztrángot – dörmögte üveges szemmel maga elé meredve, bamba mosollyal az arcán, ajkait nyaldosva Behemor, majd rögtön elszörnyedt, hogy micsoda – a helyzethez egyáltalán nem illő – hülyeségeket beszél.

– Én csak egy kákabélű kis goblin vagyok. Jóllaktam a hústól és a druida bogyótól. Esetleg majd csipegetek a tálaikról.

A pincérnek kinevezett férfi azonban nem akarta kiszolgálni őket. Dühödten rázta a fejét, a fájdalomtól esztét vesztve hörgött, nyáladzott, aztán összeesett. Lassan szétmállott.

– Szimuláns! – mondta lenézően Yabagabb. – Bűdös a munka, mi?

A gyilkos felhő néhány másodperc alatt elenyészett, félelmetes pusztítást hagyva maga után.

Schiza és a kósza alig állt a lábán, bár őket inkább a fekete lepellel folytatott harc gyengítette meg, a mérgező füst forrásától messze voltak.

Kavaknak és Dragwarenek kisebesedett a bőre, minden mozdulatuktól erős fájdalom hasított testükbe, de járhattak volna rosszabbul is.

Grognak nagyon csúnyán elszíneződött a bőre, nehezen kapott levegőt, és jártányi ereje alig volt. Ha valamelyik távoli őse nem lett volna kígyóember, s nem csörgedezett volna mérregimmunitást hordozó kígyóvér az ereiben, akkor meghalt volna. Felborított egy asztalt, és lerogyott fedezéke mögé. Homályosan látott. A külvilág képei összemosódtak előtte. Arra gondolt, hogy beveti "titkos eszközét", aztán mégsem tette. Várt még vele. Hadd fogyatkozzanak meg, és gyengüljenek le még jobban a vendégek. Majd akkor használja a "titkos fegyvert". Eljön még az ő ideje.

Trollölő Dragar, aki örült módjára belegázolt a gyilkos felhőbe, rendkívüli állóképességének köszönhetően csak, hogy különösebb károsodás nélkül megúsza a történetet. Csatabárdal a kezében megállás nélkül rohant tovább a boszorkánymester felé.

A kocsmáros kidobóembere, a kövér albínó férfi és a fiatal gyerek szinte egy helyen tartózkodtak, mikor a gyilkos felhő lecsapott rájuk. Mégis míg a Golak néven bemutatkozó albínó férfi és a kidobóember a földre esett, s bár maguknál voltak, nem lehetett tudni, hogy életben maradnak-e egyáltalán, a fiatal gyerek teljes mértékben ellenállt a varázslatnak. Rezzentlenül végigállta a gyilkos felhőt. Aztán egy pillantást vetett a hájas kereskedőre, majd határozott léptekkel megindult a boszorkánymester felé.

A kutya alakban leledző Floraus atya jó helyen tartózkodott. A mérgező füst nem érte el.

Tifur, miután megdöbbenve tapasztalta, hogy az átvágott torkú boszorkánymester talpon maradt, és mintha mi sem történt volna, folytatta varázslatát, nem sokáig hitetlenkedett. Mindig is gyorsaságának és határozottságának köszönhette életét. Most se állt le töprengeni a történteken, villámgyors hátraarcot csinált, és eltűnt a feldőlt bútorok és hullahegyek között. A mérgező felhő mindössze egy pillanatra kábította el. Amint magához tért, látva a teremben uralkodó káoszt, úgy döntött, hogy folytatja küldetését. Most nem figyeltek rá a vendégek. Befejezhette azt, amiért idejött. Mást nemigen tehetett. A boszorkánymesternek nem tudott ártani.

Fúvócsövet vett elő és egy parányi tuskét, melyen még csillogott a halálos mérég. Célbavette áldozatát...

Behemort, Csibort, Yabbagabbot és Zaislot kicsit megköhögötte Diego de la Moota varázslata, de egyéb hatással nem volt rájuk.

Az imént felsoroltakon kívül azonban senki sem maradt életben a fogadóban. Végzett velük a gyilkos felhő...

Trollölő Dragar megbokrosodott lóként vágatott végig a termen. A törpevezér átgázolt a véres hullahegyeken, majd a még mindig zöldes lánggal izzó csatabárdját iszonyatos erővel belevágta a törpegyilkos koponyájába.

Könnyű dolga volt, mert Diego de la Moota meg se mozdult. A boszorkánymester egy kicsit elkedvetlenedett, hogy ilyen sokan talpon maradtak a mérgefelhője után. De aztán elmosolyodott, és vidám arccal újabb varázslaton törte a fejét. Koponyája, mintha egy csirkecsont roppant volna ketté, hangos recsenéssel beszakadt.

Dragar csak nagy nehézségek árán tudta kiráncigálni ellenfele agyából csatabárdját. Aztán megdöbbenve tapasztalta, hogy a seb, melyet a boszorkánymester fején ejtett, egy szempillantás alatt összezárult. Leengedte fegyverét, sűrűn pislogott, és hitetlenkedve rázta fejét. A boszorkánymester képes volt sérülés nélkül túlélni vad rohamát!?

Bár rávethette volna magát, vagy lefoghatta volna a kezeit, hogy ne tudjon használni mozdulatokat igénylő varázslatokat, de nem tette. Teljesen magába fordult, nem támadott tovább, elment a kedve a harctól. Nem látta értelmét a további küzdelemnek, hiszen a varázsfegyvere sem volt elegendő, hogy megsebezze társa gyilkosát. Ellenfele félelmetes regenerálóképességgel rendelkezett.

A történetek elbizonytalanították Kavakot, az életpapnőt és a kószát is.

Dragwaren gyorsan varázsolni kezdett, hogy beazonosítsa a boszorkánymester védelmező auráit. Négyet is érzékelt rajta! Volt egy, amelyik a közönséges lövedékektől védte, egy, amelyik a mágikusaktól. A harmadik aurája egy készenlétbe helyezett varázslat volt. Ha bajba került, egyszerű összpontosítással lángoló tűzpajzsot tudott maga köré vonni, mely rajta kívül mindent és mindenkit lángra lobbantott a közelében. Ami az azonosító varázslat aktivizálására készítette, az a boszorkánymester negyedik védelmének megismerése volt. Egyfajta regeneráló bőr varázslat – állapította meg Dragwaren. Mindenfajta sebzést, származzon az közönséges vagy mágikus fegyvertől, azonnal begyógyított rajta. A roppant hatalmas erejű védelmező mágának, azonban volt egy hátránya. Csak néhány támadás abszorbeálására volt képes. Úgy húsz-harminc találat felfogására.

– Üssétek tovább! Csak az első néhány csapatból védett! – buzdította harcra társait a tünde.

Diego de la Moota elszontyolódó arccal vette tudomásul, hogy ismét nekirontanak. Ráadásul egyszerre öten: Dragar, Kavak, Schiza, a kósza és a fiatal gyerek.

Szánalmas csürhe – gondolta de la Moota. – Ráadásul az a kisgyerek közöttük? Mennyire nevetséges! Mit akar a kis taknyos!? Vagy mégse olyan nevetséges? Hogy élhette túl a méregfelhőt?! No, de mindegy! Nincs igazság a földön. Ha tízszer ennyien lennének, akkor se lenne esélyük!

De azért nem vette félvállról a küzdelmet.

– Nem szeretném, ha legyengítenétek védelmező varázslatomat. Egy gyerek harmatgyenge ütéseire megy el a védelmem, ami akár egy démonfejedelem csapásait is felfogná. Ez így nem helyes! – mondta. Kántált néhány szót, és felrepült a magasba, ahol nem tudták elérni. Mivel lőfegyverek és mágikus lövedékek ellen védve volt, jóformán sebezhetetlenné vált ellenfelei számára.

Hosszabb varázslat kántálásába kezdett.

– Jól látom, hogy egyetlen törpe maradt a hétből? – rázta meg Yabbagabb Zaislo vállát.

Zaislo válasza csak egy óriási böfögés volt, amit fel lehetett fogni igenként és nemként is.

– Egyedül maradt – bólogatott a goblin határozottan.

– Nem rossz dolog egyedül kalandozni – motyogta csukott szemmel Behemor. – Éjszaka egyedül barangolni az erdőben, lombos fák alatt, mikor esti szellő simogatja arcodat, csöndes, melankolikus hanggal zizegnek a levelek, gondolkodásra készítetnek a fekete égbolt misztikus alakzatai. Csak magad vagy és a természet, csak a tudatod tölti be a teret, te vagy a világ és saját magad kovácsa, s csak saját magadra számíthatsz. Nyers erő, állóképesség, ügyesség, gyorsaság, ravaszság... másra nincs szükséged. Ha egyedül barangolsz a sötét

erdőben, másnak látod a világot, máshogyan gondolkodsz, kicserélődsz, más emberré válsz. Ha békére vágysz, lelki nyugalomra lelsz, ha nyomasztó tespedtségtől sorvadsz, lázadó szellem száll meg, ha feledni akarsz, felejtessz, ha emlékezni, emlékezel. Ha sírni akarsz, úgy, hogy senki se lásson, veled együtt sírnak a fák, ha nevetni akarsz, veled együtt mosolyog a hold. Ha erdő fái között halsz meg, boldogan leled halálod.

– Egy barbár nem beszél ily fennköltten – sipákkolt Csibor. – Ezt már mondani akartam neked korábban is.

– Azért, mert barbár vagyok, még foroghat a nyelvem. Nem minden barbár bunkó tahó.

– Igazad van! És nem minden goblin hülye! – csapott az asztalra Csibor. – De odanézzetek! Az az öregember ott madárnak képzele magát?!

Diego de la Mootát örült harci szellem járta át. Eltorzult, görcsbe rándult, vicsorgó, nevető arccal, teli torokból ordítva köpködté gyilkos ígéit az alatta tétován, tehetetlenül, kiszolgáltatottan ácsorgó söpredékre.

Hirtelen lehült a levegő. Jeges szélroham söpört végig a termen, a boszorkánymester jégkupalavarázslatának előszele.

Amorfjégfelhő jelent meg a kalandozók körül. Aki tudott, megpróbált kijutni belőle. A felhő – óriási jégkupalává növe magát – egetverő robajjal lezúdult a vendégekre.

Dragar nehézkes léptekkel félrehúzódott. Kavak fűrgén kirohant a varázslat hatóteréből. Megúsza enyhébb fagyási sérülésekkel. A fiatal fiú a harcsabajuszos harcosnál is gyorsabbnak bizonyult. Sérülések nélkül menekült ki a veszélyes zónából.

Schiza és a kósza a varázslat középpontjában tartózkodtak. Megpróbáltak elszaladni, de már nem menekülhettek. A jégkupola alá kerültek...

Dragwarent a dermesztő szélroham és a csontig hatoló hideg meghátrálásra készítette. Néhány lépés után megállt. Remegő kezeit varázslat formálására emelte, de várt a mágikus szavak kimondásával.

Egyetlenegy ellenvarázslattal rendelkezett, és ez habozásra készítette.

Schizát és a kószát mentse meg azzal, hogy feloldja jégbörtönüket? Vagy Diego de la Moota repülésvarázslatát semlegesítse? Schiza és a kósza meg fog halni, ha nem segít nekik. A kupola falai egyre vastagodtak, onnan már nem szabadulhattak ki. Se kívülről, se belülről nem lehetett széttörni a hatalmas jégtömböt.

Schiza és a kósza arcvonásai lassan elmosódtak, ahogy a jég vastagodni kezdett körülöttük. Dragwarent egyre kevésbé tudta kivenni kalandozótársai halványuló sziluettjét. Az, hogy nem tudott a szemükbe nézni, megkönnyítette a szívbemarkoló, fájdalmas döntést.

Ha bármelyik társa lett volna a helyében, biztosan másként cselekedett volna. Egyikük se habozott volna, hogy az ellenvarázslattal a két bajtárs életét mentse.

A bajtársi kötelesség, a láthatatlan kapocs, mely szorosan összefogta őket, azt diktálta volna, arra készítette volna őket, hogy kiszabadítsák társaikat. Nem mérlegelték volna a helyzetet, nem látták volna buzgó igyekezetükben, hogy döntésük helytelen. A kegyetlen sors csak két lehetőséget adott nekik. Dönthettek a rossz és a rosszabb mellett. Ha a jégburkot semlegesítik, igaz, hogy kiszabadítják Schizát és a kószát, de Diego de la Moota továbbra is a levegőben marad, ahol nem érhetik el, és nem tudják megsebezni. Ezért ezzel a döntéssel megpecsételték volna sorsukat. A boszorkánymester fáradhatatlanul, megállás nélkül kántált, és halálos varázslatai előbb-utóbb senkit se kerültek volna el. Maradt a másik választás. Semlegesíteni Diego de la Moota repülésvarázslatát. Ha a boszorkánymester a földre kerül, a többiek újra felvehetik vele a harcot. Ha időben le tudják bontani regeneráló bőr védelmező auráját, már könnyedén végezhetnek vele. A halálával elenyészik az általa létrehozott jégkupola is.

Csak néhány percet kell, hogy kibírjon valahogy Schiza és a kósza. Ha szerencsésük van, túlélhetik. Túl kell élniük!

Dragwaren – döntése nyomasztó terhét cipelve – felbontotta Diego de la Moota repülésvarázslatának láthatatlan szálait.

A boszorkánymester éppen láncvillámot kántált, mellyel megsütötte volna valamennyi ellenfelét, mikor kifordult alóla a világ. Hiába hadonászott kezével sebzett madár módjára, és hiába próbálta meg puszta koncentrációval fenntartani magát a levegőben, a repülés-varázslat lehámlott róla, tehetetlenül zuhant alá, egyenesen a törpe lába elé.

Trollölő Dragar fröcsögő nyállal csapott le rá, aztán rávetette magát.

De la Moota sem az eséstől, sem a törpe csatabárdjától nem sérült meg, de a váratlan események miatt több mágikus szót is elvétett, így varázslata nem jött létre.

Trollölő Dragar példáját követve a fiatal fiú is ráugrott.

Kavak a két társát fogvatartó jégfalat próbálta fegyverével szétörni, nem törődve a jégkupola közelében uralkodó rettentő hideggel.

– Üsd a boszorkányt! A jégvarázs csak így szűnhet meg! – ordította Dragwaren, de Kavak már magától is rájött, és kardja útban volt Diego de la Moota feje felé.

Tifur fedezéke biztonságában lapulva megcélozta az albínó férfi mellett gubbasztó kidobóembert. A mérgefelhőtől legyengült kidobóember éppen nyílpuskája után hajolt.

Az ifjú orgyilkosnak Talakkal, a kidobóemberrel már sikerült végeznie a mellékhelyiségben, úgy hogy senki se látta, s a gyanú árnyéka se vetődött rá. Most – kihasználva a fejtelenséget – második célpontját is a másvilágra küldhette. Kilőtte rá halálos mérgű tuskéjét. Fejében már fő célpontja, a Sárga Kígyó kocsmárosa járt. Őt akarta utolsónak meghagyni. Vele úgy akart végezni, hogy tudja meg, miért hal meg, és kinek a fegyvere okozza végzetét.

Karavan legnagyobb orgyilkoscéhe, a Suttogó Árny kimondta a Sárga Kígyó kocsmárosára a halálos ítéletet, mert a céh engedélye és – eleddig – tudomása nélkül három emberével meggyilkoltatta s kifosztotta a fogadóban megszálló vendégeket. A város ezen kerületében a Suttogó Árny jóváhagyása nélkül egy utcai zsebmetszés is főbenjáró bűnnek számított. A Suttogó Árny nem tűrt meg maga mellett konkurrenciát. Tifurt küldte, mint hóhérját.

A boszorkánymester görcsösen koncentrálnak hőrögte fel újabb varázslatát.

Kis fényszikra fénylett fel mellette, mely pillanat alatt két méter magas többszínű tornádóvá lobbant. A nyers mágikus energiából álló kusza örvény körbejárta a démonidézőt. A szélroham megragadta a dühöngő törpét, a harcsabajszos harcost és a néma, érzelemmentes arcú kölyköt.

De la Moota állát felszegve, sértődötten felállt; úgy söpörte le magáról támadóit, mintha ruhájára tapadt apró porszemek lettek volna csupán.

A szélroham szétszórta ellenfeleit. A terem távoli falának vágta őket.

De la Moota nem hagyott időt nekik a kezdeményezésre. Mielőtt magukhoz térhettek volna, megszüntette hatékony, de nem elég pusztító örvényvarázslatát.

Minden figyelmét újabb varázslatra szentelte. Kántálására megrepedezett a föld, és sötét, kocsonyás csápok vonaglottak elő a pokol mélyéről; dühödten ficáncoltak, félelmeteseket csapkodtak.

Az ördögi, szörnyűséges ivadékok másodpercek leforgása alatt körbevették a fiatal gyereket. Trollölő Dragart a lábánál kapták el, és béklyóba láncolták. Kavakot vadul ütötték. Dragarent fojtogatni kezdték.

Úgy nézett ki, Diego de la Moota megnyerte a csatát. Ellenfelei lassú, fájdalmas kínhalálra ítéltettek.

Diego de la Moota sátánian felkacagott, és következő varázslata elszavalása előtt megengedett magának annyi időt, hogy gyönyörködjön egy kicsit az általa előidézett látványban. Közben rendbeszedte a harc során szétzilált ruházatát.

Schiza és a kósza erőtlen kísérletet tettek, hogy széttörjék börtönük sziklaszilárd falát.

A fagyos levegő, mintha apró, hegyes tűkkel szurkálta volna bőrüket, minden lélegzetvételt megkeserített számukra, megbénította izmaikat. Megfosztotta őket elszántságuktól, lassan kiölte belőlük a küzdőszellemet.

A fagykupola közepén egymás mellé rogytak.

A kósza megmarkolta Schiza remegő kezét. Úgy szorította, mintha az élete függne tőle.

Az életpapnő a homályos, egyre vastagodó jégtükörre szegezte szív fájdtóan szomorú tekintetét.

– Ne-em aka-arok megha-a-alni... Így nem – dideregte. – Nem aka-arom, hogy lásd ha-aldoklásomat.

Schiza teljes szívvel–lélekkel küzdött, hogy megőrizze hidegvérét, hogy büszkén érje a halál, és ne mutasson félelmet. De egyre kevésbé volt képes uralkodni elhatalmasodó félelmén. Nem tehetett róla.

– Ments me–e–eg! – követelte a kószától. – E–ennyire szá–ánalmas s–senkiháazi vagy!? Nem va–agy ké–é–épes segí–í–íteni ra–ajtam!? Minek is ka–alando–oztam v–ve–e–eled!? A–annyi má–ás tár–társa–asággal ta–artha–atta–am vo–olna–a. M–miért pont t–ti–te–ke–et v–vá–lasz–tot–ta–lak?! Gyűlöllek...

Utolsó szavait a kósza fülébe akarta ordítani, de mindössze erőtlen suttogásra telt tőle.

A kósza fájdalmasan megvonaglott. A papnő rideg szavai mélyen beleégtek lelkébe. Nem vágyott többé az életre. Most először iszonyatosan fáj neki az élet. Schiza minden apró óhajának–sóhajának eleget tett, végig, míg együtt kalandoztak, és most, amikor papnőjének igazán szüksége lett volna rá, nem tudott semmit sem tenni érte.

Összetörten bólogatott. Arra gondolt, igaza van Schizának, ő valóban egy szánalomra méltó senkiházi.

Csibort, a goblin papot valamelyest kijózanította a boszorkánymester keltette hideg szélroham. Meglátta a jégkupola alatt raboskodó fiatal nőt és férfit. Levette szemét a haldokló párról, s társaira nézett. Behemor zombiarccal, révetegen bámult a semmibe. Yabbagabb melankolikus nyugalommal üldögélt, a kezében lévő boroskupát forgatgatta. A kupával egy csótányt próbált foglyul ejteni. Zaislo együtt kacagott a boszorkánymesterrel. Csibor levette róluk a tekintetét, ismét a jégkupola alatt raboskodó két embert nézte.

Szomorú érzés kerítette hatalmába. A fiatal pár látványa régi emlékeket fogva tartó falakat döntött le benne. Ifjúsága gondosan elfelejtett képei, mint medréből elszabadult folyó, törtek elő a múlt ködén keresztül: szörnyek, melyek savfelhőt és fagyvihart okádtak. Növekvő szakadékok, melyek városokat nyeltek el. Az Északi–tenger sárkányrajzása. Egy goblin királlyá koronázása. Síró és szenvedő arcok, melyek csak megmutatták magukat, s már el is suhantak. Sokáig tartott a nyomor látványa, majd utána csend és üresség borult a lelkében felidézett múltbéli tájra. Egy váratlan szélroham söpörte el a ködöt, és valóságyszerűen éles képek tűntek fel előtte: egy kastély díszes hálósobája. A szobában egy fiatal vitéz, karjában egy csodálatos nővel. Egy nővel, akire hasonlított Schiza, de persze nem az életpapnő volt. A vitéz, mikor ajka a nő bársonyos ajkához ért, megremegett. És nemcsak megremegett ez a fiatal férfitest, hanem elmosódottá is vált, s mindjárt szertefoszlott. A kastély hálósobájában a fiatal férfi mély barázdákkal szabdalta arcú goblinná alakult át. Ő volt az! Ő, a goblin, húsz évvel fiatalabb korában. A nő meglátta, hogy daliás lovagja rusnya goblinná változott, s felsikoltott. Az ifjú Csibor észrevette, hogy vitézárca lefoszlott testéről, és a nő, akit mindennél jobban szeretett, akiért bármire képes lett volna, szembesült valós formájával: egy pőrén álló, rusnya goblinnal. Az a csók, az a mámoros, vadító, égető érzés zavarta meg koncentrációjában, az törte meg

illúzióvarázslatát, szüntette meg mágikus álarcát. A szeretett nő sikolyára testőrök törtek be az ajtón, megrohmozták pajzsaikkal az ifjú Csibort. Ledöntötték lábáról, rugdalni kezdték. Eleinte nem védekezett, betörték az orrát, szájából patakokban folyt sárgás goblinvére. Összegörnyedt, egész testében remegett. Lesütött szemmel segítségért fohászzkodott szerelméhez, de az úrnő undorodott attól is, hogy ráemelje tekintetét, hangosan zokogva testőreiért kiáltott, hogy mielőbb pusztítsák el a szörnyszülöttet.

Szörnyszülött! Szörnyszüülött!!! – remegett meg Csibor így húsz év távlatából is, ha arra gondolt, amit akkor érzett. Emlékezett az irtózatoss haragra, mely végigsöpört lelkén. Emlékezett, hogy habár több csontja is eltört – átkot hörögve a kastélyra – felemelte kezeit, mennyezetre szegezte ökleit.

Vakító fényt láthatott az, aki akkor kinézett az épület ablakán, majd mintha egy titán csörtetett volna el a közelben, vagy a föld kelt volna fel álmából, az öreg kastély falai megremegtek. Oda, ahova az ifjú Csibor mutatott, pusztító erejű villám csapódott, s szétrobbantotta a márványaljzatot, átszelve a kastélyt egészen a pincékig. Az első villámot újabb és újabb követte. Félelmetes zajjal mennydörgött az ég. Az ifjú goblin pap motyogott néhány szót, majd úgy, ahogy összeverve feküdt, törött testhelyzetben megemelkedett, és mozdulatlanul, búskomoran lógatva fejét kiszállt a mögötte rommá omló vár ablakán. Egy pillanatra hallotta még a kastély több száz emberének – strázsáknak, inasoknak, pincék őreinek – fohását és halálsikolyát, aztán a robbanás mennydörgő morájától megremegtek a környező hegyek. A bástyák és tornyok maguk alá temették a várnép elhaló imáját...

Erre emlékezett Csibor! Múltja e sötét árnyai kísértették, törtek fel, amikor Schizára nézett. Könnyeivel küzdött, ha arra gondolt, hogy elvakult bosszúszomjában és elkeseredett örületében ő okozta szerelme halálát. Úgy érezte, ha a múltat nem is lehet megváltoztatni, ha rég halott szerelmét nem is képes feltámasztani, ezért a nőért, aki úgy hasonlít élete egyetlen szerelmére, aki most haláltusáját vívja előtte, tennie kell valamit.

Csibor, a goblin pap hirtelen mozdulattal felemelkedett, és Diego de la Moota elé lépett.

Részeg asztaltársai nem törődtek vele.

Csak Yabbagabb motyogott valamit a fogadalomról, meg arról, hogy nem szabad beleavatkozni semmibe se, mert ő mindig mindenbe bele szokott avatkozni, de soha nem lett jó vége.

Csibor mindjárt egy gigantikus varázslat kántálásába kezdett.

A boszorkánymester érdeklődve fordult a goblin felé.

– Újabb ellenfél! Már úgyis kezdtem unatkozni. Bár nagyfokú túlzás e kis vakarékot ellenfél titulusra emelni – mosolyodott el. Megropogtatta ujjait, és ő is belefogott egy litániába.

Félelmetes gyorsasággal csalta elő varázslata komponenseit. A goblin pap még csak varázslata közepén járt, mikor Diego de la Moota kinyújtott kezeit tíz centiméter átmérőjű villám hagyta el. Az energianyaláb tévedhetetlen

pontossággal csapódott Csibor testébe. Csibort hátralökte a villám egészen az asztaláig. Ott összeesett, és nem mozdult.

Behemor a fejét csóválva lehajolt a goblinért, és visszaültette maga mellé. Egy pillantást vetettek füstölgő ruházatára és kormos arcára. Zaislo elröhögte magát megviselt fizimiskájú társa láttán.

– Megérdemli! Mit kell állandóan köztöködni és pofáznia! Csodálom, hogy az idegesítő stílusa miatt még nem ölte meg senki.

Behemor rendezte borgőzös gondolatait, s így szólt:

– Nem tréfadolog ez, Zaislo! Bár úgy látom, hogy a bor ütötte ki inkább, s nem a villámvarázs, a lényegen nem változtat. A papunk nincs abban az állapotban, hogy megszüntesse a testünket emésztő kórt.

Zaislo elkomorodott, és megpróbált életet verni a goblinba. Gyógyító tudománya néhány csattanós pofonban merült ki.

Diego de la Moota egyelőre nem foglalkozott az asztaltársasággal. A földből kibújó fekete csápok kezdtek mindenfelé elkalandozni, ezért újból nekik szentelte figyelmét.

Schizának és a kószának percek voltak hátra az életéből.

– F–fogd meg a kezem! – kérte Schiza a fiatal vándort.

A kósza régóta szorította a lány kezét, csak Schiza nem érezte, annyira megdermedt és átfagyott az embertelen hidegben.

A kósza megérintette a másik kezével is. Lassan, finoman simogatta átfagyott testét. A kezét, a karját, majd leheletkönnyedén végigsimította ujjait az ajkain.

Schiza szeméből egy kis könnycsepp bújt elő, egy arasznyit ha szaladhatott, aztán megfagyott szomorú arcán.

Sírni kezdett.

– A–a–annyi m–min–de–ent, a–annyi–a–annyi mi–i–indent sz–sze–sze–ret–tem volna–a mé–ég, a–annyi m–min–de–ent v–vár–tam a–az é–let–től, a–annyi de a–annyi m–min–de–ent ne–em pró–bál–ta–am mé–ég ki! O–olyan sok hely–en ne–em já–á–ártam, a–a–a–annyi cso–dás és–és é–érde–kes do–olog va–an a–a–a vi–vi–lág–ban, mi–mié–ért ke–e–ell meghalno–o–om? A–a–annyi m–min–de–ent sz–sz–szerettem vol–na te–en–ni mé–é–ég! S–s–sá–árkánygyí–íkhúst e–enni Rath–h–kban! E–e–elutazni Moarba! Lá–á–átni a–a–a vé–égtelen si–i–iva–a–ta–a–got... a–a–a giga–a–anti–ikus ho–o–mo–o–ok–f–férgeket... Ko–o–osmart... A–a–a Gyö–gyönyörök Szi–szi–ige–e–etét... a–a–annyi m–min–de–ent... Me–e–eg a–a–akartam is–isme–erni a–a vi...világot, a–a–azi...igaz sze–e...relmet! ...gye...gye...re...ke...ket a...a...ka–ar...tam...

A kósza átölelte. Ölelte, ölelte, ahogy csak erejéből tellett, mintha ölelésével megmenthette volna, de a jég ölelésétől nem tudta megmenteni.

Schiza összeszedte maradék erejét. Remegve viszontkarolta, és a szemébe nézett.

A kószát elöntötte a forráság e tekintettől.

Schiza a férfi elkeseredést tükröző szemében boldogságot látott, és még valami mást... megbékélést étellel-halállal.

Együtt lépnek át az ismeretlenbe!

Schiza nem tudta, mit érez. De jóleső érzés volt. Soha nem érezte magát közelebb a kószához. Ők ketten... együtt. Szorosan egymásba kapaszkodva. Egymás forró leheletével melegítve egymást... Egy lényé váltak!

Aztán a kósza megfagyott. A halálban is boldogságot tükröző szemével, szelíd mosolyával, továbbra is őt nézte. Schiza a férfi gyönyörű szemében felfedezte az Élet Istenének tekintetét. És akkor már tudta: vannak rosszabb dolgok is a halálnál. A halál egy szükséges állapot, mindenki átesik rajta. A halál ad értelmet az életnek. A halál az egyetlen biztos pont az életben. A halálban mindenki egyenlő. Elbohócodsz a világban, míg meg nem ismered a boldogság és a kín ezernyi formáját, aztán meghalsz. Ha nem halnál meg, az a legszörnyűbb átok lenne. És továbbment a gondolatban: A halál pillanata az élet legboldogabb pillanata. A teljes megkönnyebbülés pillanata. Az igazi szabadság! Feloldozás az élet összes gondja és terhe alól.

Elérkezett számára a legszebb ünnepnap pillanata!

Schiza, az Élet Istenének papnője abbahagyta a sírást, kihúzta magát, és úgy halt meg, mintha a halál csodás ajándék lenne a fájdalommal teli, küzdelmes élet papírmáza után...

Tifur elhibázta a lövést.

A kidobóember megcsúszott, és hanyattesett. A mérgezett tüske a mögötte lévő hájas kereskedő nyakába fűrődött.

A kidobóember mérgeződve tápázkodott fel, nem is sejtve, micsoda szerencséje volt. Csak akkor jött rá, hogy valami történhetett, mikor az albínó férfitra esett a pillantása.

A kövér kereskedő egy másodperccel azután, hogy vérkeringésébe jutott a mérég, halott volt. Véeres, üveges szemmel, görcsös pózban feküdt a földön, szájából fehér hab bugyogott elő.

– Mi a rosseb?! – káromkodott a kidobóember. A parányi tüskét nem vette észre az áldozat nyakában, így azt hitte, a boszorkánymester méregfelhőjének utóhatása végzett a kereskedővel.

Tifur újabb mérgezett tüskét tett a fúvócsőbe. Kihajolt fedezéke mögül, lőtt, majd visszaereszkedett az árnyékba.

– Mi a rosseb?! – káromkodott ismét a kidobóember. Apró szúrást érzett a nyakán. Odakapott, és kirántotta a parányi tüskét. Idegesen körbenézett a teremben. Elszédült. Keze erőtlenül lehanyatlott. Leejtette a nyílpuskát, majd összerogyott.

Kettő halott – szögezte le Tifur. Azt nem tudta, hogy Floraus atya jóvoltából a harmadik kidobóembert is nyugodtan kipipálhatja, s már csak Grog, a kocsmáros maradt hátra a célpontok névsorában.

Bölcsen továbbra is a rejtekhelyén maradt, s kivárta az események alakulását...

Diego de la Moota kántált. Ismét villámot varázsolt. A villám cafatokra robbantotta Kavakot, a harcsabajszos harcost.

Trollölő Dragar őrvongott. Nem tudott szabadulni a csápok szorításából, s emiatt mindinkább az örületbe lovallta magát.

Diego de la Moota megsejtett valamit a fiatal kölyök képességeiből, mert míg Dragwarent egyetlen csáp fojtogatta, a törpevezért pedig három, addig a gyerekre tizenkét csápot küldött. Ennek ellenére nem volt meggyőződve afelől, hogy a tucatnyi csáp elegendő lesz-e a fiatal kölyöknek kinéző lény fogvatartásához.

Floraus atya kutya alakjában elősont fedezéke mögül. Úgy vélte, bár nagy a lelepleződés veszélye, bele kell avatkoznia a harcba. Teljességgel hidegen hagyta ezeknek az embereknek a küzdelme. De – a történeteket ismerve – tudta, ha a boszorkánymester nyeri meg a csatát, sem az ő, sem mások életét nem fogja megkímélni. Jobb, ha segít a többieknek. Egy kicsit megnehezíti az öreg démonidéző dolgát.

Egy oszlop mögé lopakodott, ahol nem láthatták meg. Visszaváltozott emberi alakjába, és halkán varázsolni kezdett.

Diego de la Mootának arcára fagyott a mosoly, keserű könnycseppek törtek fel szeméből.

Kedvenc csápjai fél perc leforgása alatt elszáradtak, elfonnyadtak.

Értetlenül állott a dolog előtt.

Túl sokáig azonban nem értetlenkedhetett, mert a béklyóitól megszabadult törpe, Dragwaren és a fiatal gyerek ismét rárontott.

A boszorkánymester bosszúsan fűjtatott.

Ideje lenne már komolyabb varázslatot bevetni! – gondolta. Elsőre Belmie halálvarázsa jutott az eszébe, de gyorsan meggondolta magát. Ezekre a porszemekre?! Felesleges! Pazarlás lenne!

Más mellett döntött. Megpróbálkozott ugyanazzal a varázslattal, amit harc előtt mondott a tünde varázslóra. Pusztá koncentrációval ismét uralom varázslatot vetett be. Most viszont könnyebb célpontot választott magának.

Míg koncentrált, a törpevezér mélyen belevágta csatabárdját a bal vállába, Dragwaren kétszer szíven szúrta, a fiatal fiúnak kinéző valaki pedig olyan erővel csapta fejbe, hogy betört az arccsontja. Ennek ellenére koncentrációja nem tört meg, sebei pillanatok alatt regenerálódtak – sikerült aktivizálnia varázslatát.

Trollölő Dragar megtorpant. Elbizonytalanodott, rettentő hülyén érezte magát. Fogalma sem volt, hogy a körülötte álló emberek közül ki az ellensége. Tudta, hogy valami nincs rendjén, mágia jelenlétét is érezte a levegőben, ami kellőképp bosszantotta. Eszébe ötlött, hogy a mellette álló tünde mágiaűző, és ebből rögtön

azt a következtetést vonta le, hogy bizonyára vele harcolt eddig. Apró, de határozott bólogatással helyeselt magának. Nem tétovázott tovább, csatabárdját a meglepett Dragwaren fejébe vágta.

Az utolsó, amit Dragwaren, a tünde varázsló látott, Diego de la Moota cinkos kacsintása volt, aztán elsötétedett előtte a világ.

A boszorkánymester irányítása alá került törpevezér szokatlannak, de főképp bizarrnak érezte helyzetét. Rosszkedv tört rá, kellemetlenül érezte magát a bőrében, de nem értette, miért. A harc továbbra se hagyott alább körülötte. Úgy gondolta, a következő logikus lépés a részéről, ha elpusztítja a fiatal gyereket.

Diego de la Moota helyeslően bólogatott, és ez megnyugtatta a törpét. Trollölő Dragar a fiatal kölyök felé csapott fegyverével.

Floraus atya a természetet hívta segítségül a boszorkánymester ellen. Miután hosszadalmas varázslatát csöndesen elmormolta, visszaváltozott kutya alakjába, és előjött az oszlop mögül.

A kocsmá padlóján támadt repedéseken, melyeken keresztül nemrég de la Moota démoni csápjai törtek fel, megtermett mérgeskígyókra hasonlító mustársárga folyondárok kúsztak elő, melyeket mentális úton irányított a druida. Tucájával bukkantak ki a föld alól, és a boszorkánymester felé araszoltak.

Diego de la Moota akkor figyelt fel az első futónövényre, mikor az már a lába köré csavarodott, olyan elemi erővel, hogy megállította a vérkeringést, s szinte letépte végtagját. Mielőtt bármit tehetett volna, a folyondárok tömkelege kúszott rá, körbefonták testét, és mindenfajta mozgásban meggátolták. Rövidesen annyi növény tekeredett rá, hogy fel se lehetett ismerni, kit rejtenek a zölde csápok.

A boszorkánymester megpróbált elszaladni, de lekötözött lábaival mindössze annyit ért el, hogy térdre esett. Látta, hogy ennek fele sem tréfa, habozás nélkül, pusztá koncentrációval aktivizálta készenlétbe helyezett tűzpajzs varázslatát. Ezután úgy nézett ki, mint egy hatalmas égő fáklya. A testét nyaldosó sötétvörös lángok hihetetlen gyorsasággal elpusztították a druida folyondárjait, míg neki se sérülést, se fájdalmat nem okoztak.

Mire talpra állt, a kúszónövények létezéséről mindössze némi szürke hamu és egy-két elszenesedett folyondár árulkodott.

Megszüntette tűzpajzsvarázslatát, mert fenntartása rengeteg energiát igényelt. Nem ártott takarékoskodnia mágikus esszenciáival.

Haragosan körbekémlelte a termet. Az asztalnál tivornyázó részeg alakokon meg a kutyán kívül más élőlényt nem látott. Láthatatlanság érzékelése varázslatot használt, de így se fedezett fel senki mást. Aztán, mint derült égből a villámcsapás, rádöbbsent, hogy ki állhat a háttérben.

Bár jómaga a folyondárvarázslat alkalmazásához nem értett, mindenfajta mágia kiváló ismerője volt, és kategorizálni tudta ezt a varázslatot is. A folyondárok megidézése és életre keltése komoly szaktudást igénylő druida varázslat.

Ezek szerint a kocsmában egy eddig magát fel nem fedő druida is tartózkodik!

Egy pillanattal később már azt is tudta, hogy ki az. A druida varázstudomány egyik gyakori formulái közé tartozik a különböző állatok és növények alakjának felvétele. Mosolyogva fordult a kutyához:

– Most, hogy lelepleztem, feltételezem, bizonyára kutyául érzi magát, uram? Mindig is érdeklődéssel tanulmányoztam az önök mágiáját. Nagyszabású varázslatával rendkívüli bemutatót tartott rendje varázstudományáról. Elismerésem érte! Dicséretére válják! Őszintén bevallom, nemcsak, hogy sikerült meglepnie, de el is szórakoztatott. Ám most engedje meg nekem, gyarló léleknek, hogy én is demonstráljam a boszorkánymesterek mágikus erejét!

Diego de la Moota legfélelmetesebb és legszörnyűbb rituáléjába kezdett bele
– Belmie halálvarázsának ezerszeres átkot hordozó soraiba.

Floraus atya jól ismerte önmagát, képességeit és korlátait, s abból, amit eddig látott, reálsan fel tudta mérni ellenfele erejét. Bölcsen tudomásul vette, hogy nyílt varázspárviadalban rendkívül szerencsésnek kellene lennie ahhoz, hogy győzelmet arasson a boszorkánymester felett. Ezért úgy vélte, jobb, ha meg se próbálja. Kutyaalakjában maradva, menekülésre fogta a dolgot.

Nem is sejtette, hogy egyetlen esélye az életben maradásra, ha kiér a halálvarázslat hatósugarából, mielőtt a boszorkánymester végigmondja a liturgia mágikus szavait.

Trollölő Dragar lezúduló csatabárdját fürge mozdulattal, könnyedén kerülte el a suhanc. A törpe morogva emelte újabb támadásra a fegyvert.

A kölyök a meglepődés legkisebb jelét se mutatta. Érzelemmentes arcán nem látszott, hogy különösebb aggodalommal töltötte volna el, amiért eddigi szövetségese ellene fordult. Sztoikus nyugalommal tudomásul vette, hogy újabb ellenfele akadt. Úgy csapott le Trollölő Dragarra, hogy tekintetét mindvégig Diego de la Mootán hordozta. Finom kis kezeivel háromszor érintette meg a törpeharcost, mielőtt az bármit is tehetett volna.

Az első érintéstől Trollölő Dragar hordóteste megremegett. A második, ami a vállán érte, olyan erejű volt, hogy szétroncsolta csontjait, görbe lába összecsuklott, térdre esett. A harmadik találat a mellkasán érte. A kölyök éppen csak megérintette leheletfinoman az ujjhegyével. Trollölő Dragar bordái darabokra törtek. Szúró fájdalom hasított a törpevezér tüdejébe, nem jutott levegőhöz, hátrahanyatlott, és mielőtt felfoghatta volna, mi történt az imént, belehalt sérüléseibe.

A gyerek pillantást sem vetve az összecsukló törpére, közelebb lépett a boszorkánymesterhez.

Diego de la Moota látva, hogy mire képes a kölyök, futni hagyta a druidát, és Belmie halálvarázslatát inkább ellene vetette be.

Belmie halálvarázsáról azt kell tudni, hogy a világ leghatékonyabb személy ellen irányuló varázslatai közé tartozik. De la Moota Belmie-től, az őslightól kapta a nagyúrnak tett sötét szolgálatai fejében.

Hét évvel ezelőtt még élt egy Promcius nevezetű lovag, az Ezeréves Birodalmi Lovagrend nagymestere. Sok nagy hatalmasság lelte halálát de la Moota keze által. A boszorkánymester erre az egyre azért emlékezett különösen, mert összes ellenfele közül a lovag tudott a legjobban ellenállni Belmie halálvarázsának. Sir Promcius, ahelyett, hogy jobblétre szenderült volna, mint ahogy az, ha ilyen varázslatot olvasnak az emberre, lenni szokott, mindössze bal karjára bénult le és bal fülére süketült meg. De nem sokáig élvezhette, hogy ellenállt a sötét varázslatnak. De la Mootának jó egy tucat varázslatába telt, de végül legyűrte a lovagot.

Belmie halálvarázslata aktivizálódott.

A gyerekre azonban nem volt hatással!

A boszorkánymester elszörnyedt.

Hirtelen hét követheletlen ütés záporozott rá. Regeneráló bőr varázslata alig volt képes elnyelni a sebzsáradatot. A védelmező aura meggyengült, néhány ütés felfogására maradt csak benne energia.

Diego de la Moota értetlenkedő arcát, megdöbbenését, hitetlenkedő motyogását, nyeldekletését, nyögdecsetését örült düh váltotta fel.

– A pokol összes ördögére, Arawn kaszájára, Reschtrach beleire, Belmie vérére, mifele szubsztancia az, mi ellenáll az őslích halálszavának!?

A kölyöknek a szeme se rezdült. Újabb sikeres támadásokat hajtott végre. Diego de la Mootának eltört két bordája, a bal sípcsontja, leszakadt a veséje, kifolyt mindkét szeme, betört a koponyája és négyfelé tört a gerince.

Egy másodperccel később minden sérülése regenerálódott, de ekkor már nem vesztegette felesleges szócséplésre az időt.

Ha megszűnik regeneráló bőrvarázslata, nem varázsolhat többet.

A kölyök veszettül, megállás nélkül támadott.

Diego de la Moota – mielőtt védelmének utolsó szálai lefoszlottak volna róla – két rövid varázslatot hadart el. Az elsővel felgyorsította magát, hogy hihetetlen sebességgel legyen képes mozogni. A másodikkal zöldes lánggal izzó varázstöröket teremtett mindkét kezébe. Többet nem varázsolta. Készen állt a párviadalra.

Diego de la Moota nemcsak a Tizenharmadik Kör boszorkánymestere volt, hanem Kreto Feketelovag-rendjének nagymestere is. Ezáltal kiváló fegyverforgató.

Gúnyosan meghajolt a kölyök előtt, aztán, mikor a gyerek kezének egyetlen suhintásával majdhogynem letépte a fejét, felhagyott az etikettel, a bohóckodással és a könnyelműséggel, majd arca akárcsak ellenefelé érzelenmentes szint öltött, s csak a küzdelemre koncentrált.

Úgy harcoltak, mintha nem is emberalakok lettek volna. Gyorsan mozogtak, mint az égből lecsapó villámok.

A gyerekek kinéző valaki bal kezével a boszorkánymester arca felé karmolt, jobb kezével a szívet próbálta megkitépni.

Diego de la Moota villámgyorsan előre dőött mindkét törével, azzal a szándékkal, hogy torkon szúrja ellenfelét, aztán keresztben széthúzza töreit, lemetssze a fejét.

Begyakorolt mozdulatsor volt, sok embert búcsúztatott már így az élettől, ez a fiú azonban túlságosan gyors és túlságosan tapasztalt harcos volt ahhoz, hogy beváljon ellene.

A gyerek kitért, a közelebbi tört is jó két arasznyira került el. Csak akkor szaladt bele egy jó fél centiméteres vágásba, amikor a boszorkánymester oldalra rántva visszahúzta fegyvereit. Ez is csak azért történhetett, mert nem törődött a védekezéssel, a támadását akarta véghezvinni – egyszerre lépni a boszorkánymester fejét és kitépni a szívét.

A fél centiméteres vágás a nyakán érte a gyereket. Első pillantásra elég súlyosnak tűnt, de a sebből nem szivárgott vér!

A boszorkánymesteren nem látszott, hogy meghatotta volna az új fejlemény. Arca nem árulta el érzelmeit, pedig nagyon is elégedett volt a látottakkal.

Egy átlagos harcos megrettent volna, mikor azt tapasztalja, hogy ellenfele ereiben nem folyik vér. Diego de la Mootát ez a tény határtalan örömmel töltötte el, amit meglehetősen jól palástolt.

Azért nem folyik a fiatal kölyökben vér, mert élőholt. És ugyanez az oka annak, hogy nem hatott rá Belmie halálvarázslata. És ő már botor módon azt hitte, hogy olyan erős ellenfélre akadt, aki játszva ellenáll a halálvarázslatának. Hát nem erről van szó! Egy közönséges élőholtal van dolga. Talán egy vámpírral. Teljesen mindegy! Mindjárt elpusztítja. Csak azt sajnálta, hogy félelmetes erejű halálvarázslatát könnyelműen elpazarolta egy halottra.

A fiatal gyerek a szívére irányuló támadást elhibázta, mindössze egy ezüstgombot sikerült letépnie. Másik kezének támadásába viszont beleszaladt ellenfele, és ha a fejét nem is tudta letépni, elég tetemes húscsapat maradt a markában, mikor kezét visszarántotta.

A boszorkánymester dühösen kapott hiányzó fél arcához. A fejbőr alól kilátszott a koponyája. De csak egy pillanatra. Regeneráló bőrvarázslata begyógyította a sebet. Am a védelmező aura lefoszlott a boszorkánymesterről. Innentől kezdve Diego de la Moota kétszer is megfontolta minden egyes cselekedetét. Olyan vakmerő támadás, mint amivel az előbb próbálkozott, most eszébe se jutott.

Egyik törével mindig arra törekedett, hogy távol tartsa ellenfelét, a másikkal apróbb sebeket próbált bevinni a hadonászó karok között. Tapasztaltabb harcos volt az élőholt gyermeknél, de gyorsaságvarázslata ellenére is lomhának tűnt ellenfele mellett.

A tapasztalat azonban győzedelmeskedett a gyorsaság felett – legalábbis egy vágás erejéig.

De la Moota a gyomrán sebezte meg ellenfelét. Mindkét törével védekezésre állt be, hogy megszemlélje támadása eredményét. Szeme végigsuhant a hosszú vágáson. Gondolatban elismerően gratulált magának. Aztán megfigyelte, hogy

gyógyulásnak indul-e a seb. Vagy a mágikus törei voltak olyan erősek, hogy megakadályozták a gyógyulást, vagy az élőholt gyerek nem rendelkezett regenerációs képességgel –, a sérülése szemmel láthatólag nem javult.

Diego de la Moota növekvő önbizalommal küzdött tovább. Még háromszor dőfte bele törét az ellenfelébe. Nem volt könnyű dolga. A gyerek rettentő fürgének bizonyult.

De la Moota fáradni kezdett. Az élőholt nem ismerte ezt az érzést.

Parányi találatot kapott a boszorkánymester. Az első igazi sérülése! Évek óta nem érte ilyen szégyen. A bal kezén karmolta meg a bestia. Dühödten rázta vérző kezét.

Eldöntötte, hogy nem játszadozik tovább. Inkább kockáztat, most azonnal megpróbálja megölni ellenfelét.

Mindkét törével támadott, és két újabb – ha nem is halálos – sebbel csúfította el a gyerek testét. Aztán újra szúrt, majd megint. Az élőholt viszonzta támadásait, sikertelenül. Szélvészként ugrált, hajlongott és csapkodott, de a boszorkánymester ördögi tudását nem volt képes felülmúlni vagy kijátszani.

Diego de la Moota kezében két lidércfénnyel villogó törével örületes haláltáncba kezdett körülötte.

Behemor, Yabagabb és Zaislo még mindig Csibort élesztgették. Floraus atya de la Moota halálvarázslata elől a pincébe menekült, és még nem tért vissza. Grog, a kocsmáros továbbra is asztala mögött kuporgott, s bátorságot gyűjtött, hogy fölemelje fejét, és körülnézzen kocsmájában. Egy vendég azonban Diego de la Moota első igazi sérülése láttán vérszemet kapott, s a tettek mezejére lépett.

Diego de la Moota úgy vagdalta, csépelte ellenfelét, mintha minden napját élőholt gyerekek felaprításával töltené. Egész lényével belemerült az öldöklésbe. Álarca lehullott, nem színészkedett tovább. Önmagát adta – nyáladzó pofájú, habzó szájú, őrvongó vadállatot. Hörgött, morgott, kacagott, vihogott és bömbölt...

... aztán a torkához kapott!

Egy árny suhant el mögötte. Tifur kezében parányi késével – a mai nap immáron másodszor – fültől fülig vágta a nyakát. A seb azonban most nem regenerálódott. A boszorkánymesternek spriccelni kezdett a vére. Fegyvereit elejtve, halálos toroksebéhez kapott. Vadállati dühét örült félelem váltotta fel.

– Felcsert! – hörögte.

Hatalmas, ijedt szemét Tifurra meresztette. Az orgyilkos sikeres merénylete után továbbrohant, mert a történetek után nem volt biztos benne, hogy egy torokmetszés elegendő lesz-e Diego de la Moota elpusztításához.

A boszorkánymester ekkor gyászos képpel nézett a kölyökre.

– Hol a gyógyítópap!? – nyöszörögte. – Mit állsz itt kölyök?! Hívj segítséget!

Az élőholt gyerek több ütést mért rá.

Rögtön az elsőtől térdre esett. A következő csapástól arca a felismerhetetlenségig deformálódott, aztán a többi ütést követően már azt se

mondták volna meg, hogy ember-e egyáltalán. Egy véres hús-bél-csonthalom maradt Diego de la Mootából, Peredon grófjából, Valpurg birtokurából, Kretó feketelovag nagymesteréből, a Tizenharmadik Kör boszorkánymesteréből, Belmie halálvarázsának hordozójából. Beleolvadt a savmarta, jéggé fagyott, szétrobbantott, feldarabolt torzók egységébe...

10.fejezet

A végjáték

– Hogy lehet, hogy tucatnyi sebed van, s mégsem vérzel el? – kérdezte Tifur gyanakvóan a gyereket. – Egyáltalán, hogy voltál képes ilyen mesteri harcra?

– Pszionicista vagyok – válaszolta a gyerek. – Önmagamból nyerem a mágikus energiát. Mentális erővel állítom el a vérzést, növelem meg ütéseim erejét és gyorsaságát, s ez az erő teszi lehetővé, hogy fiatalabbnak nézzek ki valós koromnál.

A gyerek hangja olyan volt, mint az arca. Hideg, érzéstelen.

Többet nem szólt. Faképnél hagyta az orgyilkost.

Tifur nem törődött vele. Csak most gondolt bele, hogy kit sikerült megölnie. Diego de la Mootát, a rettegett boszorkánymestert!

Úgy érezte, le kell ülnie, és innia kell valamit.

A győzelem mámorától szédülten a részeg alakok asztalához lépdelt.

– Leülhetek? – kérdezte.

– Ha van széked! – mordult rá Zaislo.

Tifur felkapott egy háromlábú széket a szomszéd asztaltól, és kényelembe helyezte magát.

Yabbagabb automatikus mozdulattal barátságosan elértelt egy kupa nemes tokelnaut.

– Csak módjával osztogasd! – figyelmeztette Zaislo. Aztán megrázta a hordót, és elégedetten nyugtázta, hogy még bőven van benne bor. Ettől megenyhült, és képes volt másra is koncentrálni. – A szentségit! Félelmetes egy küzdelem volt!

– Nekem mondd! Részt vettem benne – büszkélkedett Tifur. – De mi van a goblin barátokkal? Nem néz ki valami jól.

– Tudod kinek a barátja ez a koboldfing! – háborodott fel Zaislo. – Nincs neki semmi baja. Csak bekapott egy villámot a démonidézőtől. De jól bírja a fiú. Az italozásról ugyanez már nem mondható el. Egy cseppet kiütötte magát!

Tifur elvette a feléje nyújtott kupát. Mielőtt nekilátott volna a bor fogyasztásához, kitett az asztalra egy széles pengéjű kést. Zaislo értetlenkedő kérdésére elmagyarázta, hogy ez nála egy egyszerű óvintézkedés. A kés úgy szolgál, mint egy tükör. Ha valaki a háta mögé akarna lopakodni, a pengében idejében megláthatja a merénylőt.

– Nem vagy egy kicsit paranoiás? – kérdezett vissza amaz. – Na, mindegy! Ööö... azt azonban tudod, hogy a bor társasági ital? Nem való egyedül inni – figyelmeztette az orgyilkost, és vele együtt ivott. Yabbagabb is hasonlóképpen tett. Elővarázsolt egy kupát, megtöltötte borral, majd koccintott Tifurral. Míg az orgyilkos megfontoltan kortyolgatott, és kiélvezte a nemes ital minden egyes cseppjét, Yabbagabb masszívan vedelt. Innentől kezdve a harcos–varázsló már nemsokra emlékezett.

Grog kíváncsisága felülmúlta gyávaságát, s mivel jó ideje nem hallott semmilyen harci zajt, kimászott fedezéke mögül.

Meghökken az újabb pusztítás látványától, de igazából már semmin se tudott csodálkozni. Már régen felhagyott anyagi kára számolgatásával, most ott tartott, hogy az se érdekelt, ki maradt életben, ki nem.

Jellemformáló volt számára az utóbbi huszonnégy óra. Eddig volt némi lelkiismeretfurdalása, mikor csapóajtószerkezetes ágyai segítségével megölte és kifosztotta vendégeit. Az elmúlt órákban azonban olyan förtelmes vendégekkel, szörnyetegekkel és gazemberekkel volt módja találkozni, hogy legszívesebben ezentúl minden kocsmájába betévedő szerzetet megismertetett volna karócsapdáival.

Jelen pillanatban azonban más foglalkoztatta. Bármelyik percben a fogadóban eggyel megnőhet a nemkívánatos vendégek száma. Tény és való, oly jelentős látogatója, mint a démonfejedelem, sok éves fennállása alatt nem volt a Sárga Kígyónak, mégse örült a pokolbeli teremtmény érkezésének.

Végigjárta az asztalokat, a törpeharcos szívét keresve. Több kitépett szívet is látott, de ami őt érdekelt, az Dragwaren teteménél volt. Felvette a szívet, körülnézett a teremben, majd odament a részeg alakok asztalához. A cirádás rúnákkal díszített szegélyű karmazsinpiros palástot viselő férfihoz fordult.

– Ásssz öltössszzkődésszed álápján várázslónák néssszlek. Ásssz vágy?

– Ühüm – mondta Yabbagabb, miközben egyik szeme balra, másik jobbra állt.

– Ássssz vágy? – kérdezett rá mégegyszer Grog, mert nem volt biztos Yabbagabb válaszában.

A harcossvarázsló szaporán bólogatott.

– Esssz esetben te már ádtál ássz egyetlen személy á fogadóban, áki megállíthatjá á démont. Nekem teljesssen mindegy, hogy mágád mellé állítod vágy elüssszöd, egy á lényeg, próbáld meg kordában tartáni. Megértetted?!

– Ühüm. Aha! – motyogta Yabbagabb, miközben a szemét dörzsölgette.

A kocsmáros a fejét csóválva nagyot sóhajtott, s átadta a részeg alaknak a szívet.

– Vigyássszz rá, mint á szemed fényére! Essszzel kell megállítanod á démont! – figyelmeztette Grog.

– Aha, aha, kaja! – válaszolta Yabbagabb, majd lenyelte a törpe szívét.

Grog vékony, ferde szemei pingpong labda nagyságúra kerekedtek.

– Mit tettél, ember!!! Megetted ássz utolsó esélyünket! Mindánnyunkát hálálrá ítéltél! – fakadt ki a fejét csóválva.

– Kaja – válaszolta Yabbagabb ártatlanul, naivan, miközben az alvadt vért törölgette szájáról, de csak szétmaszatolnia sikerült az arcán.

A kocsmáros e gusztustalanságtól kis híján elhányta magát.

– Esssz ássssz undorító nyomoronc megette á démonirányító szívet! – ordította a többieknek. Mire Yabbagabb elnevette magát.

– A társam igazi ingyenc! – nyertett fel jóízűen Zaislo, és hátbavágta a harcossvarázslót.

Tifur szóhoz se jutott. Mereven ült.

Grog tombolva otthagya őket.

A tizenkétéves forma gyerek hosszan állt az albínó férfi hullája fölött.

Arca ebben a pillanatban minden volt, csak érzelemmentes nem. Szeme vadállati haragot árasztott. Végigszaglásztta a hullát, s az orra, mely nem emberi orr volt, s az ételek, virágok illatának felismerésére nem volt alkalmas, megérezte a gyilkos mérreg jellegzetes szagát.

Felszegte orrát, s körülszimatolt a teremben. Aztán elindult a részeg alakok asztala felé. Kiváló szaglással rendelkezett, bár ez az érzékszerve – működését tekintve – meglehetősen szelektíven funkcionált. Vámpír volt – jól sejtette Diego de la Moota. Goarrai vámpírlord. A Harcos Klán tagja. S mint ilyen, se repülni, se varázsolni nem tudott. Nem értett a bájoláshoz, s nem tudott denevérré se változni. Viszont félelmetes harcos volt. Szerette a vér és a halottak szagát. Több mérföld távolságból is megremegtették szívét e kellemes illatok. A mérgeket nem kedvelte régebben. De mióta halott volt, nehezen talált oly illatokat, melyek kellőképpen hatással lettek volna eltorzult lelkére. A halálos mérgek hatása ellen védetté vált a szervezete. Mint egy különc ínycenc, pusztán az illatukért szaglászta és az ízükért fogyasztotta a mérgező szubsztanciákat.

Beleszagolt a levegőbe, s tudta, hogy a mérgezett tüske szaga honnan származik. A részeg alakok asztalánál ülő fekete ruhás férfi felső ruhájának oldalzsebében lévő fiola tartalma árasztotta ugyanazt az illatot.

Miközben hangtalanul a fiatal orgyilkoshoz lépdelt, arcán öldöklő vonásokkal, metszőfogait tíz centiméteres hegyes karókká növesztve, körmeit éles karmokká deformálva – mivel küldetése kudarcot vallott, így felesleges volt tovább álcázni magát – eldöntötte, hogy mindenkivel végez a fogadóban. De legelőször Tifurt, az orgyilkost fogja megölni.

– Tényleg nem avatkoztok semmibe? – kérdezte Tifur hitetlenkedve az asztaltársaitól. – Ha mondjuk egy szörnyeteg settenkedne egyikünk mögé, akkor se figyelmeztetnétek?

– Kérdésedre mindjárt választ kapsz, idegen! – felelte röhögve Zaislo.

– Ezt nem értem – mondta Tifur, és a tükörként funkcionáló késpengéjére vetett egy gyanakvó pillantást.

Aztán reccsenés hallatszott, s mindent beborított az orgyilkos vére.

A vámpír nem cifrázta túl a dolgot, egy mozdulattal törte el a nyakát, és választotta el fejét a testétől.

Hiába volt Tifur elővigyázatos. A széles pengéjű késben nem láthatta meg merénylőjét. A vámpírnak ugyanis nem volt tükörképe.

– Ki vagy te, s mért ölted meg ezt a fiatalembert? – kérdezte a fiút Behemor, komoran.

– Kraschchah a nevem – sziszegte a halálon túli lény a részeg alakok képébe, miközben félrehajította Tifur tetemét. – Vámpírlord vagyok! Ez a szánalmas emberféreg tönkretette életcéloamat, Bruddzaih, az ősvámpír feltámasztását.

Negyven évet töltöttem azzal, hogy a szertartás minden összetevője rendelkezésemre álljon: Bruddzaih bal keze, a barlang, mely mágikus esszenciák forrása, a csillagok állása, a tizenegy idézőmester – mind egytől egyig vámpírlordok, a feltámasztó pergamen, a rengeteg anyagi komponens, mint az ötvenezer arany értékű vérrubin és a megfelelő áldozat, a Vérhónap első napján született, negyvenedik életévét pontban a szertartás idején betöltő, szűz albínó férfi. És ez a szárnalmas emberféreg megölte az albínót, a szertartás egyik legfőbb, nélkülözhetetlen s pótolhatatlan komponensét. Tönkretette a küldetést! Lerombolta a lét értelmét!

– Ki a szart érdekel!?! – sóhajtott mérgesen és fáradtan Zaislo. – Ennyi állatságot összehordani! Fogd be a pofád, és eriggy a pokolba! Rühellem az olyan lényeket, akik jobban kedvelik a vért a bornál!

E rendreutasításnál több nem is kellett a vámpírlordnak. Elbömbölte magát, és késpenge nagyságú karmokban végződő keze végigszántotta a levegőt, hogy kétfelé vágja az alkoholista kocsmái verekedőt...

– Kibásszott kálándossszók! – káromkodott Grog, amint öles léptekkel lefelé vágatott a pincelejárón. – Májd én megmutátom nektek! Egy perc múlva ássz életetekért fogtok könyörögni.

Idegességtől remegő kezével megtörölte izzadó homlokát.

– Szegény jó anyám! Mindig mondogáta: Édess fiám, kerüld a kocsmákat, a kössszelükbe se menj! Erre én meg kocsmát nyitok. Hát normális vágyok? Miért nem hállgáttám rád, jó anyám!

Floraus atya jött emberi alakban fölfelé a lépcsőn. Bőre megvastagodva, kezei tigriskarmokban végződve.

Grog kishíján beleütközött, annyira belemerült gondolataiba. Meglátva a druidát ijedtében a szívéhez kapott. Azt hitte a karócsapdába esett Benetius atya támadt fel holtából, hogy bosszút álljon rajta.

Remegve előcibálta felsőruhája alól arany nyakláncon függő szerencseszimbólumát, egy fém négylevelű lóherét. Erősen megmarkolta, hogy lelki erőt merítsen belőle.

– Szerencse Iasztennője! Miért teszed esszt velem? – panaszkodott hozzá.

A druida szólásra nyitotta a száját, de Grognak esze ágában sem volt meghallgatni.

Ebben az átkozott fogadóban mindenki meg akar ölni mindenkit. Az egyetlen, amit tehet, hogy megelőzi a többieket, s ő végez mindenkivel.

Élőholtak, lidércek, boszorkánymesterek, démonok – sok volt ez neki. Ideje, hogy ő is mutasson valamit.

Nekiugrott a druidának. Kibillentette egyensúlyából. Mindketten elestek, s legurultak a lépcsőn.

Hangos csattanással koppant a druida feje a terméskőpadlón. Néhány másodperccel később magához tért, de Grog akkorra már eltűnt egy oldalfolyosón.

– Úgyse menekülhetsz! – kiáltotta utána az atya, és egymáshoz köszörülte félelmetes tigriskarmait. – A Csillagos Éj Druidarend ítéletvégrehajtójaként engem ért a megtiszteltetés, hogy bosszút álljak meghalt testvérünkért. Benetius atya lelke csak akkor nyugodhat békében, ha gyilkosa követi őt a sírba, hogy szolgájává válják az idők végezetéig.

Befordult az oldalfolyosón. Lopakodva, mint egy valódi tigris, lassan megindult áldozata után.

– Sorsod meg van írva! Te magad választottad, mikor megölted Benetius testvért!

Beleszimatolt a levegőbe. Mágiával felerősített érzékszervei elárulták neki, hogy merre rejtőzik a Sárga Kígyó fogadósa.

A falban!

A fal mögött – helyesbített.

Alaposan megfigyelte a terméskő repedéseit, s látta, hogy egy titkos ajtó van beágyazva a falba. Végigsimította a bejáratot. Tigriskarmai éles, fülsértő csikorgással végigkaristolták a kőfalat.

– Gyere elő! Vállald tetteidért a felelősséget!

Dübörgő hang hallatszott a fal mögül, mely megremegtette az egész folyosót. Aztán Grog hangja hallatszott szintén a fal mögül.

– Ne félj, jó erdőlákó! Vállalom tetteimért a felelősséget! Mint ahogy neked isss vállálnod kell meggondolátlán tetteid következzsszményeit. Mert meg kell, hogy mondjam, elég meggondolátlán cselekedet volt részedről, hogy ide merésszeltél jönni egyedül.

Grog hangos kacajjal fejezte be mondandóját. Hangjában nyoma sem volt félelemnek.

Újabb dübörgő hang rázta meg a folyosót. A falak néhol megrepedeztek.

Floraus atya hátratántorodott.

A fal, melyet az imént simogatott tigriskarmokban végződő kezével, a képébe robbant. Hiába vastagította meg a bőrét, a hatalmas kődarabok súlyos sebeket ejtettek rajta, ledöntötték lábáról.

Mindent átláthatatlan por borított.

Mikor a por eloszlott, Floraus atya már tudta, hogy ebben a játékban ő a vad szerepét kapta, s nem a vadászt. Sajnálta Benetius testvért, ésátkozta önmagát. Kudarcot vallott!

Lehunyta szemét, mikor a hatalmas kőszörnyeteg eltaposta lábával.

Ibrak Farberg centurio, Ópolk parancsnoka miután kétszer is elolvasta a levelet, melyet percekkel ezelőtt Alamandar papja kézbesített neki, szomorúan a gyertya lángjához tartotta. Nézte, hogy gyullad meg s ég el a papír.

Az Alamandar nagymester küldetése nem járt sikerrel. A Védelmeső pátriárka asztrális utazáson vett részt. Hosszas vitát követően a vezető papok tanácsa felvette vele a kapcsolatot, de a szentatyának fontosabb feladatai akadnak néhány kocsmatöltelék megmentésénél. Leghamarabb hat nap múlva lehetett audienciáért folyamodni hozzá.

Farberg nem várhatott hat napot. Így is sokat kockáztatott. Nem veszélyeztetheti tovább Karavan polgárainak életét. Minél előbb meg kell semmisíteni a fertőző átok gócpontját.

Nagyot sóhajtott. Az elégett papír maradványaira nézett, majd a fogadóban rekedtekre gondolt. Hamarosan ugyanarra a sorsra jutnak, mint a halálos ítéletüket hozó levél.

– Hadnagy! – kiáltotta.

Nyílt az ajtó, és egy fiatalember lépett be a szobába. Megállt Farberg centurio előtt, vigyázzba vágta magát. Tisztelgett.

A centurio lagymatag legyintéssel viszonzta a hadnagy tisztelgését.

– Jelentsen! – parancsolta fáradt hangon.

– Jelentem, uram, továbbra is különös hangok szűrődnek ki a Sárga Kígyó falai mögül. Farkasvonítás, ordibálás, robbanások zaja, a legutóbbi jelentések szerint remegő moraj a föld alól. Engedélyt kérek, hogy magam nézzek utána egy osztaggal, uram!

Farberg centurio leintette.

– Semmi szükség rá, katona. Hívja össze a tűzmágusok szakaszparancsnokait, és tolmácsolja nekik parancsomat: a Sárga Kígyót haladéktalanul fel kell robbantani! Egyesített tűzcsapás-varázslatot várok tőlük. A pincékben tartózkodókból is csak por és hamu maradhat. Rendelje hátrébb osztagainkat, ürítsék ki a közeli házakat, hozzák le az öröket a várfalról! A tűzmágusok varázslata földrengéssel jár, mely összedönthet más építményeket. Tegyen meg mindent a város polgárainak biztonsága érdekében! Végeztem hadnagy, leléphet!

Bár Zaislo olyan részeg volt, hogy alig látott ki a szemén, a kocsmai harc minden csínja-bínja a vérében volt.

Vicsorgó vigyorral kitért a vámpírkarmok elől, s egy szempillantással később már kezében tartotta széleskardját. Az alkoholtól és a hosszú fennléttől kezdett elálmosodni, így külön öröme szolgált az előtte álló vérpezsdítő testmozgás. Az se keserítette el, hogy a vámpírokat varázsfegyverrel vagy a szívükön átdöfött karóval lehet csak megölni. Egyik se állt rendelkezésére, de nem zavartatta magát. Alapvetően optimistán állt hozzá a dolgokhoz – főleg, ha eleget ivott. Majd a harc közben kihegyez egy fakarót!

Behemor lomha mozdulattal lehajolt az asztal alá másfél méteres, kétkezes, rozsdás csatabárdjáért. A mozdulat jól esett neki, mert elgémberedett a háta a sok üléstől. Nem érzett harci kedvet vagy félelmet, de még izgatott se volt.

A goblin úgy aludt, mint a bunda.

Yabagabb felrakta lábát a padra, az asztalra könyökölt, és mintha színházban ülne, az előadást nézte. Nem sokat értett az egészből.

A vámpír Zaislo szívét vette célba. Támadását dübörgő léptek zaja zavarta meg. Valaki vagy valami a lépcsőn felfelé tartott. A földmorajból ítélve nagydarab lény. Lépteitől remegett az egész fogadó.

A falról leesett egy kitömött gnoll trófea. Majdnem Yabagabb fejére zuhant. A pincelejáróban Grog jelent meg.

– Rohádt szívssszábáló, kocsmágyújtogató, elfájzott kis korcs, primitív táhó görény, mocskos vérszívó! – szólította meg sorjában Yabagabbot, Zaislot, Csibort, Behemort, végül Kraschchahot. – Dögöljete meg mind! Öld meg őket, gólem! – parancsolta a mögötte trespedő monstrumnak.

– Szegény jó anyám mindig mondtá, hogy há már kocsmát nyitottál fiám, és Istennek hála jól megy és nyereséges, á hássznából védelmező várásztárgyát vegyél magádná. Egy telepörtáló gyűrűt, ámivel elhússszhátod á csíkot, há báj ván. De Grog nem olyan, áki csák úgy megfutámodik, há sötét felhők gyülekecssznek ássz égen. Fenének kell telepörtáló gyűrű. Kögólem! Ássz már igen! Csák ásszt sájnálom, hogy nem tudtám kettőt venni. Grog nem menekül el, mint kiséger á mácská elől. Megvédi, ámi övé!

A gólem megindult a maradék öt vendég felé.

Kraschchah felhagyott szándékával, hogy legyilkolja a kocsmatöltelékeket. Minden figyelmét új ellenfelére összpontosította, ellenkezőleg Zaisloval, aki nem törődött a hatalmas monstrummal. Mindent szép sorjában! Először a vámpír, aztán jöhet a gólem.

Letört egy széklábat, és széleskardjával hegyezni kezdte.

Behemor nagyot ásított.

Nem érzett magában kellő erőt és elszántságot, hogy felvegye a harcot a kocsmáros "háziállatával". Az emeletre vezető lépcső alá ballagott egy kupa borral – oda nem fér be a kögólem.

Yabagabb Csiborra nézett. Mivel a goblin meg se mozdult, úgy döntött, hogy ő se csinál semmit.

A vámpírlord sziszegett, akár egy kígyó, csak sokkal hangosabban. Fölemelte és hátrahúzta karját, aztán szemtől szembe megrohamozta a gólemet. Egyetlen halálos támadással akarta elpusztítani.

Egy hosszú másodpercig szembe rohantak, majd mikor már jóformán semmi se választotta el őket egymástól, felugrott a levegőbe.

Az egyetlen csapásba beleadta teste minden erejét.

A lassú gólem nem tudott kitérni. A fején érte a találat. Megrepedezett arcán a kőbőr, s egy pillanatnyi megingás után eldőlt előre maga alá temetve a vámpírt.

Kraschchah kétségbeesetten próbált félrevetődni, az összeomló kolosszus azonban rádőlt.

Yabagabb elégedetten tapsolt.

Grog kétségbeesett arcot vágott.

Nem lehetett tudni, ki maradt életben. Életben maradt e valamelyikük is?

A gólem megmozdult – de még mindig nem lehetett tudni, hogy valóban ő mozog-e, vagy a vámpír próbálja kitornázni magát a súlyos test alól.

Aztán a gólem, mint két évvel ezelőtt a Karavan főterén álló Alvó Isten kőszobor, az emberek legnagyobb ijedelmére, felemelkedett a földről.

Zaislo abbahagyta a karó farigcsálását. Nem volt többé szükség rá. Kiegészítette a vámpírok elpusztításával kapcsolatos ismereteit. Ha az embernek nincs fakarója vagy varázsfegyvere, megteszi az is, ha rájuk borít egy négy tonnás kőgólemet.

Úgy tűnt, hogy ez utóbbi a leghatásosabb módszer. Kraschchah úgy nézett ki, mint egy rosszul sikerült, óriási húsos palacsinta.

Az alkoholista kocsmái verekedőnek most viszont azon kellett eltöprengenie, mi is kell egy kőgólem elpusztításához.

Balliszták, katapultok, tucatnyi ember hordozta faltörő kosok jelentek meg borgőzös agyában.

A pokolba is, hogy nem a vámpír maradt életben! Vele könnyebb dolga lett volna. Elvégre fakarót könnyebb összeeszkábálni, mint egy katapultot.

Mi lenne, ha a nyomorult kocsmárost nyírná ki? A gólem sajnos akkor is végrehajtaná a parancsot. Nem, nem. Nem változtat a sorrenden. Először a gólemet pusztítja el, aztán jöhet a kocsmáros.

A kőgólem azonban nem feléje indult. A békésen üldögélő Yabbagabbot vette célba...

Az emeleti szoba falára vérrel festett pentagramma közepén a kiszögezett törpe hullája rángatózni kezdett. Hosszú repedés nyílt a mellkasán. A sebből sötét, bűzös, kénköves szagú gázok törtek elő.

Egy vértől és szétszabdalt belektől mocskos kéz nyúlt ki a törpe hasából. Nem emberi kéz volt, de még csak nem is evilági. Nem halandóé volt – halandók elpusztítására született. Hosszú, hegyes karmokban végződött, másfélszer akkora volt, mint egy felnőtt ember keze. A végtag izmos, szálkás karban folytatódott. Aztán előbukkant a lény válla. A törpe cafatokra robbant. Kiszabadult az iszonyat.

Hosszan elnyújtott, velőtrázó morgással, melyet emberi torok képtelen kiadni, adta tudtára érkezését a démonfejedelem az alsóbbrendű világnak...

A föld dübörgött.

Yabbagabb hol az alvó goblinra, hol a rohamozó gólemre nézett.

– Új asztaltársunk érkezik – motyogta a goblinnak.

Aztán a három méter magas, tömör kőkolosszusra szegezte tekintetét. Nem tudott mit tenni. Túl részeg volt ahhoz, hogy elrohanjon, arra pedig, hogy legyőzze a gólemet, esélye sem volt. Ezért hát nem mozdult.

Kihasználva utolsó másodperceit, magába töltött még egy pohár nemes tokelnautit.

– Viszlát a pokolban, Yabbagabb! Te aztán jól beseggeltél! – hallotta Zaislo búcsúzkodását.

Yabbagabb kedves mosollyal viszonzta az alkoholista kocsmai verekedő szavait, és a magasba emelte jobb karját. Tenyerét elfordítva magától, keze ökölbe szorult, csak a középső ujjá mutatott az ég felé. Gyakori mozdulat volt ez a részéről. Így tett, ha valakit a pokolba kívánt, ha nagyon örült, ha valami lenyűgözte vagy elkésértette, és így tett, amikor a halálba indult. Arcán komor vonások jelentek meg.

Elhagyta a Szerencse Istennője. Pedig annyi vicces kalanddal ajándékozta meg, szórakoztatta az Úrnőt. Vagy mégsem?!

Össze akarta szedni gondolatait, de jelen pillanatban nem igazán ment neki. Körülnézett a teremben, hátha talál valamit, ami jól jöhet a gólem ellen.

Nincs itt semmilyen hatásos eszköz vagy fegyver! Asztaltársaira nem számíthat. Csibor alszik, Zaislo két pofára röhög rajta, Behemor elfáradt, passzív. Mind elmehetnek a trollok ülepébe! Bunkó parasztok!

Segíts magadon, Isten is megsegít! – szokták mondani, de hol itt a megoldás?

Legyőzött ő már több veszélyes kalandozót, hatalmas erejű tűzmágust, zsarnoki szemlélt, sőt egy kisebb démont is, csellel, ravaszsággal és egy kis szerencséivel. Miért pont most maradna alul? De hát mit tehet? Hol a megoldás? Hol van ilyenkor a Szerencse Istennője?

És ekkor bombaként robbant agyába – a gólem lábát megelőzve – a válasz és a megoldás.

Yabbagabb arcán sunyi mosoly jelent meg. Aztán arcára fagyott a mosoly, mert olyan részeg volt, hogy elfelejtette életmentő ötletét.

– Ne bassz ki! – nyüszítette.

A gólem három méterre volt tőle.

Hol van ilyenkor a Szerencse Istennője? Miért nem segít rajta? Megsértette talán valamivel?

Újra eszébe jutott a megoldás!

A Szerencse Istennője a Sárga Kígyó tulajának medalionjáról tekintett le rá nagy, kacér, csillogó szemével.

Yabbagabb Behemorra nézett.

– Hé, Behemor! Behemor, a mi kedvenc kocsmárosunk a Szerencse Istennőjének követője. Nézd a medált, amit visel! Négylevelű lóhere! A Szerencse Istennő szimbóluma!

Behemor előjött a lépcső takarásából. Szeméből villanásnyi idő alatt kihalt az álmoság.

– Látod a medált?!

A barbár karján rángatózni kezdtek az izmok. Yabbagabb folytatta:

– Ez egy mocskos Szerencse Istennő követő! Nézd a szemét! Megszállott fanatikus a fickó!

Behemornak habzani kezdett a szája.

– Átkozott Szerencse Istennő fanatikusok! Hát sosem fogytok el?! – bömbölte a barbár, és csatabárdját a levegőbe lendítve a kocsmáros felé rohant. – Add át üzenetemet a mocskos szukának! Addig gyilkolom a papjait s követőit, míg ki nem irtom az összeset! Teszek róla, hogy egy se terjessze hamis ígéit e világon!!!

Az utolsó szavakat már magából kikelve ordibálta. Arcán kidagadtak az erek, feje tűzvörös színt öltött, teste remegett a haragtól. Agyát előntötte a berserker düh!

Ez a Behemor már nem ugyanaz volt, mint aki az imént a lépcső alatt toporgott. Levedlette civilizált emberbőrét. Vadállattá vált. Izmaid rettenetes erő járta át. Szellemét sötét felhő ölelte körül. Nem ismert se félelmet, se fájdalmat, se könnyörületességet. Csak vágyat érzett – Pusztítani!!! Gyilkolni!!!

– Vissza gólem! – kiáltott fel Grog, mikor meglátta a feléje dübörgő, szemmel láthatólag megháborodott barbárt. – Hagyd a szívssszebálót! A megveszett táhó görényt öld meg!

A gólem megállt Yabagabb előtt fél méterrel. Árnyéka eltakarta a harcosvarázslót. Hátraarcot csinált, és magasba emelt öklével, mely leginkább egy százkilogrammos kőgolyóbisra hasonlított, letaglózta a mellette elviharzó barbárt.

Behemor hatalmas robajjal hasraesett, a kocsmá padlójának vágódott.

Yabagabb felszisszent. Érezte, hogy hamarosan ő is hasonló sorsra jut.

Grog vicsorgott, elégedetten bólogatott.

Zaislo köpött egyet, de nem tett semmit. Még mindig azon gondolkozott, hogyan fogjon hozzá a gólem elpusztításához.

Behemor megmozdult... felemelte a fejét!

– Minden szentekre! – hitetlenkedett Zaislo. – Túlélte, amit ember nem élhet túl!

Grog döbbenten hátrált.

– Talpra, anyámasszony katonája! – kiáltott rá a barbárra az alkoholista kocsmái verekedő.

Behemor elbömbölte magát, akár egy oroszlán. Mint aki kevesli a rá mért csapást, háromszor nekivágta homlokát a padlónak. Patakokban folyt szemébe a saját vére. Így hergelte vérszomjas harci lázba magát, majd feltápáskodott a földről.

A kocsmáros elkeseredetten kiabált:

– Mire vársssz, hásszontálán nyávályásss kőrákásss! Csák egy ember! Öld már meg!!!

A gólem újra támadott, ugyanazzal az ütéssel, mint az előbb.

Behemort azonban most nem érte felkészületlenül a támadás. Felemelte tölgyfavastag karjait, és elkapta a lény öklét. Továbbra is bömbölve, akár egy oroszlán, megtartotta a levegőben a mázsás kőgolyóbist.

– Öld meg!!! – üvöltötte Grog.

– Te vagy az erősebb, Behemor! – biztatta Zaislo a barbárt. – Játssz velem egy kicsit, aztán végezz velem!

A barbár oldalra lépett, borzalmas erővel és lendülettel kitekerte a kolosszus karját, majd elengedte, és egy egyenes rúgással feldöntötte az egyensúlyát veszített gólemet. Még el se dőlt ellenfele, már ugrott rá, csatabárddal a kezében. Négy bődületes erejű csapást mért a fejére, melytől levált a fél arca, de nem lett harcképtelen. Lábra állt, s először egy jobb-, majd egy balegyenest küldött a barbárra. Behemor kitért a támadások elől, sőt rögtön viszonzta. A négytonnás gólem hátratántorodott az újabb ütésektől. Behemor fejével rontott rá. Felugrott, és lefejelte ellenfelét.

Vagy Behemor feje volt keményebb a kőnél, vagy Grog vett selejtes árut az edoi varázslórendtől, mindenesetre a gólem maradék feje apró kavicsokra hullott.

A fej nélkül maradt szörny tovább csapkodott, félelmetes pusztítást okozva a kocsma bútorzatában. Lapáttenyere véletlenül eltalálta a körülötte táncoló barbárt.

Behemor felrepedt arccal keresztülrepült a termen. A Sárga Kígyó fala törte meg szárnyalását. Ismét közlrol tanulmányozhatta a kocsma padlóját. Jobbjában tartva csatabárdját szabad kezébe egy a földön heverő harci kalapácsot ragadott, majd feltápáskodott, és újra rohamozott; tomboló vihar dühével, dübörgő vizeses erejével, a háborúba induló ork had megszállottságával.

A gólem, aki könnyedén végzett Floraus atyával, a druidák ítéletvégrehajtójával, és pusztán a testsúlyát kihasználva, maga alá temette és agyonnyomta Kraschchahot a vámpírlordot, gyenge, tehetetlen ellenfélnek bizonyult a magát berserker harci lázba lovallo Behemor számára. Jobbról-balról tucatjával záporoztak rá a barbár ütései. Egy csatabárd, egy harci kalapács felváltva ütemes zajt adva dolgozott.

Grognak elég volt ennyi a látottakból. Nem kellett jósnak lennie, hogy tudja, mi lesz a harc vége. Mégse akart hinni a szemének. Fél életét végigdolgozta, hogy megvehesse a gólemet. Negyvenezer aranyba került! Azzal áltatta magát, hogy a gólem képes lesz legyőzni a démonfejedelmet. Erre egy közönséges barbár apró kavicsokra zúzza. Egy élet munkáját törte darabokra a tahó görény.

A barbárt egyelőre lefoglalta a gólemmel vívott harca. Így Grog még meglehetett, hogy elmenekül előle. Nem is habozott, felrohant az emeletre, végig a folyosón.

El kellett rejtőznie valahol. A szobában, ahol a törpét megölték, volt egy titkos kamra. Ott kivárhatja, míg elül az örület. Ha megéri a holnapot, szakmát változtat. Kezdetlől fogva az anyjára kellett volna hallgatnia.

Belépett a sötét szobába, és magára zárta az ajtót.

Kénköves büzt érzett. Lába alatt cuppogott valami. Lehajolt, s végigtapogatta a padlót. Apró cafatfoszlányokat talált: a törpeáldozatból ennyi maradt csupán.

Hát ezzel meg mi történt?

Forró gőzt érzett a nyakán.

Megfordult.

Bár magát a démont nem látta, csak az izzó szempárt, tudta, hogy valamit valamikor régen nagyon elszúrt. Alakulhatott volna máshogyan is az élete.

– Ssssssssssszegény jó anyám! – voltak az utolsó szavai.

Aztán a démonfejedelem letépte a fejét...

Behemor egy utolsó otromba csapással szétzúzta a gólemet.

Yabbagabb odatámolygott a kőkupachoz, és elrakott egy kavicsot emlékebe.

A barbár közben ingerülten kutatott a kocsmáros után.

– Hova tűnt a szerencseszuka bérence!?! – förmedt a feléje tartó Zaislora, aki éppen gratulálni akart a kőgólem felett aratott káprázatos győzelméhez.

– Primitív harci stílusod lenyűgözött.

– Itt kell, hogy legyen! – morogta Behemor, és egymás után döntötte fel az asztalokat, hogy megnézzék, nem bújt-e alájuk.

Yabbagabb segített neki az asztalborogatásban.

Csibor kinyitotta a szemét.

– Mi ez a ricsaj? – nyafogta. – Hagyjátok abba, kérlek benneteket, szétrobban a fejem!

– Igyál! – rőffent rá Zaislo. – Az elmulasztja a fejfájást.

Csibor nagyot húzott a tokelnai nemesből.

Fejfájása pillanatok alatt elmúlt. Viszont szédülni kezdett, és hányingere támadt. Nem tudott visszaemlékezni a történetekre. Az utolsó ködös emléke, hogy együtt énekeltek és a sárkányokról beszélgettek.

– Történt valami, amiről tudnom kellene? – kérdezte bizonytalanul, miközben körülnézett. Hullahegyek, széttört bútorok, folyondárok, levágott fekete csápok, egy szétlapított vámpír, egy kőgólem maradványai...

– Mi is történt? – tette fel még egyszer a kérdést.

– Fogalmam sincs – motyogta Yabbagabb.

– Semmi különös – intézte el Zaislo ennyivel a történeteket. Aztán még hozzátette:

– Négyen maradtunk. A kocsmáros eltűnt, a többiek halottak.

Csibort megdöbbsentette a hír. Hirtelen visszatértek emlékei: Diego de la Moota küzdelme a fogadó vendégeivel, Schiza, az életpapnő és a vándor haldoklása a jégkupola alatt.

Odafordult, ahol a jégbörtön kellett, hogy álljon, de nem volt ott. A boszorkánymester meghalt, és vele együtt sötét varázlata is elenyészett. Nem volt kíváncsi rá, mi történt. Elfordította fejét, hogy ne kelljen látnia Schizát a halottak között. Hányt... Hallotta, hogy Zaislo nevet rajta.

Felkelt, ivott a boroshordóból, aztán megtörülte a száját.

– Mi értelme az egésznek? Mi értelme az életnek? – kérdezte savanyúan.

– Mulatni, verekedni, nőket ágynak dönteni – kacsintott rá Zaislo.

– Semmi! Semmi értelme – morogta Behemor, miközben feldöntött egy újabb asztalt. – Talán csak annyi, hogy megpróbáljuk a Szerencse Istennő minél több követőjét magunk előtt a halálba küldeni.

Yabgababb nem válaszolt. Ő ilyen kérdésekkel nem foglalkozott.

Csibort nem elégítették ki a válaszok.

– Majd én megfelelek magamnak. Látom, saját kérdéseimre is nekem kell válaszolni.

Még egyszer meghúzta az italt, majd nagy lendülettel felmászott a boroshordó tetejére, összeszedte gondolatait, és kezével hadonászva a következő szónoklatot tartotta:

– Kétféle típusát ismertem meg az értelmes fajoknak. Az egyikbe azok tartoznak, akik nem törődnek semmivel, a másikba azok, akik értelmet keresnek életüknek. Az előbbiek élnek bele a nagyvilágba, az utóbbiak célt tűznek ki maguk elé. Az utóbbiak küldetése: a szolgálat. A cselekedetek értelmüket vesztik, ha rendeltetésük kimerül pusztán az önös vágyak kielégítésében. Sok ember számára elegendő, ha a gyerekei jövőjét biztosítja. Mások minden egyes cselekedetüket Isten szolgálatának rendelik alá. Így nyer értelmet létezésük. Azért élnek, azért harcolnak, hogy Isten iránti hitük és érzelmük kiteljesedjék a végtelenségben. És nagyon helyesen teszik és gondolják. Hiszen bármennyire is porszemeknek tűnnek az Istenekhez képest, nem azok. Részeik. Hatalmasak! A hit teszi hatalmassá őket. A hit ereje az, mely meghatározza, hogy a halál pillanatában, az Istennel való egyesülés pillanatában, mennyire válik a részévé a hívő annak, amiben hitt. Ez a hívő ember élete. De mi értelme az életének, ki nem követ igazán egyetlen Istent sem, ki az élvezetek rabja lesz, s utat enged mindenfajta érzelemnek? Persze van annak is értelme – mondta enyhülékenyen.

– Ha a társadalom szintjére kivetítve vizsgáljuk a kérdést. Az, aki nem követi Istent, mégis hívő – a közösség erejében hisz. A közösség részének tekinti magát. Gondoskodik utódról, újratereztve magát elveti a folytonosság magvait. Harcol a fejlődésért. Mert a világ – ha néhány emberöltő kevés is hozzá, hogy érzékeljük a változást – fejlődik! Erről sokat beszélgettem annak idején egy hatezer éves démonnal. Tőle tudtam meg, hogy ha a mágia nem lenne érzékelhetően jelen világunkban, sokkalta gyorsabban fejlődne tudásunk és társadalmunk, jobban megismernék önmagukat és környezetüket, nem szabnák gátat a tudomány virágzásának, érettebbekké válnának.

Egy pillanatra elgondolkodott.

– Látom, ez téged egyáltalán nem érdekel, Zaislo! Persze van, aki a semmivel se törődik típusba tartozik. Ez irigylésre méltó állapot, ha az ember élvezni tudja, s nem csömörlik meg az idő múltával. De előbb-utóbb mindenki megcsömörlik – villantotta szemét az alkoholista kocsmai verekedőre.

Zaislonak nem tetszett a goblin pillantása. Haragosan így szólt:

– Én nem tudok akkora hévvel és beleéléssel papolni, mint te. De te is csak azért tudsz, Csibor, mert keveset használod a pöcörődöt. Az elfojtott nemi vágyaidat éled ki a hosszas, értelmetlen és haszontalan beszédeidben.

Csibor lemászott a hordóról.

- Igazad van, Zaislo! Soha életemben nem feküdtem le goblin nővel.
- Minden szentekre, azokkal én se hálnék együtt!
- Csak orkokkal – röhögött Yabbagabb.

Ebben a pillanatban kétszáz torokból felharsant a tűzcsapás varázslat kezdő akkordja. Az Alamandar papok imája, melyet a kocsmában rekedt vendégek lelki üdvösségéért szavaltak, elhalt a tűzmágusok éneke mellett.

Behemor az asztalborogatástól kifáradva visszacammogott helyére, leült a goblin mellé. Berserker dühe elenyészett.

Szomorúan vizslatta társait.

A betegség mindjobban elharapódzott rajtuk. Bőrükön a sötét pontok összefüggő, tenyérszerű nagyságú foltokká nőttek. Yabbagabbon és Zaislon az első kelések, tályogok is megjelentek. A rothadási folyamat egyre gyorsult.

Az emeleti szobából félelmetes üvöltés törte meg a csendet. Az asztaltársaság tudta, hogy a démon megérkezett.

Már csak az volt a kérdés, hogy a halálos kór végez-e velük, a tűzmágusok varázslata vagy a démonfejedelem?

Zaislo Csiborhoz lépett, és így szólt:

– Nincs értelmé tovább várni, goblin. A kocsmá vendégei halottak, ne tartalékdold tovább az erődöt. Ha tényleg olyan hatalmas vagy, mint mondtad, akkor ideje, hogy meggyógyíts bennünket, kinyisd a létsíkok vagy tudja isten mi a rosseb kapuját. Amondó vagyok, húzzunk innen a pokolba!

A goblin mindentudó, melankolikus szemmel szomorúan Zaislo felé fordult.

– Hatalom – ízlelte a szót. – Tényleg olyan hatalmas vagyok e? És ha igen? Mit számít? A hatalom egy rossz átok, mely ólomsúllyal nehezedik a vállra, meggörnyeszti a hátat, örületbe kergeti a lelket, s megnehezíti az ember útját a halálba. A hatalmas ember többet hagy hátra, mint a nyomorult senki – ez teszi fájdalmassá számára az elmúlást. Mindent, amiért küzdött, amit verejtékes kínok árán megszerzett: az önmagába vetett hitét, erejét és csodálatát áldozza fel, mikor végső búcsút vesz a világtól... Hatalom – ismételte a szót mély gyűlölettel. – Buta ember, aki hatalomra vágyik!

– Miféle ostoba fecsegés ez már megint, az istenfáját!? – rázta a fejét Zaislo. – Tudsz segíteni nekünk, vagy egész eddig össze-vissza hazudoztál?

– Hatalmas vagyok. Talán a világ leghatalmasabb goblin papja. De erősebbnek tüntetem fel magamat a valóságnál. Nem embernek születtem, és ezért utálok magamat. Az emberek – hazudtam, mikor butának neveztem őket; csak az irigység beszélt belőlem – csodálatra méltóak. Lenyűgöz szépségük, változatosságuk, de leginkább intelligenciájuk, mely higgycétek el nekem, biztosan tudom, oly lebilincselő és végtelen, mint maga az univerzum. Goblinként sose fejlődhettem olyan magas pappá, mint emberként tehettem volna. Elértem faji korlátaim határát, és innen nincs tovább. Sose lehetek olyan hatalmas pap, mint szerettem volna.

Nem mondta ki, de azt gondolta: "Soha nem lehet akkora erőm, hogy halott szerelmemet feltámasszam."

– Vagyis!? – kérdezte ingerülten és fenyegetően Zaislo.

– Se meggyógyítani nem tudlak benneteket, se elteleportálni – sóhajtott a goblin. – Sajnálom!

Zaislo egy hosszú pillanatig némán meredt maga elé. Aztán felállt az asztaltól, és előhúzta széleskardját.

Yabbagabb nem reagált a goblin kijelentésére. Szórakozottan nyomogatta a bal karján lévő kelést, melyből gennyes váladék spriccelt Behemor mellkasára.

A barbár vagy nem vette észre a harcos-varázsló ténykedését, vagy nem foglalkozott azzal, hogy Yabbagabb céltáblának használja.

– Tudtam! Tudtam, hogy mind meghalunk – morogta. – Amilyen peches vagyok, nem is végződhetett volna másként. Átkozott Szerencse Istennő!

A lépcsőfeljáró legfelső fokán megjelent a démon. Patái éles koppanásokkal verődtek a lépcsőfokokhoz. Sziszegő hangot adott ki, ahogy túhegyes fogai között beszívta a levegőt, amitől aztán hatalmas orrlyukain keresztül forró, gőzölgő pára formájában megszabadult. Lassú, megfontolt lépetekkel haladt.

Yabbagabb annyira szórakoztatónak találta, hogy megküzdhet egy démonfejedelemmel, hogy képtelen volt megállni örömujjongás nélkül. Hangosakat kurjongatott.

Behemor ajkai lebiggyedtek. Szomorúan nézett maga elé.

A goblin társai és a démon közé ugrott a padról.

– Harc nélkül nem adjuk meg magunkat! – kiáltotta. – Kelljete fel, és mutassuk meg, kik vagyunk!

– Birkák vagyunk, akik épp a vágóhídra mennek – morogta Behemor.

– Csak a magad nevében beszélj! – dörrent rá Zaislo.

Az alkoholista kocsmai verekedő az előbb még Csibort akarta lecsapni, de megtetszett neki a goblin virtusa, s úgy határozott, hogy a démont fogja kardélre hányni.

A démonfejedelem lelépett az utolsó lépcsőfokról, és farkasszemét nézett áldozataival.

Négy szívdobbanásnyi idő – gondolta. – Nem több. Ennyi bőven elég, hogy elpusztítsa őket.

– Mit bámulsz, disznófejű! – szólította meg Zaislo. – Görcs húzza a lábadat, vagy beijedtél?! Gyere közelebb! Hadd ne kelljen már nekem odamenni! Nem fog fájni!

– Nem is disznófejű! – javította ki Yabbagabb. – A disznóknak nincsen szarvuk. Ilyen ocsmány, rusnya, görbe szarvkezdeménye a fogyatékos szarvasmarháknak van!

Most az egyszer Zaislo nem vette zokon, hogy kijavítják szavait.

– Hát akkor, szarvasmarha – hagyta rá Yabbagabbra. Jól megnézte a démont, és helyeslően bólogatott. – Igazad lehet, tényleg olyan, mint egy nagydarab, fogyatékos szarvasmarha.

– Egy jól elhízott, nagydarab, fogyatékos szarvasmarha! – egészítette ki Yabagabb.

– Aha, egy hájas szarvasmarha.

– Hájas szarvasmarha szárnyakkal.

– Dühös, hájas szarvasmarha szárnyakkal. Mit csináljunk, cimborák?! – kérdezte Zaislo, miközben tüzetesebben szemügyre vette a szörnyet, aki félelmetes izmaival, éles, halálosztó karmaival és fogaival, várkapukat pozdorjává törő patáival, óriási szarvaival, félelmetes farkával, dühödten csapkodó szárnyával – mely minden egyes lélegzetvételére felemelkedett, s mikor kiengedte a levegőt, lesüllyedt – mégsem emlékeztetett annyira egy szarvasmarhára.

– Hurkát! – válaszolta Yabagabb a lehető legtermészetesebb hangon.

– Mit?

– Hurkát! Hurkát csináljunk.

– Milyen hurkát?

– Démonhurkát!

Az egyoldalú társalgásból itt lett elege a démonfejedelemnek. Teli torokból elbömbölte magát, meglódult feléjük, hogy apró darabokra tépje széjjel őket.

Kevés olyan lény található az ismert világmindenségben, aki nagyobb hatalom birtokosa, mint a Behemorra, Csiborra, Yabagabbra és Zaislora rontó démonfejedelem. Ha száz Behemor, száz Csibor, száz Yabagabb és száz Zaislo állt volna szemben színjőzanul, tiszta fejjel a szörnyeteggel, ugyanúgy semmi esélyük se lett volna a győzelemre, mint így.

A démon karja lecsapott Zaislo fejére.

Hirtelen szélroham söpört végig a termen. Zaislo és a démon között nagy erejű, vad, örvénylő széltölcsér támadt a semmiből. Az alkoholista kocsmái verekedőt ledöntötte a lábáról, a démonfejedelmet pedig jó hét lábbal hátrébb taszajtotta.

A szélörvény egy pillanat alatt eloszlott. Helyén fekete csuhás alak jelent meg. Bár egyik fekete csuhás alak olyan, mint a másik, a négy kalandozó mégis tudta, hogy az előttük tornyosuló férfi az az ősmágus, aki tegnap látogatott el a fogadóba, és küldetést adott egy másik társaságnak.

– Nekem már hetvennyolc kalandom kezdődött úgy, hogy egy fekete csuhás varázsló jelent meg a kocsmában, és megbízott valamilyen küldetéssel – kezdte Yabagabb. – Igaz, a hetvennyolc esetből csak négy volt olyan, mikor teleportálással érkezett a varázsló.

Pentelort, az ősmágust egy öt méter átmérőjű szivárványszínű burok vette körül, melybe bekerült Behemor, Csibor, Yabagabb és Zaislo is.

A démonfejedelem, amint visszanyerte lendületét, újra rájuk vetette magát. De ahogy elérte a szivárványszínű gömb legkülső auráját, fájdalmasan hördülve visszakapta kezét. A varázsgömb összeégette szinte mindenfajta tűznek ellenálló bőrét.

A démonfejedelem azonban nemcsak óriási fizikai erővel rendelkezett, hanem rendkívüli mágikus hatalom birtokosa is volt. Pusztákon koncentrációval a szivárványszínű gömb legkülső burkát menten szerteoszlatta. A védelmező gömb sugara így módon fél méterrel csökkent, de még így is két méteres volt.

Pentelor a kalandozókra meredt, és lenézően, mintha undorító, visszataszító férgékhez beszélne, azt mondta:

– A küldetés maradt ugyanaz, mint tegnap: megszerezni a halállovag tűzvörös medalionját. Elvállaljátok vagy sem?!

Zaislo feltápáskodott a földről. Arcán látszott, hogy valami örületségre készül. Széleskarddal a kezében neki akart rontani a varázslónak. Nem volt elég neki a démonfejedelem, még egy ősmágust is bevállalt volna. Emlékezetében fájdalmas nyomot hagyott a pofon, melyet tegnap a varázskéztől kapott. Akkor megesküdt, hogy bosszút áll a varázslón, s helyrehozza az önérzetén ejtett csorbát. Magasba lendítette széleskardját.

Behemor azonban észrevette, hogy mire készül, és függőbbnek bizonyult nála. Hátról lefogta Zaislot.

Az alkoholista kocsmái verekedőnek megreccsentek a csontjai. A barbár olyan erősen szorította, hogy levegőhöz alig jutott. Egy darabig rángatózott, fenyegetődött, aztán mikor kifáradt, mindössze hangos fújtatásra tellett tőle.

Behemor akkor sem eresztette el.

– Mi történt az előző társasággal? – kérdezte Csibor a varázslót, nem törődve a közjátékkal.

– Meghaltak...

– Rögtön ránk kellett volna bíznod a feladatot – róttá meg a goblin. – Elvállaljuk a küldetést, ha most azonnal megszünteted a testünket emésztő kórt.

– És a fogadalmunk!? – fordult feléjük komoly arccal Yabbagabb. – Fogadalmat tettünk! Nem kalandozunk.

– A Tudás Istenére mondom, térj észhez Yabbagabb! Testünket ismeretlen betegség falja fel, tűzmágusok hada készül, hogy végezzen velünk, démonfejedelem várja, hogy halotti tort ülhessen felettünk, s te megint az ostoba fogadalmunkat hozod fel. Hát vedd tudomásul, hogy soha többet nem teszek semmilyen hülye fogadalmat, s ezt az utolsót se fogom betartani. A fogadalmak arra valók, hogy nyugodt lélekkel megszegjük őket, ha már voltunk olyan ostobák, hogy meghoztuk azokat. Elég gátat szab az élet, felesleges, hogy mesterséges falak emelésével tovább tetézzük. Azt ajánlom, felejtsd el az idióta fogadalmunkat, én azt úgyis mindenképpen megszegem, veletek vagy nélkületek, de elvállalom a küldetést, s kijutok innen!

– Jól van na – motyogta Yabbagabb.

A goblin az ősmágushoz fordult.

– Képes vagy megszüntetni a betegséget?

Pentelor csettintett egyet az ujjáival, s mind a négyen egy szempillantás alatt újra egészségesek lettek.

– Hú! – lepődött meg Yabbagabb.

A démon őrjöngve rombolt le egy újabb aurát.

– Talán indulhatnánk is – javasolta a goblin. S egyáltalán nem érdekelte, hogy miért kell annyira a varázslónak a tűzvörös medalion, hogy miért nem szerzi meg maga, hogy ki az a halállovag, hogy van-e térkép vagy információ a helyről, ahova mennek. Nem érdekelte semmiféle előleg, az sem, hogy mi egyéb kincse van a lovagnak a medalionon kívül. Csak egy valami érdekelte: El innen, minél gyorsabban, minél messzebb!

Pentelor teleportáció varázslat kántálásába kezdett.

Csibor komor tekintettel, némán állt, s a közelgő kalandra hangolta rá magát.

Yabbagabb nyelvet öltött a démonfejedelemre és idegesítő grimaszokat vágott.

Zaislo váratlan mozdulattal kiszabadult Behemor öleléséből. Első pillanatra úgy tűnt, hogy rátámad a barbárra, a következőben úgy, hogy az ősmágusra, végül pedig azt lehetett hinni, hogy a démonfejedelemre ront. De nem törődött se a barbárral, se a mágussal, se a démonnal. Másfelé szaladt... Az utolsó pillanatban vetette rá magát a hordó tokelnai borra, aztán társaival együtt elteleportálódott.

Maguk mögött hagyták a démonfejedelmet és Karavan sok száz varázslóját, papját és harcosát. Jól ellesznek ők egymással nélkülük is...

A Kaland nélkül ezzel végetért. A folytatás egy részét már te is ismered, Horius barátom.

A démonfejedelem túlélte a tűzmágusok varázslatát, és nekirontott a sok száz megdöbbszent varázslónak, papnak és harcosnak. Mire végzett velük, megérkezett Ibrak Farberg centurio és a városőrparancsnok vezette sokezer fős felmentősereg. A démon kidöntött több lakótornyot. A városőrparancsnok rögtön a harc elején halálát lelte a romok alatt. Ibrak Farberg centurionak azonban abban a megtiszteltetésben lehetett része, hogy ormótlan patájával a pokolbeli szörnyeteg saját maga taposta agyon. Végül a bestia tombolásának az időközben mégiscsak visszatérő Alamandar pátriárka, a város fővarázslója és az általuk megidézett Aubal nevezetű ősangyal vetett véget, akik hárman együttes erejükkel visszaűzték pokoli hazájába a démont.

A történet négy életben maradt szereplője a halállovag tornyába került. Csibor és Zaislo azon vitatkozott, hogy melyikük legyen a csapat vezetője. Behemor a csatabárdját simogatta. Yabbagabb kiegyenesítette a terméskőfalon szögesbunkója egy elgörbült tüskéjét. Mielőtt megkezdték volna küldetésüket, fenéig itták a hordó tokelnai bort, majd részegen végigkutatták, rombolták és fosztották a halállovag tornyát. Legyilkoltak tucatnyi szörnyet. Nem érdekelte őket, melyik viselkedik ellenségesen, mutat barátságos magatartást vagy tesz fel ostoba találós kérdéseket. Kardélre hányták valamennyit. A halállovaghoz már

abszolút részegen, négykézláb, csúszva-mászva értek el. Azon nyomban rárontottak. A harc végére a lovagból egy marék hamu, néhány csontszilánk és egy tűzvörös medalion maradt.

Pentelor érezhette a halállovag pusztulását, mert nyomban a legyőzése után a terembe teleportált. Zaislo ekkor bosszút állt rajta az ominózus pofonért. Könnyed, kéjes mozdulattal megölte.

Hogy hogyan sikerült neki az ősmágust ilyen könnyedén legyőznie?

Mikor unalmas harcukat vívták a halállovaggal, elbeszélgettek a háziúrral, és megtudták tőle, hogy küldetésadójuknak azért nem volt bátorsága személyesen megszerezni a tűzmedalions, mert a birtokában volt egy nyílpuska és egy nyílvesző, mely ősmágusok elpusztítására készült.

Zaislo a fegyverrel fejbeltte szegény Pentelort, majd elégedetten társaihoz ballagott. Behemor, Yabbagabb és Csibor nem vettek észre semmit az egészből, lekötötték őket a halállovag kincsei.

Csibor és Yabbagabb varázslatokkal azonosították be a mágikus tárgyakat. Behemornak speciális képessége volt, hogy megérezte a tárgyakban rejlő mágikus erőt. Zaislo jobb híján társai arcáról olvasta le, melyik tárgy mennyit érhet.

Az alkudozás sokáig elhúzódott. Voltak varázstárgyak, amiket sehogy se tudtak elosztani, s csak kis híja volt, hogy nem fajult tettelegességig a vita.

Az osztozkodás végére annyira feldühítették egymást, hogy nem voltak hajlandóak együtt tovább kalandozni. Ahányan voltak, annyi felé indultak a Senki Földjén.

Soha többé nem találkoztak, de még csak nem is hallottak egymásról. Egy idő múlva már a nevét sem tudták annak a három kalandozónak, akikkel hajdanán együtt iszogattak a Sárga Kígyóban...